

Yedi Boş Ev

SAMANTA
SCHWEBLIN

Çeviri: EMRAH İMRE

Kendimi bildim bileli evlere bakmak için dışarılarda geziniriz, yakışmayan çiçek ve saksıları bahçelerden alırız. Sulama aletlerinin yerini değiştirir, posta kutularını düzeltir, ağır olduklarından çimlere konmaması gereken süs eşyalarını kaldırırız. Ayaklarım pedallara yetiyecek yaşa geldiğimde arabayı ben kullanmaya başladım. Böylece annem biraz daha özgürlük kazandı.

Yıpranmış ilişkiler, takıntılı eşler, sinir krizi geçiren ebeveynler, aklını kaybeden yaşlılar, ortadan kaybolan çocuklar...

Samanta Schweblin 2015 Ribera del Duero Öykü Ödülü'nü kazanan *Yedi Boş Ev*'deki öykülerde akıl sağlığı pamuk ipliğine bağlı bir insanlığa ayna tutuyor.

#delilik #aile #ilişki #kadın #anne #çocuk #psikoloji #yalnızlık #gerilim

SAMANTA SCHWEBLIN

YEDİ BOŞ EV

Can Çağdaş

Yedi Boş Ev, Samanta Schweblin

İspanyolca aslından çeviren: Emrah İmre

Siete casas vacías

İlk (bu çeviriye kaynak alınan) baskı: Editorial Páginas de Espuma, 2015

© 2015, Samanta Schweblin

© 2022, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Agencia Literaria Carmen Balcells S.A.

aracılığıyla alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının

yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz

1. basım: Haziran 2022, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Melis Oflas

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni ve dizi tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Ezgi Arslan / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-4607-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

SAMANTA SCHWEBLIN

YEDİ BOŞ EV

ÖYKÜ

İspanyolca aslından çeviren

Emrah İmre

♥can

SAMANTA SCHWEBLIN, 1978'de, Arjantin'in Buenos Aires kentinde doğdu. Buenos Aires Üniversitesi'nde sinemacılık öğrenimi gördü. İlk derlemesi *El Núcleo del Disturbio*'yu (Karmaşanın Merkezi) 2002'de, bu derlemedeki öykülerin bir kısmını içeren *Ağızdaki Kuşlar*'ı 2008'de, üçüncü derlemesi *Yedi Boş Ev*'i 2015'te yayımladı. Öyküleri Arjantin ve Güney Amerika'da Fondo Nacional de las Artes, Haroldo Conti, Casa de las Américas gibi ödüllere layık görüldü. *Granta* dergisi tarafından İspanyolca dilinde eser veren en iyi genç yazarlar arasında gösterildi. İlk romanı *Kurtarma Mesafesi* 2017'de Man Booker Ödülü kısa listesinde yer aldı.

EMRAH İMRE, 1980'de İstanbul'da doğdu. Auckland Üniversitesi'nde Dilbilim ve Karşılaştırmalı Edebiyat öğrenimi gördü. Portekizce, İspanyolca, İngilizce, Fransızca ve Katalancadan çeviriler yaptı. 2011'den beri Can Yayınları'nda editörlük yapan İmre, José Saramago, Gabriel Garcia Márquez, Luisa Valenzuela, Mario Vargas Llosa, Carlos Fuentes, Virginia Woolf, Luis Sepúlveda, Tina Vallès, Fernando Pessoa, Samanta Schweblin, César Aira gibi yazarların eserlerini Türkçeye çevirdi.

“Adam beş yaşındaki kızını
yemek odasıyla mutfak arasında yolunu
kaybetmeden önce uyarmıştı:
'Bu ev ne büyük sayılır ne de küçük,
ama en ufak bir dikkatsizlikte yola dair
işaretler silinip gider, ve sonunda bu
hayatta bütün ümidini kaybedersin.”

Juan Luis Martínez,
“Bir Ailenin Ortadan Kayboluşu”

“A: Bu daireyi sevdim.
B: Güzel olmasına güzel, ama büyüklüğü
bir kişiye ancak yeter,
ya da birbirine gerçekten yakın iki kişiye.
A: Birbirine gerçekten yakın iki tanıdığın var mı ki?”

Andy Warhol,
Andy Warhol Felsefesi

Samanta Schweblin'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Ağızdaki Kuşlar, 2018

Kurtarma Mesafesi, 2021

**Annem ve babam
Liliana ile Pablo için**

İçindekiler

Hiç Alakası Yok	15
Babamlar ve Çocuklarım	29
Böyle Şeyler Evimizde Olağandır	39
Mağaramsı Nefes	45
Kırka Kırk	97
Şanssız Bir Adam	105
Dışarı Çıkmak	115

HİÇ ALAKASI YOK

“Kaybolduk,” diyor annem.

Fren yapıp direksiyonun üstüne eğiliyor. İnce ve yaşlı parmakları direksiyonun plastiğini kuvvetle kavırıyor. Eve yarım saat mesafedeki, en çok hoşumuza giden siteden birindeyiz. Etrafta büyük ve güzel müstakil evler var, ama yollar toprak ve bütün gece yağmur yağdığı için çamurlu.

“Çamurun ortasında durman şart mıydı? Şimdi buradan nasıl çıkacağız?”

Lastiklerin çamura ne kadar gömüldüğünü görmek için kapımı açıyorum. Epey gömülmüşler, yeterince gömülmüşler. Kapıyı çarparak kapıyorum.

“Ne yapıyorsun, anne?”

“Ne demek ne yapıyorum?” derken sersemliği samimi.

Ne yaptığımızı gayet iyi bilsem de yaptığımızın ne kadar tuhaf olduğunu daha yeni idrak ediyorum. Annem anlamamış gibi dursa da cevap veriyor, çünkü neyi kastettiğimi biliyor.

“Evlere bakıyoruz,” diyor.

Gözlerini kırıştırıyor, kırpikleri fazlasıyla rimelli.

“Evlere mi bakıyoruz?”

“Evlere bakıyoruz,” diyor ve etrafımızdaki evleri işaret ediyor.

Devasa evler bunlar. Taptaze çimlerle kaplı yükselti-lerin üstünde göz kamaştıran, akşamüstünün kuvvetli ay-
dınlığında parıldayan evler. Annem iç geçiriyor ve ellerini
direksiyondan ayırmadan sırtını koltuğa yaslıyor. Başka
bir şey demeyecek. Belki de ne demesi gerektiğini bilmi-
yor. Ama aynen söylediği şeyi yaptığımız yalan değil. Ev-
lere bakmaya geldik. Başkalarının evlerine bakmaya gel-
dik. Bunun gizemini şimdi çözmeye çalışmam bardağı
taşıran son damla olabilir, çünkü annemin kendimi bildim
bileli zamanımı çöpe attığını teyit etmiş olurum. Annem
birinci vitese takınca lastikler bir an boşa dönse de araba
ileri atılarak beni şaşırtıyor. Başımı çevirip gerideki dört
yol ağzına, toprak yolda çizdiğimiz felaket izlerine bakı-
yorum, aynı şeyi dün iki sokak aşağıda, başka bir sefer de
site çıkışının biraz öncesinde yaptığımızı bekçiler fark
etmesin diye dua ediyorum. Yolumuza devam ediyoruz.
Annem arabayı dümdüz sürüyor, müstakil evlerden hiç-
birinin önünde durmuyor. Sundurmalar, hamaklar ve ten-
telerle ilgili hiçbir yorum yapmıyor. İç geçirmiyor, şarkı
mırıldanmıyor. Nerede olduğumuza dair saptamalarda
bulunmuyor. Bana bakmıyor. Birkaç sokak ötede evler iyi-
ce lüksleşiyor ve önlerindeki çim kaplı alanların yüksekli-
ği azalıyor, kaldırımların yokluğunda toprak yoldan itiba-
ren çimler bahçıvanların özenle belirlediği çizgilerin ar-
dında, sokakla aynı seviyedeki arazileri yeşil bir su aynası
gibi kaplıyor. Annem sola sapıyor ve birkaç metre ilerli-
yor. Yüksek sesle kendi kendine konuşuyor:

“Buradan çıkış yok.”

İleride birkaç ev daha var, ötesindeyse yol bir kuru-
da sona eriyor.

“Yol çok çamurlu,” diyorum, “arabayı durdurmadan
geri dön.”

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. Yolun sağındaki çi-
menliğe yaklaşıyor ve arabayı ters yöne çevirmeye girişi-

yor. Sonuç korkunç: Çaprazlama bir eğri çizerek dönme-ye çabalarken yolun solundaki çimenliğe dalıyor ve frene basıyor.

"Sıçayım," diyor.

Gaza basıyor ve tekerlekler çamurda boşa dönüyor. Etrafı incelemek için dönüp geriye bakıyorum. Karşıdaki bahçede bir oğlan var, evlerden birinin kapı eşiğine yakın duruyor. Annem yine gaza basıyor ve geri geri çıkmayı başarıyor. Şimdi yaptığı bu: Geri viteste sokağın karşı tarafına geçiyor, oğlanın olduğu evin çimenliğine çıkıyor ve yeni biçilmiş çim örtüsünün üstünde tekerlekleriyle yarım daire şeklinde, birbirine paralel iki çizgi çiziyor. Araba evin koca pencerelerinin önünde duruyor. Oğlan olduğu yerde dikiliyor, elinde plastik bir kamyon, dalgın gözleri üstümüzde. Özür dilercesine –ya da uyarırcasına– elimi kaldırdığımda oğlan kamyonu bırakıp koşarak eve giriyor. Annem bana bakıyor.

"Gazla," diyorum.

Tekerlekler patinaj yapıyor, ama araba yerinden kırmılamıyor.

"Yavaş ol, anne!"

Koca pencerelerin perdeleri açılıyor, ardında bir kadın belirliyor ve önce bize sonra da bahçesine bakıyor. Oğlan da kadının yanında ve parmağıyla bizi işaret ediyor. Perdeler kapanıyor ve annem uğraştıkça araba daha da çamura batıyor. Kadın evin önüne çıkıyor. Yanımıza gelmek istiyor, ama çimenlere basmak istemiyor. Çimenliğin ortasındaki vernikli ahşap yolda birkaç adım attıktan sonra yön değiştiriyor ve çimlere parmak uçlarında basarak bize doğru geliyor. Annem yine sıçayım diyor, bu kez sesi alçak çıkıyor. Ayağını gazdan çekiyor ve sonunda direksiyonu da bırakıyor.

Kadın arabanın yanına geliyor ve bizimle konuşmak için cama eğiliyor. Bahçesinde ne işimiz olduğunu öğ-

renmek istiyor ve bunu sorma biçimi terbiyeli değil. Oğlan evin girişindeki sütunlardan birinin ardından bizi gözetliyor. Annem çok üzgün olduğunu söyleyerek özür diliyor ve bunu defalarca tekrarlıyor. Kadın ise onu duymuşa benzemiyor. Sadece bahçesine, çimlere gömülü tekerleklerle bakıyor ve orada ne işimiz olduğunu, bahçesine niçin saplandığımızı, verdiğimiz zararı fark edip etmediğimizi soruyor. Araya girip annemin çamurda araba kullanmayı bilmediğini söylüyorum. Annemin iyi olmadığını söylüyorum. Derken annem alnını sertçe direksiyona indiriyor ve öylece kalıyor, ölmüş ya da felç olmuş gibi bir hali var. Sırtı titriyor, ağlamaya başlıyor. Kadın bana bakıyor. Ne yapacağını bilemiyor. Annemi sarsıyorum. Alnını direksiyondan ayırmıyor, kolları tepkisizce iki yanından sarkıyor. Arabadan çıkıyorum. Kadından yine özür diliyorum. Uzun boylu, sarışın bir kadın, oğlan gibi o da cüsseli, başı iri olsa da gözleri, burnu ve ağzı birbirine çok yakın. Annemin yaşlarında.

“Bu zararı kim karşılayacak?” diyor.

Param yok, ama karşılayacağımızı söylüyorum. Özür diliyorum ve zararı elbette karşılayacağımızı söylüyorum. Kadın bunu duyunca biraz sakinleşiyor. Dikkatini bir an anneme çeviriyor, ama bahçesini unutmadığı da belli.

“Hanımefendi, iyi misiniz? Ne yapmaya çalışıyorsunuz?”

Annem başını kaldırıp kadına bakıyor.

“Berbat haldeyim. Lütfen bir ambulans çağırın.”

Kadın annemin ciddi mi olduğunu yoksa dalga mı geçtiğini anlamaya çalışıyor. Annemin ciddi olduğu kesin, ama ambulanslık bir durum da yok. Kadına beklememiz gerektiğini, ambulans çağırmaya gerek olmadığını belirten bir hareket yapıyorum. Kadın birkaç adım gerileyip önce annemin eski ve paslı arabasına, sonra da

biraz ötedeki kendi şaşkın oğluna bakıyor. Burada olmamızı istemiyor, ortadan kaybolmamızı istiyor, ama bunu nasıl başaracağını bilemiyor.

“Lütfen,” diyor annem, “ambulans gelene kadar bana bir bardak su verebilir miydiniz?”

Kadın harekete geçmekte tereddüt ediyor, bizi bahçesinde bir başımıza bırakmak istemiyor gibi bir hali var.

“Olur,” diyor.

Yanımızdan ayrılıp oğlunu tişörtünden tutuyor ve kendisiyle beraber içeri götürüyor. Evin ön kapısı çarparak kapanıyor.

“Ne yapmaya çalışıyorsun, anne? Çık dışarı, arabayı kurtarmaya çalışacağım.”

Annem koltukta doğruluyor, bacaklarını yavaşça kırmılatıyor ve arabadan çıkmaya hazırlanıyor. Etrafta geniş odun parçaları ya da taşlar arıyorum ki tekerleklerin altına koyup arabayı çıkarmayı deneyeyim, ama her şey çok düzenli. Etrafta çim ve çiçeklerden başka bir şey yok.

“Odun bulmaya gidiyorum,” diyorum anneme, yolun sonundaki koruyu işaret ederek. “Bir yere kırmıldama.”

Annem arabadan çıkmak üzereyken bir an hareketsizleşiyor, sonra yeniden koltuğa yıkılıyor. Havanın karardığını fark edince endişeleniyorum, arabayı karanlıkta kurtarabilir miyim, bilmiyorum. Koru sadece iki ev ötede. Ağaçların arasında yürüyorum, aradığımı bulmam birkaç dakika sürüyor. Döndüğümde annem arabada değil. Dışarıda kimse yok. Evin kapısına yaklaşıyorum. Oğlanın kamyonu paspasın üstünde. Zili çalıyorum ve kapıyı kadın açıyor.

“Ambulans çağırdım,” diyor. “Nerede olduğunuzu bilmiyordum, anneniz yeniden bayılacağını söyledi.”

İlk bayılması ne zamandı ki, diyorum içimden. Elimde odun parçalarıyla içeri giriyorum. Tuğla boyunda iki odun parçası. Kadın beni mutfığa götürüyor. Duvardan

duvara halı kaplı iki salondan geçiyoruz, ardından annemin sesini duyuyorum.

“Bunlar beyaz mermer mi? Beyaz mermere nasıl paranız yetti? Baban ne iş yapıyor, canım?”

Masada oturuyor, bir elinde bir fincan, öbüründeyse şekerlik var. Oğlan da karşısına oturmuş onu izliyor.

“Gidelim,” diyorum, odunları göstererek.

“Şu şekerliğin desenini gördün mü?” diyor annem, şekerliği bana uzatarak. Hiç etkilenmediğimi görünce ekliyor: “Kendimi gerçekten çok kötü hissediyorum.”

“O süs için,” diyor oğlan, “asıl şekerliğimiz bu.”

Anneme tahtadan yapılmış başka bir şekerlik uzatıyor. Annem bakmıyor bile, ayağa kalkıyor ve kusmak üzereymiş gibi hızla mutfaktan çıkıyor. Bıkkınlıkla peşinden gidiyorum. Koridordaki küçük bir tuvalete kapanıyor. Kadınla oğlan beni izliyor, ama peşimden gelmiyorlar. Tuvaletin kapısını tıklatıyorum. İçeri girebilir miyim diye soruyorum ve bekliyorum. Kadın mutfaktan bana sesleniyor:

“Ambulansın on beş dakikada geleceğini söylediler.”

“Teşekkürler,” diyorum.

Tuvaletin kapısı açılıyor. İçeri girip kapıyı arkamdan kapıyorum. Odunları aynanın yanına bırakıyorum. Annem klozet kapağına oturmuş ağlıyor.

“Ne oluyor, anne?”

Konuşmadan önce bir parça tuvalet kâğıdını katlayıp burnunu siliyor.

“Bu insanlar bunca şeyi nasıl elde ediyor? Salonun iki tarafında da birer merdiven var, gördün mü?” Yüzünü avuçlarına gömüyor. “Öyle üzülüyorum ki ölmek istiyorum.”

Kapı tıklatılıyor, ambulansın gelmek üzere olduğunu hatırlıyorum. Kadın seslenerek iyi olup olmadığımızı soruyor. Annemi bu evden çıkarmam lazım.

“Arabayı kurtaracağım,” diyorum, odunları yeniden elime alırken. “İki dakika içinde dışarıda benimle buluşmanı istiyorum. Sakın gelmezlik etme.”

Koridorda kadın cep telefonuyla konuşuyor, ama beni görünce konuşmasına ara veriyor.

“Kocamla görüşüyorum, buraya geliyor.”

Adamın bize yardım etmek için mi yoksa bizi evden atması için kadına yardım etmek için mi geleceğini belirten bir işaret bekliyorum. Kadın ise hiçbir ipucu vermemeye özen göstererek beni süzmekle yetiniyor. Evden çıkıp arabaya yöneliyorum. Oğlanın peşimden koştuğunu duyuyorum. Hiçbir şey demiyorum, odunları tekerleklerin altına koyuyorum ve araba anahtarını annemin bıraktığı yerden alıyorum. Motoru çalıştırıyorum. Birkaç kez denemem gerekse de sonunda odun yöntemi işe yarıyor. Kapıyı kapıyorum ve oğlan ezilmemek için önümden koşarak kaçıyor. Hiç yavaşlamadan yarım daire şeklindeki izleri takip ederek sokağa çıkıyorum. Kendi kendine geleceği yok, diyorum içimden. Niçin söylediğimi yapıp normal bir anne gibi evden çıkmıyor? Motoru kapatıp annemi almak için eve dönüyorum. Oğlan da peşimden koşuyor, çamur içinde odunları kucagında taşıyor.

Kapıyı çalmadan içeri dalıyorum ve doğrudan tuvalete yöneliyorum.

“Artık tuvalette değil,” diyor kadın. “Lütfen annenizi evimizden çıkarın. Bu iş uzadı artık.”

Beni üst kata götürüyor. Merdivenler geniş ve aydınlık, zemin krem rengi bir halıyla kaplı. Kadın önümden yürüyor, basamaklarda bıraktığım çamur izlerini fark etmiyor. Bir odayı işaret ediyor, kapısı aralık, ben de mahremiyeti bozmamak adına sonuna kadar açmadan içeri giriyorum. Annem ebeveyn odasının ortasında yüzüstü halıya uzanmış. Şekerlik şifonyerin üstünde, annemin kolundan çıkardığı saatle bileziklerinin yanında

duruyor. Kollarıyla bacakları açık ve birbirinden epey ayrı, bir anlığına ev gibi aşırı büyük nesneleri kucaklamanın başka bir yolu olup olmadığını merak ediyorum, annemin yapmaya çalıştığı bu mu acaba? Annem iç geçiriyor, ardından doğrulup oturuyor, gömleğini ve saçını düzeltiyor, bana bakıyor. Yüzünün kızarıklığı biraz geçmiş, ama gözyaşları makyajını darmadağın etmiş.

“Yine ne var?” diyor.

“Araba hazır. Gidelim.”

Kadının ne yaptığını görmek için kapıya baksam da onu göremiyorum.

“Peki bütün bunları ne yapacağız?” diyor annem, etrafını işaret ederek. “Birilerinin bu insanlarla konuşması lazım.”

“Çantan nerede?”

“Aşağıda, salonda. İlk salonda, çünkü havuza açılan bir salon daha var, bir tane de mutfağın öbür tarafında, arka bahçenin karşısında. Üç salon var,” diyen annem kot pantolonunun cebinden bir mendil çıkarıp burnunu ve gözyaşlarını siliyor, “her birinin farklı bir işlevi var.”

Karyolanın bacaklarından birine tutunarak ayağa kalkıyor ve odanın banyosuna yöneliyor.

Nevresim sadece annemden gördüğüm bir biçimde katlanarak serilmiş. Karyolanın altında tomar halinde, üstünde pembeli sarılı yıldızlar bulunan bir yatak örtüsüyle bir düzine küçük yastık var.

“Allah aşkına, anne, yatağı mı düzenledin?”

“Şu yastıklardan söz ettiğini bile duymayayım,” diyor, sonra da kendisini dinlediğime emin olmak için banyo kapısının eşiğinden başını uzatıp konuşuyor: “Banyodan çıktığımda şekerliği yerli yerinde görmek istiyorum, sakın bir çılgınlık yapayım deme.”

“Şekerlik mi?” diye sesleniyor kadın, oda kapısının ardından. Kapıyı üç kez tıklatsa da içeri girmeye cesaret

edemiyor. “Benim şekerliğim mi? Lütfen, o annemden yadigâr.”

Banyodan küvetin musluğunun sesi geliyor. Annem banyonun kapısında beliriyor, bir an için odanın kapısını açıp kadını içeri alacağını zannediyorum, ama banyo kapısını kapıyor ve bana alçak sesle konuşmamı işaret ediyor, musluğu dışarıdan bizi duymasınlar diye açtığını söylüyor. Annem böyle biri işte, diyorum içimden, bu esnada annem şifonyerin çekmecelerini açıyor ve içlerindeki kıyafetleri kaldırıp altlarına bakıyor, mobilyanın iç kısımlarının da sedirden olduğunu teyit etmek istiyor. Kendimi bildim bileli evlere bakmak için dışarılarda geziniriz, yakışmayan çiçek ve saksıları bahçelerden alırız. Sulama aletlerinin yerini değiştirir, posta kutularını düzeltir, ağır olduklarından çimlere konmaması gereken süs eşyalarını kaldırırız. Ayaklarım pedallara yetişecek yaşa geldiğimde arabayı ben kullanmaya başladım. Böylece annem biraz daha özgürlük kazandı. Bir defasında tek başına beyaz bir bankı yüklenip ön komşumuzun bahçesine taşıdı. Hamakları söktü. Yabani otlar ayıkladı. Üstünde Marilú 2 yazan aşırı derecede rüküş tabelaları üç kez parçaladı. Babam bu olayların bazılarından haberdar olsa da annemi bu sebeple bıraktığını sanmam. Evi terk ederken babam arabanın anahtarı hariç her şeyini yanında götürmüştü; anahtarı annemin ev ve dekorasyon dergisi yığının üstünde bırakmış, annem de birkaç yıl boyunca gezintilerimizin hiçbirinde arabadan inmemişti. Ön yolcu koltuğunda oturduğu yerden şöyle şeyler derdi: “Şu ot *kikuyu* otu”, “Şu *kavisli pencere* Amerikan malı değil”, “*Fransız sarmaşığı* ile *kara söğütotu* yan yana konmaz”, “Evimizin cephesini böyle bir *sedefli pembeye* boyatırsam lütfen kiralık katil tutup beni öldürt.” Yine de uzun zaman boyunca arabadan inmeyi reddetmişti. Bugünse, tam tersi, büyük bir adım attı. Arabayı

kullanmak için ısrar etti. Bu eve girmek için dalavereler çevirdi, ebeveyn odasına girdi, şimdiyse banyoya dönüyor, banyo tuzlarını küvete döküyor, tuvalet masasındaki bazı eşyaları çöpe atmaya girişiyor. Bir arabanın motor sesini duyuyorum ve arka bahçeye açılan pencereden dışarı bakıyorum. Hava neredeyse tamamen kararmış olsa da onları görüyorum. Adam arabasından iniyor ve kadın hemen yanına gidiyor. Kadın sol eliyle oğlunu tutuyor, sağ eliyle ise havada hararetle işaretler çiziyor. Adam tedirgin bir tavırla başını sallıyor, bakışını üst kata çeviriyor. Beni görüyor ve beni gördüğü anda acele etmemiz gerektiğini anlıyorum.

“Gidelim, anne.”

Annem banyo perdesinin kancalarını çıkarmakla meşgul, ama perdeyi elinden kurtarıp yere atıyorum, bileğine yapışıyor ve onu merdiven yönünde çekistiriyorum. Hayli şiddetli bir hareket bu, anneme daha önce hiç böyle davranmadım. Kabaran bir hiddet hissi beni evin çıkışına doğru itiyor. Annem basamaklarda sendeleyerek peşimden geliyor. Odunlar merdivenin başlangıcında yerde duruyor ve geçerken onları tekmeliyorum. Salona ulaşıyoruz, annemin çantasını alıyorum ve ön kapıdan dışarı çıkıyoruz.

Arabaya binip sokağın köşesine yaklaşırken evin önündeki diğer arabanın farlarının bizden yana döndüğünü görür gibi oluyorum. Çamurlu dört yol ağızlarının ilkine son sürat ulaşıyorum ve annem şöyle diyor:

“Nasıl bir delilikti bu?”

Benim yaptığımdan mı yoksa kendininkinden mi bahsediyor acaba? Annem beni protesto edercesine emniyet kemerini takıyor. Çantası kucağında duruyor, parmakları kapı kolçağına sımsıkı kenetlenmiş. Sakin ol, sakin ol, sakin ol, diyorum içimden. Öteki arabayı görmek için aynaya bakıyorum ama kimseyi görmüyorum.

Annemle konuşmak istiyorum ama bağırmadan konuşamıyorum:

“Aradığın nedir, anne? Ne yapmaya çalışıyordun?”

Hiç kıılmıyordum. Ciddi bir ifadeyle ileri bakıyor, kaşları çatık mı çatık.

“Lütfen, anne, ne oluyor? Ne bok yemeye başkalarının evlerine giriyoruz?”

Uzaklardan bir ambulansın sireni duyuluyor.

“Öyle bir salon mu istiyorsun? İstedğin bu mu? Tezgâhların mermerini mi istiyorsun? Lanet şekerliği mi? O işe yaramaz çocukları mı? Bu mu istediğin? Bu evlerde aradığın nedir yahu?”

Direksiyona vuruyorum. Ambulansın sireni daha da yaklaşıyor ve tırnaklarımı direksiyonun plastiğine geçiriyorum. Bir seferinde, ben beş yaşındayken, annem bir bahçedeki bütün zambakları kesmiş, sonra beni bahçe duvarının üstünde bırakıp kaçmış, dönüp almaya cesaret edememişti. Epey uzun süre orada beklemiştim, sonunda elinde bir süpürgeyle evden dışarı çıkan bir Alman kadının çılgınlıklarını duymuş ve koşmaya başlamıştım. Annem arabayla çevre sokaklarda turluyordu ve karşılaşmamız epey uzun sürmüştü.

“Hiç alakası yok,” diyor annem, gözünü karşıdan ayırmadan, yolculuk boyunca söyleyeceği son şey bu.

Birkaç sokak ilerledikten sonra ambulans bir köşeden dönerek karşımıza çıkıyor ve son sürat yanımızdan geçiyor.

Yarım saat sonra evimize ulaşıyoruz. Eşyalarımızı mutfak masasına bırakıp çamurlu ayakkabılarımızı çıkarıyoruz. Ev buz gibi, mutfakta durduğum yerden annemin tekli koltuğun yanından geçip yatak odasına girdiğini, yatağına oturduğunu ve radyatörü açmak için uzandığını görüyorum. Çay için su koyup kaynatıyorum. Şu anda ihtiyacım olan bu, diyorum içimden, bir yudum

ay, ve beklemek için ocağın yanına oturuyorum. ay poşetini kupaya koyduğum sırada kapı alıyor. Gelen o kadın: Üç salonlu evin sahibesi. Açık kapının önünde ona bakakalıyorum. Adresimizi nereden bulduğunu soruyorum.

“Sizi takip ettim,” diyor, ayakkabılarına bakarak.

Tavrı öncekinden farklı, daha kırılğan ve sabırlı, girmesi için tel kapıyı açsam da içeri adım atmaya çekinir gibi bir hali var. Başımı dışarı uzatıp sokağın iki yanına bakıyorum, ama onun gibi bir kadının kullanacağı türden bir araba göremiyorum.

“Param yok,” diyorum.

“Yok,” diyor kadın, “dert etmeyin, bunun için gelmedim. Ben... Anneniz evde mi?”

Yatak odası kapısının kapandığını duyuyorum. Sert bir ses bu, ama sokaktan duyulması zor olabilir.

Olumsuz cevap veriyorum. Kadın yeniden ayakkabılarına bakıyor ve bekliyor.

“İçeri girebilir miyim?”

Mutfak masasının sandalyelerinden birini işaret ediyorum. Ayakkabılarının topukları zemindeki taşlarda bizimkilerden farklı takırıyor, dikkatle hareket ettiğini fark ediyorum: Evimiz dar olduğundan kadının rahat hissetmediği belli. Çantasını dizlerinin üstüne koyuyor.

“ay alır mısınız?”

Başını evet anlamında sallıyor.

“Anneniz...” diyor.

Dumanı üstünde bir kupayı önüne koyuyorum ve “Anneniz yine evime geldi,” ya da “Anneniz koltuklarımdan deri döşemelerini hangi parayla ödeyebildiğimizi merak ediyor,” gibi laflar duyacağımı aklımdan geçiriyorum.

“Anneniz şekerliğini almış,” diyor kadın.

Özür dilercesine gülümsüyor, kupasını kımıldatıyor, içine bakıyor, ama içmiyor.

“Saçma gelebilir,” diyor, “ama evimdeki bütün eşyalar arasında annemden kalan tek şey o ve...” birden tuhaf bir ses çıkarıyor, hıçkırığa benzer bir ses, gözleri yaşlarla doluyor, “o şekerliğe ihtiyacım var. Bana geri vermelisiniz.”

Bir an sessizliğe gömülüyoruz. Kadın bakışlarını kaçırıyor. Gözümü bir anlığına arka bahçeye çeviriyorum ve orada annemi görüyorum, kadını o tarafa bakmasın diye derhal meşgul etmem lazım.

“Şekerliğinizi mi istiyorsunuz?” diye soruyorum.

“Burada mı?” diyor kadın ve hemen ayağa kalkıyor, mutfak tezgâhına, salona, ötedeki yatak odasına bakıyor.

Bense biraz önce gördüğüm şeyi aklımdan çıkaramıyorum: Annem çamaşır ipinin altında toprağa çömelmiş, şekerliği yeni açtığı bir çukura yerleştiriyor.

“İstiyorsanız buyurun, arayın,” diyorum.

Kadın bana bakakalıyor, söylediğimi idrak etmesi birkaç saniye sürüyor. Sonra çantasını masaya bırakıp ağır adımlarla benden uzaklaşıyor. Koltukla televizyon arasındaki mesafeyi kat ederken, dört bir yana saçılı kutu yığınları arasında ilerlerken zorlanıyormuş, aramaya başlamak için uygun bir yer bulamıyormuş gibi bir hali var. Derken asıl istediğimin bu olduğunu fark ediyorum. Her şeyi tersyüz etsin istiyorum. Eşyalarımızı çeksın, incelesin, aykulasın ve birer birer elden geçirsın istiyorum. Her şeyi kutulardan çıkarsın, üstlerine bassın, yerlerini değıştirsın, yerlere saçsın, sonra da ağlasın. Annem içeri girsın istiyorum. Çünkü annem şimdi içeri girerse, gerçekleştirdiğı yeni defnin ardından toparlanıp mutfağa dönerse, kendisi gibi yıllarca deneyime ve böyle şeyler yapabileceğı bir eve sahip olmayan bir kadının bu durumla nasıl başa çıkmaya çalıştığını görsün ve rahat bir nefes alsın istiyorum.

BABAMLAR VE ÇOCUKLARIM

“Babanların giysileri nerede?” diye soruyor Marga.

Kollarını kavuşturuyor ve cevabımı bekliyor. Cevabı bilmediğimi, başka bir soru sorması gerektiğinin farkında. Salon penceresinin ötesinde, babamlar arka bahçede cırlıçıplak koşturmakta.

“Saat altıya geliyor, Javier,” diyor Marga bana. “Charly çocuklarla marketten döndüğünde onlar babaanne ve dedelerinin etrafta bu halde koşturduğunu görünce ne olacak?”

“Charly kim?” diye soruyorum.

Sanırım Charly’nin kim olduğunu biliyorum, eski karımın yeni sevgilisi, ama yine de bunu bana Marga’nın açıklamasını tercih ediyorum.

“Babaanneleri ve dedelerini görünce utançlarından ölecekler, olacağı bu,” diyor.

“Onlar hasta, Marga.”

İç geçiriyor. Hırçınlaşmamak, sabredebilmek, Marga’ya gereken zamanı tanıyabilmek için zihnimde koyun sayıyorum. Şöyle diyorum:

“Çocukların babaanneleri ve dedelerini görmelerini istedin. Babamları buraya kadar getirmek istedin, çünkü evimden üç yüz kilometre ötedeki bu mekânda tatil yapmalarının iyi olacağını düşündün.”

“Daha iyi olduklarını söylemiştin.”

Marga'nın gerisinde babam annemi bahçe hortumuyla ıslatıyor. Hortumu memelerine tutunca annem memelerini kavırıyor. Hortumu poposuna tutunca annem poposunu kavırıyor.

“Alıştıkları ortamdan çıktıklarında nasıl davrandıklarını biliyorsun,” diyorum, “hele de açık havadayken...”

Annem babamın ıslattığı yerleri mi tutuyor, yoksa babam annemin tuttuğu yerleri mi ıslatıyor?

“Bak sen. Demek üç aydır yüzünü görmediğin çocuklarıyla birkaç gün geçirmen için seni davet etmem yetmemiş, bir de babanların azgınlık seviyesini önceden tahmin etmem gerekiyormuş.”

Annem Marga'nın kaniş köpeğini kapıp başının üstüne kaldırıyor ve kendi etrafında dönmeye başlıyor. Ben bakışımı Marga'dan ayırmaya çalışıyorum, ki dönüp onlara bakmasın.

“Artık bu delilikleri geride bırakmak istiyorum, Javier.”
Delilikler, diyorum içimden.

“Bu durum çocukları daha az görmem anlamına gelecekse de... Onları böyle şeylere maruz bırakamam.”

“Sadece çıplaklar, Marga.”

Yanımdan ayrılıyor, peşinden gidiyorum. Arkamda kaniş havada dönmeyi sürdürüyor. Marga ön kapıyı açmadan önce kapının camındaki yansımasına bakarak saçlarını düzeltiyor, elbisesini çekiyor. Charly uzun boylu, yapılı, kaba saba bir adam. Televizyonda öğlen haberlerini sunan adamın vücut çalışmış haline benziyor. Dört yaşındaki kızımın altı yaşındaki oğlum şişme birer kolluk gibi adamın kollarından sarkıyor. Charly gorillerinkini andıran geniş göğsünü yere yaklaştırarak çocukları nazikçe indiriyor ve serbest kalıp doğrulduktan sonra Marga'yı öpüyor. Ardından bana yaklaşıyor. Bir an için kabalık edeceğimi sanıyorum, ama elini uzatıp gülümsüyor.

"Javier, seni Charly'yle tanıştırayım," diyor Marga.

Çocuklarımla bacaklarıma sarıldıklarını duyumsuyorum. Charly'nin elini kuvvetle kavıyorum ve el sıkışırken bütün vücudum sarsılıyor. Çocuklar beni bırakıp koşarak uzaklaşıyorlar.

"Evi nasıl buldun, Javi?" diyor Charly, kiraladıkları ev aslında bir şatoymuş gibi bakışlarını tavanlarda gezdirerek.

Javi, diyorum içimden. Delilikler.

Kanış kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış halde alçak sesle sızlanarak yanımıza geliyor. Margo hayvanı kucığına alıyor ve köpek tarafından yalanırken burnunu kırıştırarak, "Bıcışım, bıcışım," diyor. Charly başını yana eğerek Marga'yı izliyor, ne yaptığını çözmeye çalışıyormuş gibi bir hali var. Derken Marga köpeği aniden Charly'ye uzatıyor ve telaşla, "Çocuklar nerede?" diyor.

"Arkadalar," diyor Charly, "arka bahçede."

"Babaanneleriyle dedelerini böyle görmelerini istemiyorum."

Üçümüz de etrafa bakınıyoruz ama çocukları göremiyoruz.

"Bak, Javier, tam da böyle durumlardan çekiniyorum," diyor Marga, birkaç adım uzaklaşarak. "Çocuklar!"

Evin çevresinden dolanarak arka bahçenin yolunu tutuyor. Charly'yle ben de peşinden gidiyoruz.

"Yol nasıldı?" diye soruyor Charly.

Bir elini direksiyon tutarmış gibi sallarken öbür elini vites değiştirir gibi oynatıyor. Her hareketinde bir sersemlik ve heyecan var.

"Araba kullanmıyorum," diyorum.

Eğilip yerdeki birkaç oyuncak kenara koyuyor, artık kaşları çatık. Bahçeye ulaştığımızda çocuklarımla babamla beraber bulacağımızı düşünerek korkuyorum. Hayır, asıl korktuğum onları Marga'nın bulması ve ardın-

dan gelecek azar seansı. Ama Marga bahçenin ortasında tek başına, elleri belinde bizi bekliyor. Sonra peşinden eve giriyoruz. En sadık takipçileri bizleriz ve bu durum Charly'yle aramda bir ortaklık, bir tür bağ oluşturuyor. Acaba buraya araba kullanarak gelmekten gerçekten keyif almış olabilir mi?

“Çocuklar!” diye bağıyor Marga, merdivenlerin orada, çok kızgın ama kendini tutuyor, belki de Charly'yle henüz yeterince yakın olmadığı için böyle davranıyor. Arkasını dönüp mutfaktaki taburelerden birine oturuyor. “Soğuk bir şeyler içmeliyiz, değil mi?”

Charly buzdolabından bir şişe gazoz çıkarıp üç bardak dolduruyor. Marga birkaç yudum alıyor ve bir an gözünü bahçeye dikeyor.

“Olacak iş değil.” Tekrar ayaklanıyor. “Olacak iş değil. Şimdi kim bilir ne yapıyorlardır.” Sonra dönüp bana bakıyor.

“Tekrar arayalım,” diyorum, ama ben sözümü bitirmeden Marga arka bahçenin yolunu tutuyor.

Birkaç saniye sonra yanımıza dönüyor.

“Yoklar,” diyor, “tanrım, Javier, yoklar.”

“Yok olmuş değiller, Marga, illa bir yerdedirler.”

Charly evin ön kapısından çıkıp ön bahçeyi geçiyor ve arabaların yoldan eve gelirken bıraktıkları izleri takip ediyor. Marga basamakları tırmanıp üst katta çocuklara sesleniyor. Dışarı çıkıp evin çevresinde bir tur atıyorum. Oyuncaklarla, plastik kova ve küreklerle dolu garajların açık kapılarının önünden geçiyorum. İki ağacın dalları arasından bakınca çocukların şişme yunusunun bir dala asılmış olduğunu görüyorum. Yunus dala babamların eşofmanlarından biriyle asılmış. Marga başını pencerele- rin birinden çıkarıyor ve bir an göz göze geliyoruz. Acaba babamları da arayacak mı, yoksa sadece çocukları mı ara- yacak? Eve mutfak tarafındaki dış kapıdan giriyorum.

Charly de aynı anda ön kapıdan giriyor ve salondan bana sesleniyor:

“Ön tarafta değiller.”

Yüz ifadesi artık nazik değil. Kaşlarının arasında iki dikey çizgi belirmiş, hareketleri Marga'nın kontrolündeymiş gibi abartılı: Sakin sakin dururken hızla eyleme geçiyor, eğilip masanın altına bakıyor, uzanıp rafı dola-bın arkasını inceliyor, merdivenin altını kolaçan ediyor, çocukları ancak ani hareketler yaparsa bulabilirmiş gibi davranıyor. İster istemez onun peşine takılıyorum ve kendi aramama odaklanamıyorum.

“Dışarıda değiller,” diyor Marga. “Arabaya dönmüş olabilirler mi? Arabaya bak, Charly, arabaya.”

Bekliyorum ama bana talimat verilmiyor. Charly yine evden çıkıyor ve Marga tekrardan üst kattaki yatak odalarına gidiyor. Peşinden gidiyorum, Marga, Simón'un kaldığı her halinden belli olan odaya giriyor, ben de Lina'nınkine. Sonra odaları değişiyoruz ve aramayı sürdürüyoruz. Simón'un yatağının altına baktığım sırada Marga'nın küfrettiğini duyuyorum.

“Analarını siktiğimin,” diyor, dolayısıyla çocukları bulamadığını tahmin ediyorum. Babamları bulmuş olabilir mi?

Beraber banyoya, tavan arasına, ebeveyn yatak odasına bakıyoruz. Marga gardıropları açıyor, askılarda asılı giysileri sağa sola ittiriyor. Az eşya var ve her şey gayet düzenli. Burası yazlık bir ev, diyorum içimden, ama sonra karımın ve çocuklarımın asıl evini düşünüyorum, orası eskiden benim de evimdi, ve bu ailenin hep böyle olduğunu fark ediyorum, eşyalar hep az ve düzenliydi, kaybolan şeyler asla askıları sağa sola ittirerek bulunamadı. Charly'nin yeniden eve girdiğini duyuyoruz, salonda onunla buluşuyoruz.

“Arabada değiller,” diyor karıma.

“Bu babanların suçu,” diyor Marga.

Omzuma vurarak beni ittiriyor.

“Senin suçun. Çocuklarım nerede ulan?” diye bağı-
rıyor ve yeniden bahçeye koşuyor.

Evin iki yanında dolanıp çocuklara sesleniyor.

“Çalıların arkasında ne var?” diye soruyorum Charly'ye.

Önce bana, sonra da halen bağırان karıma bakıyor.

“Simón! Lina!”

“Çalıların arkasında başka ev var mı?” diye soruyo-
rum.

“Yok galiba. Bilmiyorum. Kır evleri var. Araziler var.
Buradaki evler çok büyük.”

Kendinden emin konuşmamakta haklı olabilir, ama
yine de hayatımda gördüğüm en aptal adammış gibi ge-
liyor bana. Marga yanıma dönüyor.

“Ön tarafa gidiyorum,” diyor ve ikimizi kenara itip
aramızdan geçiyor. “Simón!”

“Baba!” diye bağıyorum, Marga'nın peşine takıla-
rak. “Anne!”

Marga önümde birkaç metre yürüdükten sonra du-
rup yerden bir şey alıyor. Mavi bir nesne, Marga onu ölü
bir hayvanmış gibi parmaklarının ucuyla tutuyor. Lina'nın
eşofman üstü bu. Dönüp bana bakıyor. Tam bir şey diye-
cek, bana ana avrat küfredecekken biraz ötede yerde bir
giysi daha görüyor ve oraya gidiyor. Charly'nin cüsseli
gölgesini arkamda hissediyorum. Marga Lina'nın pembe
tişörtünü yerden alıyor, biraz ileride ayakkabılarından biri
var, onun biraz ötesindeyse Simón'un tişörtü.

İleride daha fazlası var, ama Marga birden durup
bize dönüyor.

“Charly, polisi ara. *Hemen* polisi ara.”

“Kuzum, o kadar da değil...” diyor Charly.

Kuzum, diyorum içimden.

“Polisi ara, Charly.”

Charly arkasını dönüp acele adımlarla eve gidiyor. Marga yerden birkaç parça daha giysi topluyor. Peşinden gidiyorum. Yerden bir giysi daha alıyor ve son parçanın önünde duruyor. Simón'un boxer donu bu. Sarı ve biraz buruşuk. Marga kımıldamıyor. Belki bu giysi için eğilme-yi başaramıyor, belki de gücü kalmadı. Sırtı bana dönük ve bedeni titremeye başlıyor. Ürkütmemeye çalışarak yavaşça ona yaklaşıyorum. Minicik bir don bu. Eldiven boyunda, bir bacağına dört parmağım, öbür bacağına da başparmağım sığabilir.

"Bir dakika içinde geliyorlar," diyor Charly, evden bize doğru yürürken, "en yakın devriye arabasını yolluyorlar."

"Seni de aileni de..." diyor Marga, üstüme yürüyerek. "Marga..."

Donu yerden aldığım anda Marga üstüme çullanıyor. Doğrulamaya çalışsam da dengemi kaybediyorum. Suratımı yumrukluyor. Charly yanımızda beliriyor ve bizi ayırmaya çalışıyor. Devriye arabası kapının önünde duruyor ve sirenini bir kez öttürüyor. İki polis memuru arabadan inip Charly'ye destek vermek için yanımıza koşuyor.

"Çocuklarım kayıp," diyor Marga, "çocuklarım kayıp," ve elimdeki donu işaret ediyor.

"Bu adam kim?" diyor polislerden biri. "Siz kocası mısınız?" diye soruyorlar Charly'ye.

Durumu açıklamaya çalışıyoruz. Beklediğimin aksine Marga da Charly de beni suçlamıyor. Sadece çocukların kaybolduğunu söylüyorlar.

"Çocuklarım iki deliyle beraber ortadan kayboldu," diyor Marga.

Ama polisler sadece niçin kavga ettiğimizi öğrenmek istiyorlar. Charly göğsünü kabartmaya başlıyor ve bir an polislerin üstüne atlayacağından korkuyorum. Tıpkı Mar-

ga'nın biraz önce karşında yaptığı gibi ellerimi bıkkınlıkla iki yanıma sarkıtıyorum, ikinci polisin gözleri elimde salınan dona kilitli.

"Neye bakıyorsun?" diyor Charly.

"Ne?" diyor polis.

"Arabadan indiğinizden beri dona bakıyorsunuz, merkeze iki çocuğun kayıp olduğunu haber vermeyecek misiniz artık?"

"Çocuklarım," diyor Marga ısrarla. Polislerden birinin karşısına dikiliyor ve bu sözcüğü defalarca tekrarlıyor, polisin asıl meseleye odaklanmasını istiyor: "Çocuklarım, çocuklarım, çocuklarım."

"Onları en son ne zaman gördünüz?" diyor sonunda polis.

"Evde değiller," diyor Marga, "götürdüler onları."

"Kim götürdü, hanımefendi?"

Karşı çıkarak araya girmeye çalışıyorum, ama bana söz vermiyorlar.

"Bir kaçırma mı söz konusu?"

"Babaanneleri ve dedeleriyle olabilirler," diyorum.

"İki çıplak ihtiyarla beraberler," diyor Marga.

"Peki bu giysiler kimin, hanımefendi?"

"Çocuklarımla."

"Çıplak çocuk ve yetişkinlerin beraber olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Lütfen," diyor Marga, sesi çatlayarak.

Aklıma ilk kez geliyor: Çocuklarımla babamlarla çıplak gezmesi niçin bu kadar tehlikeli olabilir ki?

"Saklanmış olabilirler," diyorum, "bu olasılığı göz ardı etmemek lazım."

"Peki siz kimsiniz?" diyor polis memuru, diğer memur telsizle merkeze haber verirken.

"Kocasıyım," diyorum.

Bunun üstüne polis memuru dönüp Charly'ye bakı-

yor. Marga yine adamın karşısına dikiliyor, söylediğimi reddetmeye girişeceğini sanıyorum, ama başka bir şey söylüyor:

“Lütfen: Çocuklarım, çocuklarım.”

İlk polis telsizi bırakıp yanımıza geliyor.

“Anneyle babayı araca alalım, beyefendi ise,” diyor Charly’yi işaret ederek, “çocukların eve dönme ihtimaline karşı burada kalsın.”

Adama bakakalıyoruz.

“Araca, hadi, hızlı hareket etmeliyiz.”

“Olmaz öyle şey,” diyor Marga.

“Hanımefendi lütfen, otoyola çıkmadıklarına emin olmalıyız.”

Charly, Marga’yı devriye arabasına doğru itiyor, ben de Marga’nın peşinden gidiyorum. Araca biniyoruz ve kapımı kapadığım anda araba harekete geçiyor. Charly öylece dikilmiş, arkamızdan bakıyor, acaba üç yüz kilometrelik heyecan dolu araba seyahatini yaparken çocuklarım arka koltukta mıydı diye merak ediyorum. Devriye arabası biraz geri gittikten sonra araziden son sürat çıkıyor ve otoyol yönüne sapıyoruz. Tam o anda dönüp evden tarafa bakıyorum. Onları görüyorum, dördü de oradalar: Charly’nin gerisinde, ön bahçenin ötesinde, babamlar ve çocuklarım, salon penceresinin ardında çıplak ve sıırıslıklamlar. Annem memelerini cama sürtüyor, Lina da büyülenmiş gibi onu izleyerek aynı şeyi yapıyor. Neşeyle bağıyorlar, ama sesleri duyulmuyor. Simón da onları örnek alarak poposunu cama sürtüyor. Birisi elimdeki donu çekip alıyor ve Marga’nın polise küfrettiğini duyuyorum. Telsiz hışırıyor. Polisler iki kez “yetişkinler ve çocuklar”, bir kez “kaçırma”, üç kez “çıplak” ifadelerini kullanarak bağıra çağıra merkeze haber veriyor, bu esnada eski karım sürücü koltuğunun arkasını yumrukluyor. Bense içimden, Sakın ağzını açma, diyorum, Çıt

bile çıkarma, çünkü babamın bizden yana baktığını görüyorum: Yaşlı ve güneşten kavrulmuş göğsünü, bacakları arasındaki büzüşmüş aletini görüyorum. Dudaklarında zafer dolu bir gülümseme var, beni tanımış gibi görünüyor. Anneme ve çocuklarıma sarılıyor, yavaşça, samimiyetle, kimseyi candan ayırmadan.

BÖYLE ŞEYLER EVİMİZDE OLAĞANDIR

Senyor Weimer evimin kapısına vuruyor. Yumruğunun pes sesine, kısa ve art arda darbelerine aşınayım. Elimdeki bulaşığı eviyeye bırakıp bahçeye bakıyorum: Yine aynı şey, giysiler çimlere atılmış. Olayların hep aynı sırayla gerçekleştiğini düşünüyorum, bu durum en beklenmedik olaylar için bile geçerli, yüksek sesle konuşurcasına düşünüyorum, öyle ki her bir sözcüğü özenle seçmem gerekiyor. Bulaşık yıkarken hep böyle şeyler düşünürüm, musluğu açtığım anda bağlantısız fikirler nihayet düzene giriverir. Ama bu geçici bir aydınlanmadan ibarettir; musluğu kapayıp not almaya kalkışırsam sözcükler buharlaşır gider. Senyor Weimer'in kapıya tekrar vurduğu duyuluyor, darbeleri bu kez daha kuvvetli, oysa aslında kaba bir adam değildir, karısının işkence çektiği zavallı bir komşumdur, hayatına nasıl devam edeceğini pek bilmez, ama denemekten de vazgeçmez. Oğlu vefat ettiğinde cenaze törenine gitmiştim, başsağlığı dilediğimde bana sarılmıştı, katı ve soğuk bir sarılıştı bu, sonra birkaç dakika boyunca başkalarıyla konuşmuş, ardından da yanıma gelip fısıldarcasına, "Çöp tenekelerini deviren çocuklar hangileri, biliyorum. Artık dert etme-nize gerek yok," demişti. Bu tür bir adamdır. Karısı ölü oğlunun giysilerini bahçeme her attığında Senyor Wei-

mer giysileri toplamak için kapımı çalar. Evin erkeği sayılan oğlum bu davranışın delillere özgü olduğunu söyler ve Weimer'lerin şimşiklerinde iki haftada bir tekrarlanan bu tuhaflığına her seferinde öfkelenir. Kapıyı açmak, adamın giysileri toplamasına yardım etmek, sırtını sıvazlamak, olayın artık çözüldüğünü ve bir daha tekrarlanmayacağını söylediğinde olumlu yaklaşmak, hiç dert etmemesini ifade etmek gerekir, adam gittikten beş dakika sonra da kadının bağırsıkları duyulur. Oğluma göre kadının bağıırma sebebi, gardırobu açıp oğlunun giysilerini yine yerli yerinde görmesiymiş. "Dalga mı geçiyorsunuz ya?" der oğlum, bu sahneler her tekrarlandığında, "Bir dahakine attıkları bütün giysileri ateşe vereceğim." Sür-güyü çekip kapıyı açtığımda Weimer'i görüyorum, alnına dayadığı sağ avucuyla gözlerini örtüyor, beni karşısında görünce kolunu bitkince indiriyor ve özür dileyerek konuşmaya başlıyor: "Rahatsız ediyorum ama..." Yol veriyorum ve içeri giriyor, bahçenin yolunu artık biliyor. Buzdolabımızda hep soğuk limonata bulunur, adam giysileri toplamaya giderken iki bardağı limonatayla dolduruyorum. Mutfak penceresinden onu izliyorum; çimlerde ve sardunyaların çevresinde yere çöküyor, giysiler genellikle o civara düşer. Bahçeye çıkarken telli kapıyı gürültülü biçimde çarpıyorum, hep böyle yaparım ve adamla aramızda bağ oluşturan bir hareket olarak gördüğümünden değiştirmek istemiyorum. Yavaşça yanına gidiyorum. Doğruluyor, elinde bir süveter var. Öbür kolunda başka giysiler taşıyor, görünüşe bakılırsa hepsini toplamış. "Çamları kim budadı?" diye soruyor. "Oğlum," diyorum. "Çok güzel olmuş," diyor, çamlara bakarak. Bahçemizde üç bodur çam var, oğlum silindir şeklinde budamaya çalıştı, biraz yapay görünse de özgün olduğu kesin. "Buyurun, bir limonata için," diyorum. Giysilerin hepsini tek kolunda toplayınca bardağı uzatıyorum. Gü-

neş henüz yakmıyor, çünkü saat erken. Gözucuyla bahçenin öbür tarafına koyduğumuz banka bakıyorum, betondan ve bu saatlerde ılık olur, oturunca insanın içini ısıtır. "Weimer," diyorum, çünkü Senyor Weimer demekten daha samimi. Çöpe atın şu giysileri, karınızın tek istediği bu, diye geçiriyorum aklımdan. Ama belki de giysileri bahçemize atan kendisidir, akabinde pişman oluyordur, zavallı kadın da kocasının habire eve elinde bu giysilerle girdiğini görüp ıstırap çekiyordur. Belki de hepsini koca bir çöp torbasına koyup atmaya denemişlerdir ve çöpçü kapılarını çalıp geri getirmiştir, oğlumun eski giysilerini attığımızda öyle olmuştu: "Hanımefendi, bir yerlere bağışlasanız daha iyi olmaz mı, kamyonu yüklediğim anda kimsenin işine yaramaz." Bizim torba o gün bugündür çamaşırlıkta duruyor, bu hafta götürmem lazım, nereye götüreceksem artık. Weimer bekliyor, beni bekliyor. Güneş seyrek ve uzun beyaz saçlarında ışıltıyor, gümüşü sakalı belli belirsiz uzamış, buğulu mavi gözleri yüzüne göre küçücük. Bir şey söylemiyorum, Senyor Weimer'in aklımdan geçenleri tahmin edebildiğine inanıyorum. Bir an yere bakıyor. Limonatasından bir yudum alıp bahçelerimizi ayıran kurtbağrı çalışının ardındaki evine bakıyor. Söyleyecek bir şey arıyorum, ne kadar çabaladığını gördüğümü belli edecek, iyimser ve belirsiz bir tür çözüm sunacak bir şey. Yeniden bana bakıyor. Başlamadığımız sohbetin hangi yöne gittiğini sezmişe benziyor, galiba sonunda anlayacak. "İnsan bir şeyi kaybedince..." diyorum, son harfleri havada asılı bırakarak. Weimer tek bir kez başını sallıyor ve bekliyor. Tanrım, diyorum içimden, birbirimizle uyumlu hareket eder olduk. On sene önce oğlumun toplarını delen, bahçelerimizi bölen hayalî sınırı geçen açelyalarımı kesen bu adamla ben artık uyumlu hareket ediyoruz. "İnsan bir şeyi kaybedince," diye tekrarlıyorum, elindeki giysilere

bakarak. "Lütfen, söyleyin," diyor Weimer. "Nasıl desem, başka şeylere yönelmek lazım." Yer açmak lazım, diye düşünüyorum, işte bu yüzden birinin çamaşırlığımdaki çöp torbasını alıp götürmesini çok isterdim. "Evet," diyor Weimer, bunu "devam edin" anlamında dediği belli. Evi-
mizin ön kapısının sesini duyuyorum, Weimer'e hiçbir şey ifade etmeyen bir ses bu, ama bana oğlumun eve geldiğini, güvende ve aç olduğunu haber veriyor. Banka doğru bir adım atıp oturuyorum. Ilık betonun adama da iyi geleceğini düşünüyorum ve yanıma oturması için yer açıyorum. "Giysileri bırakın," diyorum. Hiç karşı çıkmıyor, etrafına bakıp giysileri bırakacak yer arıyor. Weimer bunu başarabilir, tabii ki başarır, diye geçiriyorum aklımdan. "Nereye?" diye soruyor. "Silindirlerin üstüne bırakın," diyorum, bodur çamları işaret ederek. Weimer dediğimi yapıyor. Giysileri çamların üstüne bırakıp ellerindeki çim kalıntılarını silkeliyor. "Oturun," diyorum. Oturuyor. Ne yapacağım şimdi bu ihtiyaçlarla? Ama adamdaki bir şey bana cesaret veriyor. Elimi musluğun altına sokmak gibi bir his bu, içime huzur veriyor ve kelimelere kafa yormamı, olayları düzene koymamı sağlıyor, hep aynı sırayla gerçekleşen olaylar bunlar. Weimer'in beklentisi artıyor, adeta bir talimat bekliyor. Nasıl kullanacağıma karar veremediğim bir güç ve sorumluluk bu. Mavi gözleri nemleniyor: Beklenmedik uyumumuzun nihai kanıtı. Hiç çekinmeksizin yüzüne bakıyorum, ona mahremiyet alanı bırakmıyorum, çünkü böyle bir an yaşadığımıza inanamıyorum ve üstümde oluşturduğu yüke katlanamıyorum. Senyor Weimer'i oturttum ve artık sorunu çözecek bir şey söylemek istiyorum. Bardağımın dibindeki limonatayı içiyorum ve hem kulağa hoş gelecek hem de pratik bir çözüm bulmaya çalışıyorum, hepimize fayda sağlayacak bir çözüm, mesela "Oğluma deldiğiniz sayıda top alırsanız her şey düzelecek", "Li-

monatanızı elinizden bırakmadan ağlarsanız karınız giysileri atmayı bırakacak” ya da “Giysileri gece boyunca çamların üstünde bırakın, sabaha ortada yoklarsa dertleriniz buharlaşacak”; tanrım, gece son sigaramı içerken giysileri ben bile kaldırabilirim. Çöp kamyonundaki adam geri getirmesin diye normal çöplerle karıştırmalıyım, aynısını oğlumun giysilerini koyduğum çöp torbası için de yapmalıyım, bu hafta halletmem lazım. Derdini çözecek bir şey söylemeliyim, diye tekrarlıyorum içimden, düşünce akışımı bozmamak için. Şimdiye kadar sürüyle şey söyledim ve telaffuz ettiğim anda sözcükler etkisini gösterdi. Sözcükler sayesinde oğlum yanımdan ayrılmadı, kocam uzaklaştı; bulaşıkları her yıkadığımda sözcükler zihnimde muhteşem biçimde düzene girdi. Bahçemde Weimer bardağının dibindeki limonatayı içiyor ve gözleri yaşlarla doluyor, adeta limonun etkisi, belki de bütün bu olanların ona fazla geldiğini, hissettiği etkinin artık sözcüklere veya onları telaffuz etmenin imkânsızlığına bağlı olmadığını düşünüyorum. “Evet,” dedi Weimer, uzun saniyeler önce, “devam edin” ya da “lütfen” anlamında bir “evet”ti bu, şimdiyse beraber demir attık, boş bardaklarımız beton bankın üstünde, bedenlerimiz de aynı bankın üstünde. Derken karşımda bir görüntü, bir arzu canlanıyor: Oğlum tel kapıyı açıp bize doğru yürüyor. Yalınayak, genç ve güçlü, çimlerde hızlı adımlarla ilerliyor. Bize kızgın, eve kızgın, bu evde her şeyin hep aynı sırayla gerçekleşmesine kızgın. Bedeni karşımızda büyüyor, içini dolduran kuvvetli enerjiyi Weimer ile ben korkusuzca, adeta heyecanla bekliyoruz. Devasa bedeni bana bazen kocamı hatırlatıyor ve gözlerimi kapamaya zorluyor beni. Aramızda sadece birkaç metre var, artık neredeyse tepemizde. Ama bize dokunmuyor. Tekrar baktığımda oğlumun bodur çamlara yöneldiğini görüyorum. Giysileri öfkeyle çekip alıyor ve

dertop ediyor, sonra da geldiği yönde konuşmadan uzaklaşıyor, ışığın arkadan vurduğu bedeni uzaklaştıkça küçülüyor. “Evet,” diyor Weimer ve iç geçiriyor; “evet”lerin ilki değil bu, tekrar ettiği nice “evet”ten biri. Daha açık, insanı hayallere sevk eden bir “evet”.

MAĞARAMSI NEFES

Listesi bir planın parçasıydı: Lola ömrünün fazlasıyla uzun sürdüğünü düşünüyor, gayet gösterişsiz ve anlamsız bulduğu yaşamının artık yitip gitmeye yetecek ağırlığa dahi sahip olmadığına inanıyordu. Kimi tanıdıklarının deneyimlerine kafa yorduktan sonra yaşlılıkta bile ölümün son bir darbeye ihtiyaç duyduğu kanaatine ulaşmıştı. Duygusal ya da fiziksel bir itiş lazımdı. Ölmek istiyordu ama her sabah, kaçınılmaz olarak, yeni bir güne uyanıyordu. Elinden tek gelen, her şeyi bu doğrultuda düzenlemek, yaşamını küçültmek, kapladığı alanı tamamen yok olana dek azaltmaktı. Listenin amacı da buydu; hem bu işe yarıyor hem de asıl önemli olan şeylere odaklanabilmesini sağlıyordu. Dağılıp gittiğinde, bir şeyler dikkatini dağıtıp onu yolundan saptırdığında ya da ne yaptığını unuttuğunda listeye başvuruyordu. Kısa bir listeydi:

Her şeyi sınıflandır.
Gözden çıkardığın şeyleri bağışla.
Önemli şeyleri kutula.
Ölüme odaklan.
Araya girerse onu görmezden gel.

Liste zihinsel açıdan kendisine destek oluyordu, ancak bedeninin içler acısı hali için hiçbir çözüm bulamamıştı. Artık beş dakikadan fazla ayakta duramıyordu ve dertleri sadece omurgasından ibaret değildi. Bazen nefes alıp veriş i değiş iyor, içine normalden fazla hava çekmesi gerekiyordu. Böyle anlarda becerebildiğ i kadar derin nefes alıyor, aldığı havayı dışarı verirken hırıltılı ve pes bir ses çıkarıyordu, öyle tuhaf bir sest i ki kendinden çıktığına inanamıyor, onu asla benimseyemiyordu. Geceleri karanlıkta yatağ ından banyoya ve banyodan yatağına yürürken bu ses atalarından biri ensesinde soluk alıp veriyormuş gibi geliyordu kulağına. Cığerlerinin derinliklerinden doğuyordu ve kaçınılmaz bir fiziksel gereksinimin sonucuydu. Sesi gizlemek için Lola verdiği nefesi bir ıslığ a dönüştürüyor, biraz hazin, biraz bıkkın tınlayan bu nostaljik ezgiyi her gün biraz daha içselleştiriyordu. Asıl önemli olan listedekiler, diyordu içinden, isteksizlik yüzünden kımlıdayamaz hale geldiğ i anlarda. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

* * *

Konuşmadan kahvaltı ediyorlardı. Adam her şeyi hazırlıyor, her şeyi Lola'nın istediğ i şekilde yapıyordu. Kızarmış kepek ekmeğ i, küçük parçalar halinde kesilip karıştırılmış ve ikisi için birer porsiyona bölünmüş iki tür meyve. Masanın ortasında şeker ve beyaz peynir; Lola'nın kahve kupasının yanında düşük kalorili portakal reçeli; adamın kahvesinin yanında patates tatlısı ve yoğurt. Gazete adamındı, sağlık ve yaşam bölümleriyse kadının, ve kahvaltısı bittikten sonra okuması için katlı halde peçetesinin yanına konmuştu. Kadın elinde bıçakla adama baktığında adam ekmek tabağı nı uzatırdı. Kadın gözünü şömine rafının belli bir kısmına dikerse adam

hiçbir şey yapmazdı, çünkü kadının aklından bir şeyler geçtiğini ve araya girmemesi gerektiğini bilirdi. Kadın adamın lokmaları çiğneyişini, kahvesini yudumlayışını, gazetenin sayfalarını çevirişini izlerdi. Artık erilliği kalmamış beyaz ve ince ellerine, özenle törpülenmiş tırnaklarına, başında kalan tek tük tel saçlara bakardı. Neticede önemli hükümlere varıyor ya da kararlar alıyor değildi. Sadece adamı izler ve kendi kendine bazı olguları hatırlar, ama bunları asla irdelemezdi: “Elli yedi yıldır bu adamla evliyim”, “Artık yaşamım bu”. Kahvaltıları bitince tabaklarını eviyeye taşırlardı. Adam tabureyi tezgâha yaklaştırır, kadın da oraya oturup bulaşıkları yıkardı. Tabure yeterince yüksek olduğundan kadın dirseklerini tezgâha dayayabilir, böylece kambur durması gerekmezdi. Aslında bulaşıkları adam da yıkayabilirdi, hiç gocunmazdı, ama kadın altta kalmak istemez, adam da yıkamasına karışmazdı. Lola bulaşıkları ağır ağır yıkar, bir yandan da o gün televizyonda izleyeceklerini ve listesini aklından geçirirdi. Listesini katlanmış halde mutfak ön-lüğünün cebinde taşırdı. Listeyi açtığında kâğıdın ortasında beyaz bir artı şeklindeki kat izi belirirdi. Kâğıdın yakında iz yerinden yırtılmaya başlayacağını biliyordu. Böyle günlerde bazen Lola daha fazla zamana ihtiyaç duyardı, bulaşıkları bitirse de kendini günün geri kalanıyla yüzleşmeye hazır hissetmezdi, böylece bir süre boyunca kahve kaşıklarının madenî ve plastik kısımları arasında biriken kiri, şekerliğin kapağına yapışan şeker topraklarını, çaydanlığın tabanındaki pası, musluğun çevresinde oluşan kireci ovalardı.

Bazen Lola da yemek yapardı. Adam tabureyi mutfığa taşır ve kadının istediği her şeyi önüne dizerdi. Bunun sebebi kadının kımıldayamıyor olması değildi, önemli bir şey gerektiğinde hareket edebilirdi, ama omurgası ve nefesi her şeyi zorlaştırmaya başladığından beri kadın gücü-

nü adamın kendisine yardım edemeyeceği anlar için saklıyordu. Faturalarla, bahçeyle, alışverişle ve evin dışında gereken her şeyle adam ilgilenirdi. Kadın bir liste hazırlar –başka bir liste: alışveriş listesi– adam da o listeyi takip ederdi. Alışverişten bir şey eksik gelirse adamın tekrar çıkıp alması gerekirdi, fazladan alınan şeyler olduğundaysa kadın bunları bir bir inceler ve kaç para tuttuğunu sorardı.

Adam bazen toz çikolata satın alırdı, şu süte katılanlardan, tıpkı oğlunun hastalanmadan önce içtiğinden. Oğulları boyu raflara uzanacak yaşları görememişti. Çok daha öncesinde ölmüştü. Evlatları uğruna vermedikleri, feda etmedikleri şey kalmasa da, dünyayı altüst etseler de, kadın bardakları raftan alıp yerlere saçmış, kırık camların üstüne basmış, sonra aradaki bütün yolu kanla kirleterek banyoya gitmiş, banyodan mutfığa dönmüş ve adam gelip kendisini sakınleştirene kadar buna devam etmiş olsa da oğulları ölmüştü. O zamandan beri adam toz çikolatanın en küçük boyunu, karton kutuda satılan iki yüz elli gramlığını alır, en ucuz seçenek bu olmasa da vazgeçmezdi. Yaptığı listelerde yer almasa da kadının hiçbir yorumda bulunmadığı tek üründü bu. Kutuyu en üst rafa, tuzla baharatların arkasına koyardı. Her koyduğunda bir ay önce aynı yere koyduğu kutunun orada olmadığını görürdü. Nasıl olup da bittiğini anlayamazdı, kadının toz çikolata kullandığını hiç görmemişti, ama kurcalamak istemediği bir konuydu.

Yedikleri sağlıklı ürünlerdi, Lola hepsini televizyon karşısında dikkatle seçerdi. Kahvaltıda, öğle ve akşam yemeğinde yedikleri her şeyin vitamin zengini, düşük kalorili ya da GDO içermeyen ürünler olduğu reklamlarda duyurulurdu. Kadın nadiren de olsa adamdan yeni bir ürün almasını ister, geldikten sonra torbaları eşeleyip ürünü bulur ve pencerenin önüne gidip gün ışığı altında

incelerdi. Sağlıklı bir ürünün içermesi ve içermemesi gereken maddelerden haberdardı. Saat on birdeki programa çıkan Dr. Petterson gibi iyi doktorlar ve beslenme uzmanları televizyon aracılığıyla insanları bu konularda uyarırdı. Lola reklamlarda şüpheli ya da çelişkili ifadeler rastladığında hemen ilgili markanın müşteri hizmetlerini arar ve yetkili birini bağlamalarını rica ederdi. Bir seferinde, şikâyetleri sonucunda parasını geri almayı başaramasa da şirket ertesi gün evine yirmi dört paket şeftalili yoğurt içeren bir koli göndermişti. O hafta için yeterince yoğurt almışlardı ve yeni gelenlerin son tüketim tarihleri fazlasıyla yakın görünüyordu. Kadın buzdolabını her açtığında yoğurtları görüyor ve kapladıkları alanı düşündükçe ıstırap çekiyordu. Tarihleri dolmadan hepsini yemeleri mümkün değildi, hepsi çöpe gidecekti, kadın yoğurtlarla ne yapacağını bilmiyordu. Adama birçok kez bundan bahsetti. Durumun karmaşıklığını açıklayarak adamın bu konuda bir şey yapmak gerektiğini anlamasını bekledi, kendisi artık bir çözüm bulamıyordu. Bir gün sorun kadını tamamen aşar hale geldi. Belli bir şey olmamıştı, kadın buzdolabını açıp yoğurtların hâlâ orada durduğunu görmeyi daha fazla kaldıramaz hale geldiğini anlamıştı, o kadar. Atıştırma saatinde ağzına tek lokma koymadan bir tek kahve içti, öfkeleniği için sonradan gizli gizli utansa da çözüm beklentisi tükendiği, kendi başına da mücadele edemediği için halen kızgındı. Sonunda adam yoğurtları ortadan kaldırdığında kadın ne olduğunu sormadı. Taburelerden birini buzdolabının önüne çekti ve kapısını açıp önüne oturdu, ani yaptığı her harekete nefesinin hırıltısını gizlemek için ıslıkla eşlik ederek buzdolabının raflarını sildi ve içinde kalan şeyleri kabaca yeniden düzenledi.

Dünyada olup bitenleri sadece televizyondaki haberlerden değil, mutfak penceresinden de etraflıca öğrenebiliyordu. Oturdıkları semt tehlikeli bir yere dönüşmüştü. Artık daha yoksul, daha pisti. Sokaklarındaki evlerden en az üçü terk edilmişti, çimleri uzadıkça uzamış, ön bahçeleri buruş kırış zarflarla kaplanmıştı. Geceleri sadece köşelerdeki sokak lambaları yanıyor, ağaçlar gölge ettiği için ışıkları başka yerlere pek ulaşmıyordu, ayrıca uyuşturucu kullandıkları şüphe götürmeyen bir grup delikanlı hemen her gün evin birkaç metre ilerisinde kaldırıma oturuyor, şafak sökene dek oradan ayrılmıyorlardı. Bazen bağırıyor ya da şişeler fırlatıyorlardı, birkaç gün önce bahçelerinin önünde koşu tutturmuş, bahçe parmaklıklarını ksilofon gibi takırdatıp durmuşlar, üstelik bunu gecenin bir yarısı, kadın uyumaya çabalarken yapmışlardı. Kadın kendi yatağından kalkmadan defalarca tıslayarak adama bir şeyler yapmasını söylemişti. Adam uyanıp başucuna oturmuş, ama delikanlılara laf etmek için dışarı çıkmamıştı. Konuşmadan oturup dışarı kulak vermişlerdi.

"Parmaklıkları kıracaklar," demişti kadın.

"Alt tarafı birkaç çocuk."

"O çocuklar parmaklıklarımızı kıracak."

Ama adam yatağından kalkmamıştı.

Parmaklık meselesinin yeni komşuların gelişiyile bağlantılı olduğu belliydi. Bir hafta önce bitişikteki eve taşınmışlardı. Külüstür bir kamyoneti evin önüne çekmiş, motoru kapamadan neredeyse on beş dakika boyunca öylece durmuşlardı. Lola yaptığı işe ara vermiş ve bu süre boyunca pencerede beklemişti. Kendi kendine temkinli davranması gerektiğini söylüyordu: Yeni ailenin haline ve tavrına bakılırsa evi satın almış ya da kiralamış olamazlardı. Sonunda kamyonetin kapılarından biri açılmıştı. Lola uzun bir ıslık koyvermiş ve midesinin burul-

duğunu hissetmişti; bu insanlar adeta kadının gününü mahvedip mahvetmemek konusunda uzun süre düşünmüş ve sonunda mahvetmeye karar vermişlerdi. Kamyonetten ince yapılı bir kadın inmişti. Lola kadını arkadan görünce başta genç bir kız sanmıştı, çünkü uzun saçları açıktı ve kılık kıyafeti hayli pespayeydi, ama kamyonetin kapısı kapanınca Lola kadının kırklı yaşlarda olduğunu görmüştü. Motor susmuş ve aynı kapı yeniden açılmıştı. Kamyonetten on iki-on üç yaşlarında bir oğlan inmişti. Öteki taraftaki kapıdansa mavi tulumlu irikıyım bir adam. Fazla eşyaları yoktu, belki de ev zaten möbleliydi. Lola iki tane tek kişilik şilte, bir masa, beş sandalye –takım değildi–, on küsur çanta ve valiz görmüştü. Oğlan havaleli olmayan şeyleri taşımaya girişmişti. Kadınla adam ise eşyaların geri kalanını yüklenmişlerdi, arada sırada bazı eşyaları araçtan nasıl indirip taşıyacakları hakkında konuşuyorlardı, sonunda kamyonet boşalmıştı ve adam vedalaşmadan, sadece penceresini kaldırmadan önce eliyle bir işaret yaparak çekip gitmişti.

O gece Lola kocasıyla konuşmaya, bu taşınmanın temsil ettiği yeni sorunları açıklamaya çalışmıştı. Tartışmışlardı.

“Niye bu kadar önyargılısın?” demişti adam.

“Çünkü bu eve bir erkek lazım.”

* * *

Lola’nın arka bahçesi geriye doğru hafif bir eğimle yükseliyordu. Adam arazinin son birkaç metresini bahçenin kalanından ayırarak oraya iki erik, iki portakal, bir limon ağacı dikmiş, ayrıca küçük bir bostan kurup domates ve birkaç çeşit baharat ekmişti. Öğleden sonraları birkaç saatini orada geçirirdi. Kadın adamı çağırmak için mutfak penceresinden başını uzattığında onun, arazileri-

ni komşularla ayıran tahta çitin yanında eğilmiş olduğunu gördü. Çitin öbür yanında duran bir çocukla konuşuyordu. Yeni komşunun oğlu olabilirdi, ama kadın emin değildi, bulunduğu yerden tam seçemiyordu. Akşamle-
yin sofraya oturduklarında kadın bir şey sormadan ada-
mın olaydan bahsetmesini bekledi. Yeni bir olaydı ve yeniliğin her türlüşünden bahsetmek gerekliydi. Lafi
adamın kendisi açmalıydı ve akşam yemeği sofrası bu-
nun için en uygun andı, televizyon bu sebeple geceleri
kapatılır ve Lola adama gününün nasıl geçtiğini sorardı.
Dolayısıyla Lola beklentiliydi. Adamın bankaya gittiğin-
de sıklıkla karşılaştığı poker arkadaşından bahsetmesini
dinledi, aynı hikâyeyi kim bilir kaçınıcı kez duyuyordu.
Markete dair bir yorumunu dinledi; adam Lola'nın mar-
kete son adım attığında yaşadığı olaydan beri o cehen-
nem hakkında hiçbir şey duymak istemediğini biliyordu.
Ama adam oğlana dair hiçbir şey söylemeyince kadın
arka bahçedeki bu karşılaşmanın belki de ilk olmadığını
düşündü ve telaşa kapıldı.

İlerleyen günlerde kadın gözünü dört açtı ve adam
bahçeye çıkar çıkmaz oğlanın hemen onun yanına gitti-
ğini keşfetti, yani oğlanın yanına giden adam değildi. İki-
sini beraber görmek kadının huzurunu kaçırıyor, bir şey-
ler ters gidiyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu,
sanki yirmi dört paket şeftalili yoğurt halen buzdolabın-
daymış gibi bir histi bu.

Bir gün adam bostanda çalışırken oğlan çitin üstün-
den atlayıp adamın tarafına geçti ve bir tabureye oturdu.
Tabure adamla kadına aitti. Oğlan bir şeyler söyleyince
ikisi de güldü. Bir seferinde, pencerenin önünde, perde-
nin ardında dururken kadının aklına toz çikolata geldi ve
irkildi. Bir şeylerin farkına varmamış olabileceğini, orta-
da o âna kadar aklına gelmeyen bir şeyler döndüğünü
düşündü. Mutfağa gidip raflı dolabı açtı, tuzla baharatla-

rı kenara itti. Toz ikolata kutusu açıktı ve içinde pek fazla kalmamıştı. Kadın kutuyu başka bir yere koymayı dışındı, ama bunun pek kolay bir iş olmadığını fark etti. Mutfak kendi bölgesiydi. Mutfaktaki her şey kendi yönergeleri doğrultusunda düzenlenirdi ve evdeki alanlar arasında mutlak denetim kurduğu tek alan orasıydı. Ama toz çikolata farklı bir rnd. Paketin üstündeki desene parmaklarını sürdü ve arka bahçeye baktı. Elin-den başka bir şey gelmedi, niye böyle yaptığını da bilmi-yordu. nce dolabı, sonra da mutfaktan çıkıp mutfak kapısını kapadı. Salona gidip koltuğa oturdy. Bedeninin izin verdiği ölçüde hızlı hareket etse de aslında her şey çok yavaş gerçekleşmişti. Elini cebine sokup listeyi okşadı. Halen orada olduğunu bilmek güzeldi.

* * *

Bazen, hava yeterince kuru ve ılıksa kadın n bahçeye çıkıp camgzellerini, akşamsefalarını ve aelyaları gözden geçirirdi. Sulama işleri adamın sorumluluğuunda olsa da sokaktan en çok görünen kısım bahçedeki iek tarhlarıydı ve daha özel bir ilgi gerekliydi. Bu yüzden kadın emek verir, çiçeklerle ve toprağın nemiyile ilgilenirdi. O sabah oğlanla annesi sokaktan geçiyordu. Kadın Lola'yı başıyla selamladı ama Lola karşılık vermedi, öylece diki-lip üstlerinde montları ve sırtlarında çantalarıyla önünden geçmelerini izledi. Yeni durumu değerlendirmesi la-zımdı; bu saatte bitkilere bakmaya çıkması sorun teşkil edecekti, artık sürekli araya birilerinin girme ihtimali söz konusuydu. Hava almakta zorlandı, derin bir nefes aldı, ardından da, tıpkı doktorun gösterdiği gibi, soluma ritmi-ne hâkim olmaya çalışarak bir ıslık koyverdi. Eve döndü, kapının sürgüsünü çekti ve gidip koltuğuna yığıldı. Tehli-keli bir durum olduğunun farkındaydı. Nefes alıp verme

ritmini düzene sokmaya odaklandı, bir saniye sonra kaydıldı, üstüne oturduğu uzaktan kumandayı çekip çıkardı ve televizyonu açtı. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi bir de listesiyle uğraşmak zorunda olduğunu düşündü, sınıflandırmayı ve kutulamayı sürdürmesi gerekliydi, oysa fazla zamanı kalmamıştı. Öleceğini biliyordu, yemek pişirmeye takatinin kalmadığı günlerde yemek sipariş etmek için lokantayı aradığında orada çalışan kadına da söylemişti bunu. Beş litrelik damacanayı getirip mutfaktaki filtreye yerleştiren sucuya da bahsetmişti. Niçin böyle nefes aldığını, oksijenasyon meselesini, durumun getirdiği risk ve sonuçları açıklamıştı. Bir seferinde sucuya listesini göstermiş, adam da etkilenmiş gibi başını sallamıştı.

Ama yolunda gitmeyen bir şey vardı: Her şey devam ediyordu. Niyeti bu kadar belirginse bedeni niçin her gün yeniden uyanıyordu? Acayip ve katlanılmaz bir durumdu bu, Lola en kötüsünden korkmaya başlamıştı: Ölüm, gerçekleşmek için kendisinden henüz hazırlıklı olmadığı bir çaba istiyordu.

* * *

Birkaç sene önce, markete gitme işiyle kendisinin ilgilendiği dönemde, Lola parfümeri reyonunda hemen hiç kalıntı bırakmayan bir el kremi bulmuştu. Hakiki aloe vera içeren bir kremdi, kadın kapağını her açtığında kokusunu alabiliyordu. Sonrasında başka markaları deneyerek hem zamanını hem parasını harcamıştı. Şimdiyse adama başka bir krem aldırıyordu, ötekilerin yarı fiyatına, hayli kalitesiz bir krem. Herhangi bir açıklamada bulunmadan adama aloe vera içeren kremi almasını söyleyebilirdi, ama böyle yaparsa adam kadının vaktiyle bir kreme onca para verdiğini öğrenecekti. Kadının bazen

özledikleri işte böyle şeylerdi. Çünkü bir daha asla markete gitmeyecekti; adam akşam yemeği sofrasında kadının böyle şeyleri duymaktan nefret ettiğini bile bile bu konuda konuşmakta ısrarcı davransa da durum değişmeyecekti. Malum olaydan, marketteki o meşum günden beri böyleydi. Bütün açıklığıyla hatırlayabildiği az sayıdaki olaydan biriydi ve hatırladıkça utanca boğuluyordu. Adam da hatırlıyor muydu acaba? Sadece oraya geldiğinde gördüklerini mi biliyordu? Yoksa tanıklar her şeyi anlatmışlar mıydı?

* * *

Saatine baktı ve sabahın üçü olduğunu gördü. Adam yandaki yatakta soluyordu. Horlamasa da nefes alıp veriş derin ve rahatsız ediciydi, Lola tekrar uykuya dalamayacağını hemen anladı. Uyanık halde bir süre bekleyerek gücünü topladı. Sabahlığını üstüne geçirip banyoya gitti ve uzunca bir süre klozette oturdu. Yüzünü yıkamak, dişini fırçalamak, saçlarını taramak gibi şeyleri aklından geçirse de asıl istediğinin bunlar olmadığını anladı. Banyodan çıkıp mutfığa yöneldi, koridordan geçerken ışıkları yakmadı, adamın *National Geographic*'lerinin durduğu kütüphaneyi ve içinde çarşafarla havluların durduğu şifonyeri yoklayarak ilerledi. Ön kapıya gitti ve niçin oraya kadar gittiğini sorguladı. Mutfığa girince kibritleri buldu ve ocağın gözlerinden birini yaktı. Sonra söndürdü. Tezgâhın üstündeki raflardan birinin altındaki floresan lambayı yaktı ve yiyeceklerin yerli yerinde olduğunu teyit etmek için bazı dolap kapaklarını açtı. Baharatları kenara itince yeni bir toz çikolata kutusunun açılmamış halde orada olduğunu gördü. Nefes alıp verişinin belli belirsiz değiştiğini duyumsadı ve bir şeyler yapması gerektiğini her zamankinden fazla hissetti, ama

ne yapması gerektiğini bir türlü çıkaramıyordu. Tezgâha dayanıp sakince soludu. Dışarıda ön bahçe karanlıktı, sokak lambalarından biri yanmıştı. Arabaları görünüyordu, yolun karşısındaki komşuların ışıklarıysa sönüktü. Önce sokakta, birkaç saniye sonraysa bahçesinde, mutfakın hemen önündeki ağacın arkasında bir gölge kıınıldandı. Lola nefesini tuttu. Hızla bir geri adım atıp elini duvara uzattı ve ışığı söndürdü. Bedeni bu acil durum karşısında gayet çevik tepki vermiş, hiç acı duymamıştı, ama buna pek takılmadı. Karanlığın ortasında çıt çıkarmadan durdu ve dikkatini ağaca verdi. Bir süre böylece bekledi, azar azar nefes almaya başladı, sonunda dışarıda kimse- nin olmadığına kanaat getirdi ve nefesini bir ısıklık eşliğinde koyverdi. Tam o anda, ağacın kara gövdesinin ardında saklanmaya çalışan birini gördü. ●rada birinin olduğuna şüphe yoktu. Kadın ise mutfakta tekleyen nefesi ve bedeniyle baş başaydı, kocası mışıl mışıl uyumaktaydı. Bir an bunu düşündü, toz çikolata kutusuna öyle yakındı ki yerinden kıınıldamadan ona uzanabilirdi. Derken gölgenin komşu evdeki oğlana ait olabileceği aklına geldi. Pencereyi araladı. Karşı evin köpeğı parmaklıkların ardından havladı. Ağacın kara gövdesinde birkaç saniye boyunca hiçbir kıınıltı olmadı. Kadın geriye doğru beş adım atıp mutfak kapısına ulaştı, oradan ağacı halen görebiliyordu, diyafonun ahizesini kaldırıp duvardaki konuşma düğmesine bastı. Nefesinin boğuk hırıltısı bahçeden, pencerenin ardından duyuldu. Ahizeyi yerine koysa da titreyen elini köpek havlamayı kesene dek aletten ayırmadı.

* * *

Market olayının yaşandığı gün hava çok sıcaktı. Lola artık birçok şeyi hatırlayamasa da bunu gayet iyi hatırlı-

yordu. Bayılmasının sebebi yaşadığı olay değil, sıcaktı. Doktor, ambulans, hepsi bir abartı ve önlenebilir bir utanç gibi görünmüştü ona. Yıllardır tanıştığı ve haftada en az iki kez selamlaştığı kasiyer kadınla güvenlik görevlisi kadının kendisine arka çıkmalarını beklemişti, ama kadınlar hayatlarında hiç böyle bir olay yaşamamışlar gibi apışıp kalmışlar, ağızlarını bile açmadan olanları izlemişlerdi. Aşına olduğu müşteriler ve bazı komşular onu önce yerde, sonraysa sedyede görmüşlerdi. Lola konuşkan biri değildi, bu insanların hiçbirisiyle gerçek bir dostluğu yoktu, olsun da istemezdi. İşte bu yüzden her şey gözüne daha da utandırıcı görünmüştü, çünkü kendini temize çıkarmak için asla fırsat bulamayacaktı. Bunu düşününce keyifsizleniyor, ambulansa bindirilirken kendisini izleyen market kamyonundaki adamların bakışlarını görmemek için gözünü kapadığı gibi ayrıntıları hatırladıkça keyfi büsbütün kaçıyor. Kocas ve doktor rutin kontroller için onu iki gün hastaneden çıkarmamışlardı. Hiç fikrini almadan onu tahlil ve tetkiklere tabi tutmuşlardı. Ellerinde hasta dosyaları, dillerinde basmakalıp açıklamalarla, yapmacık kaygılı tavırlarla yanına geliyor, zamanını harcayıp sabrını tüketiyor, becerebildikleri bütün tıbbi müdahaleleri uyguluyorlardı. Kadın bu işlerin nasıl yürüdüğünü iyi bilirdi, ama o sırada ses çıkaramıyordu ve seçme hakkı yoktu, her şey saftirik ve mülayim bir adam olan kocasına bağlıydı. Lola artık birçok şeyi hatırlayamadığı doğruysa da bunu gayet iyi hatırlıyordu.

* * *

Evvelki gece biri ön bahçeye girmişti. Adam kendisini uyandırdığı anda kadının ilk söylediği bu oldu: Sesi kısık televizyonun karşısında uyuyakalmıştı, şimdiyse ekranda iki kadın geniş ve aydınlık bir mutfakta tavuk

hazırlıyordu. Koltuğunu normalde rahat bulsa da bu kez pek iyi gelmemişti. Her yeri sızlıyor, hareket etmekte zorlanıyordu. Adam Lola'ya orada mı uyuduğunu ya da neler olduğunu sormadı, tek merak ettiği ilaçlarını alıp almadığıydı. Kadın karşılık vermedi. Adam gidip hap kutusunu getirdi ve bir bardak suyla beraber kadına uzattı. İlaçlarının hepsini alana dek kadını izledi. Kadın son yudumunu da yuttuktan sonra adama şöyle dedi:

“Dün gece bahçede biri vardı dedim sana, her şey yerli yerinde mi bakmalısın.”

Adam dönüp sokağa baktı.

“Emin misin?”

“Gözümle gördüm, ağacın arkasındaydı.”

Adam yağmurluğunu giyip dışarı çıktı. Kadın pencerenin ardından onu izledi, ön kapıyla bahçe parmaklıkları arasında uzanan, yayvan halde toprağa gömülü kütüklerden meydana gelen dar yolda yürüdüğünü, ağacın hizasında durduğunu ve sokağa baktığını gördü. Bahsettiği meseleyle hakkını vererek ilgilenmediğini düşündü. Bu adam hiçbir şeyi doğru düzgün yapmazdı ki zaten, hayatı boyunca böyle olmuştu, şimdiyse Lola bu adama bağımlıydı. Kapının yanında bulunan diyaфонun ahizesini eline aldı ve sokağa bakan hoparlörden kendi sesini duydu:

“Ağacın orada, ağacın orada.”

Onun ağaca doğru birkaç adım attığını, ama yeterince yaklaşmadığını gördü. Adam biraz etrafına bakıp eve döndü.

“Gidip tekrar bakmalısın,” dedi kadın, adam içeri girdiğinde, “orada birini gördüğüme eminim.”

“Şimdi kimse yok.”

“Ama dün gece vardı,” dedi kadın, ve ciğerlerini bık-kınlıkla, uzun uzun öttürdü.

Öğlene kadar kadın önceden kapattığı kutuların her yanını etiketlemekle uğraştı. Adam misafir odasının kapısından kafasını uzatıp kutu yığınına baktı ve onları garaja götürmeyi teklif etti. Böylece odanın boşalacağını, ayrıca gerektiğinde kutuları garajdan almanın daha kolay olacağını söyledi.

"Almak mı?" dedi kadın. "Nereye götüreceksin ki? Hangi kutuların gideceğine ancak ben karar verebilirim."

Adama çok istiyorsa kutuları garaja götürebileceğini, ama sadece gözden çıkarılmış eşyaların olduğu kutuları alabileceğini söyledi. Önemli olanlar daima evin içinde kalacaktı.

Kadın günde bir kutudan fazla doldurmazdı, ayrıca bu işi her gün yapmazdı. Bazen sadece sınıflandırır ya da ertesi gün neleri kutulayacağına kafa yorardı. Ama bu kez eski kışlıklar söz konusuydu. Harap haldekileri iki hafta boyunca ter dökerek çöp torbalarına doldurmuş, adam da arabayla markete ya da şehir merkezine gidişlerinde torbaları azar azar götürmüştü. O gün Lola bağışlayacağı son kazaklarla uğraşıyordu. Yünden kazaklardı ve çok yer kapladıkları için iki kutuya bölüp üstlerini bantladı. İki kutuyla uğraşmak epey başını döndürdü ve ne yapacağını bilemedi. Odanın penceresinden dışarı baktı. Ne yaptığını unutuverdi, ama listesini açıp bakınca hatırladı. Adamın yanına gidip ön tarafa, ön bahçeye bir sandalye koymasını söyledi. Adam çamaşırlığa asılı havluları katlayıp kaldırmakla meşguldü ve işine ara verip boş boş kadına baktı.

"Dışarı niçin bir sandalye koymanı istediğimi sana açıklamak zorunda değilim. İstiyorum, o kadar," dedi kadın.

Adam havluları tezgâha bırakıp yeniden kadına baktı. Kadının üstüne pijamasıyla pembe bir hırka, ayağında kullana kullana yırtılmaya yüz tutmuşsa da daima

tertemiz olan süet terlikleri vardı, elindeyse listesi ve bir tükenmezkalem.

“Sandalyeyi nereye koyayım?” diye sordu adam.

“Verandaya, sokağa dönük koy.”

Doğru sandalyeyi götürdüğüne ve dışarı çıkarken sedir ağacından kapıyı çarpmadığına emin olmak için adamın başından ayrılmadı. Adamın yanından ayrılmasını bekledi, sonra da sandalyeyi güneşe doğru çevirdi. Kuvvetli bir tıslama çıkararak düşercesine oturdu ve hafif acı dolu bir ifadeyle yüzünü ekşittikten sonra sırtını sandalyenin arkasına yasladı. Listesini çıkarıp açtı, ama okumadı. Saat öğlene yakındı, kadınla oğlan yakında kapının önünden geçecekti. Beklemeye koyuldu ve çok geçmeden uyuyakaldı.

* * *

Bir gün öğleden sonra, adam bir iş için şehir merkezine gittiğinde, oğlan kapıyı çaldı. Kadın pencereden bakınca oğlanı hemen tanıdı. Yanında yaşıtı başka bir oğlan vardı, parmaklıklılı bahçe kapısının oradaydılar. Alçak sesle aralarında bir şeyler konuşuyorlardı. Kadın kapıyı açıp açmamak konusunda kararsız kaldı. Saate baktı ve adamın gelmesine daha epey vakit olduğunu gördü. Kapı tekrar çalınca kadın kararını verdi ve diyafonun ahizesini kaldırdı. Konuşmadan önce nefesini toparladı. Heyecanlanmıştı. Her zaman olduğu gibi, nefesi bahçede sesinden önce duyuldu ve oğlanlar bunu komik bularak bakıştılar.

“Buyurun...” dedi Lola.

“Teyze, kocanıza geri getirdiğim bir şey vardı.”

“Neymiş geri getirdiğiniz?”

Oğlanlar bakıştılar. Lola oğlanın elinde bir şey tuttuğunu görüyordu, ama ne olduğunu seçemiyordu.

“Bir alet.”

“Daha sonra gelin.”

Öteki oğlan sesini alçaltarak, edepsizce konuştu:

“İzin ver de gelelim, teyze.”

Onun da elinde büyük ve ağır bir cisim vardı.

“Daha sonra gelin.”

Ahizeyi yerine koydu ve yerinden ayrılmadı. Oğlanları mutfak penceresinden görebiliyordu, ama onlar muhtemelen kendisini görmüyordu.

“Teyze ya, böyle yapma,” dedi öteki oğlan, ve elinde tuttuğu şeyle parmaklığa üç kez vurdu.

Lola evvelki gece parmaklıklarda duyduğu takırtıyı hatırladı. Oğlanlar beklediler. Kapının açılmayacağını anlayınca gittiler ve kadın bir süre diyaфонun önünde diki lip nefesinin yavaş yavaş sakinleşmesine kulak verdi. Kendi kendine her şeyin yolunda olduğunu, alt tarafı diya fondan konuştuklarını, ama oğlanların kendisinden hoşlanmadığını söyledi. Eğer o oğlanlar isteseydi... Bir süre daha düşündü, bir sonuca varmak üzere olduğunu biliyordu, düşüncesi henüz şekillenmemişti, ama yoğunluğuna bakılırsa –zihninin nasıl işlediğini gayet iyi bilirdi– bir önsezi söz konusuydu. Derken, ansızın, elini kalbine götürdü ve ilk sesi duydu, evin öbür ucundan gelmişti. Ayaklarına bakarak yatak odasının yolunu tuttu, yürüyüş temposuna dikkat ediyor, nefesi kontrolden çıkmasını diye sınırlarına hâkim olmaya çalışıyordu. Sesi oğlanların çıkardığını biliyordu. Vücuduna hâkim olmalıydı. Sesi oğlanların çıkardığına emin olsa da yatak odasına ulaştığında ve pencereden onların arka bahçeye girmek üzere olduklarını gördüğünde bu hiç aklına gelmemiş gibi korkuyla sıçradı. Bahçenin arka tarafındaydılar, oğlanın bostana geçerken üstünden atladığı çitten geçiyorlardı. Lola pencerenin kenarına saklandı. Oğlanların eve yaklaşip birkaç metre kala durduklarını gördü, kendisine çok ya-

kındılar. Garajın kapısını ittiler ve kilitli olmadığını gördüler; garaj adamın mekânıydı, kapısını kilitli tutmak da onun sorumluluğuydu. Kadın korkusundan donup kalmıştı. Garajdaki demir dolabın çekmecelerinin açılıp kapandığını duydu. Sesler kulağına sağır edici yükseklikte geldi. Adama oğlanların içeri girmesinin onun suçu olduğunu, bostanda şımarttığı oğlanın aslında bir hırsız olduğunu nasıl söyleyeceğini düşündü. Nefes alıp veriş i ş idetlendi. Oğlanların kendisini duyacağından korktu, ama elinde değildi. Garajdaki gürültü bir süre daha devam etti, sonra tekrar kapının sesi duyuldu. Kadın oğlanların arka bahçede belirip çitin üstünden öbür eve geçtiklerini gördü, ama ellerinde bir şey olup olmadığını seçemedi. Yatağına uzandı, ayaklarını battaniyenin altına soktu ve cenin pozisyonuna geçti. Kalp atışlarının normale dönmesi uzun sürmeyecek olsa da adamı bu pozisyonda bekleyecekti, ki bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen anlasın. Adam ne olduğunu sorarsa hiçbir şey söylememeye karar verdi. Beklemeyi becerirse konuyu açmak için mükemmel bir an bulabilirdi, bu ânı hemencecik tanıyacaktı. Bir karara daha vardı. Günler karmaşıklıyordu ve kendini kaptırmamalıydı: Kutulama işine bir süreliğine ara verecekti.

* * *

Lola hastanedeki doktoru her ayrıntısıyla hatırlıyordu. İsmi ni bilmese de bir kalabalığın ortasında, metrelerce uzakta olsa bile onu tanıyabilirdi. Dr. Petterson'dan farklıydı, ne de olsa biri televizyonda çalışıyordu, diğ eriyse kıytırık bir sağlık sigortası kapsamında; emekli olurlarken bu sağlık sigortasını kocası seçmişti.

"Hanımefendi bugün nasıllar?" Hastanedeki doktor kontrol için sonradan üç-dört kez eve geldiğinde bu so-

ruyu sormuştu. Hep sıcaktan pişiyor gibi bir hali vardı, Lola terinin kokusunu alabiliyordu, hijyen açısından bir doktora hiç yakıştıramadığı bir durumdu bu. Ama Lola'yı asıl rahatsız eden şey o soruydu. Sorunun kocasına yöneltildiği açıktı, hasta kendisi olmasına rağmen doktorun güvendiği tek görüş kocasınınkiydi. Bazen Lola koltuğundan bir sıçrayışta kalktığını ve adamlara, "Siz kendi aranızda halledin, benim yapacak işlerim var," dediğini hayal ediyordu, ama gösteri için ona ihtiyaçları vardı, Lola içinden hep böyle diyor ve kocası yüzünden ömrünün yarısını sabrederek geçirdiğini hatırlıyordu.

"Hanımefendi bugün nasıllar?" Ciğerleri sancıyordu, sırtında korkunç bir ağrı vardı, gereğinden biraz hızlı yürüdü mü dalağı batıyordu, ama bu doktor hiçbirini umursamıyordu bile. Sorusunun amacı farklıydı. Lola'nın sağlığıyla hiç alakası olmayan bir şeydi. Şayet Lola derterini Dr. Petterson'a saysa adamcağız ihmal edilmiş bunca müsibet karşısında şaşkına döner, bir çözüm bulmaya çalışırdı. Şimdi karşısında dikilen iki adamsa, yani hastane doktoru ve kocası —en çok da kocası— sadece markette yaşanan olayla ve onunla bağlantılı şeylerle ilgileniyordu. Olaydan önceki belirtiler, hastanedeki tetkiklerin sonuçları, olayın yol açtıkları. Olay.

* * *

Yemek sipariş etmek için aradığı lokantadaki kadın bir seferinde kaygılanmanın hiç iyi olmadığını, daha iyimser davranmaya çalışması gerektiğini söylemişti ona. İnsanlar hep benzer şeyler der, böyle şeyler duymak Lola'nın hoşuna giderdi. Bunların kendisine hiç fayda getirmeyeceğini bilirdi, çünkü yaşadığı şey ölümden berterdi, telefonda açıklamak için fazlasıyla karmaşık bir

durumdu. Yine de kadın iyi niyetliydi: Hiçbir yararı olmasa da sabrı Lola'nın iyi hissetmesini sağlardı.

* * *

İlerleyen günlerde oğlan kolunun altında bir katlanır tabureyle bostana uğramaya başladı; kendilerine ait bir tabureydi bu. Tabureyi açıp oturuyor, bostanda çalışan kocasını izliyor, bazen kocası dinlenmek için durduğunda ikisi laflıyordu. Bir seferinde adam bahçe küreğiyle oğlanın midesini kazar gibi yaptı ve oğlan güldü. Lola o günlerde adamın alışverişe gittiğinde fazladan toz çikolata alıp almadığına özellikle dikkat etti, ama toz çikolata miktarı hep aynıydı. Kadın akşam yemeklerindeki sessizliklere de dikkat etti. Ama adam hiçbir şey söylemedi. Bazen bu durum kadını sakinleştiriyor, oğlan meselesini arka plana atmasına yardımcı oluyor, konuyu geçici bir takıntı olarak görmesini sağlıyordu. Ama ertesi sabah oğlanı tekrar orada görünce nefesinin gürültüsü yine pencerelerin arasına hapsolmuş boğuk bir alarm gibi salonda yankılanmaya başlıyordu.

* * *

Bir gece olaylar kendi lehine gelişti. Yemek sipariş ettikleri lokanta soyulmuştu. Lola sipariş ettikleri yemeği almaya giden kocası aracılığıyla olaydan haberdar oldu. Siparişlerini alan kadını aramadı, her ne kadar geçmişte ölümü hakkında samimi sohbetler etmiş olsalar da bunun uygun bir an olmadığına kanaat getirdi. Akşam yemeğinde tavuklarını yerken adam soygundan bahsetti. Adamın dayattığı sessizliği oğlana dair sorular sorarak bozmak için iyi bir fırsattı bu: Adam oğlanla yaptığı konuşmayı hatırladığında tuzağa düştüğünü an-

layamayacaktı, sadece kendi açtığı lokanta konusu aklına gelecekti. Kadın sabırla onu bekledi. Adam lokantada çalışan kadının tezgâhın altında sakladığı silahtan, kolundaki yaralardan ve ambulandan bahsetti. Kadının hayli cesur davrandığını, kızının yaptıklarını neden pek doğru bulmadığını, polisin ne kadar geciktiğini, tanıkları nasıl sorguladıklarını anlattı. Lola beklemeye alışık bir halde, konuşmadan adamı dinledi. Adamın her üç-dört cümlesinde bir kadın her şeyi zihninde açık ve öz bir satır halinde not ediyor, adamın çıldırtıcı biçimde dolandırdığı lafları sessizce düzene koyuyordu. Onu affediyordu. Derken bir sessizlik oldu, hayli uzun bir sessizlik, ve kadın konuştu:

“Ya şu bitişikteki oğlan? Sence olayla alakası var mı?”

“Niye alakası olacaktı ki?”

“Bahçenin parmaklıklarını takırdatanlar onlar. O ve başka bir oğlan. Geçen gün gelip içeri girmek istediler, geri verecekleri bir alet olduğunu söylediler.” Lola yavaşlamak, bilgileri kademeli olarak aktarmak istiyordu, ama artık sorun bütünüyle kendi omuzlarındaydı ve bu kadar yükü kaldıramıyordu, kurtulması lazımdı. “Kapıyı açmadım ama yine de içeri girdiler, arka taraftan. Garaja girdiler, her yeri karıştırdılar. Kapıyı kilitlememişsin. Matkap ve lehim aletinin yerinde olup olmadığına baksan iyi olur.”

“Matkap ve lehim aleti mi?”

Kadın başını evet anlamında salladı, nefesine hâkim oldu. Aslında sözcüklere dökene kadar matkap ve lehim aleti aklına gelmemişti, ama adamın en pahalı aletlerinin onlar olduğunu ikisi de biliyordu. Adam başını çevirip garajdan tarafa bakınca kadın onu telaşlandırmayı başardığını anladı. Adamın neyin eksik olduğunu tespit etmek için garajdaki aletleri saydığını gözünün önüne getirdi, bu esnada kendisi de telefon defterinde karakolun nu-

marasını bulacaktı. Ama adam tekrar çatal bıçağını kavrayıp ağzına bir lokma tavuk daha götürdü ve şöyle dedi:

“İngilizanahtarı.”

Bir şeyler daha söylemesini bekleyen Lola gözlerini adamdan ayırmadı.

“Mutfak eviyesi için. Annesi rica etmiş, ben de bizimkini ödünç verdim,” dedi adam.

“Bana hiç söylemedin.”

“Birkaç gün oldu. Taşındıklarında.”

“Taşındıkları gün.”

“Evet,” dedi adam, “o gün.”

Lola garajı bizzat kolaçan etmek için adamın duşagirmesini bekledi, ama birden orada hangi aletlerin bulunduğunu ve yerlerini hatırlamadığını fark etti. İngiliz anahtarının nasıl bir alet olduğunu da tam olarak bilmiyordu. Evin adamın sorumluluğundaki tek kısmı garaj olduğundan her şeyin zaten kirli ve dağınık olacağından şüpheleniyordu. Adamın bir sebeple oğlanı korumak için öyle demiş olabileceğini de düşündü, aslında o kadar saçma bir fikir değildi bu. Önlüğünün cebindeki listeye parmaklarının ucuyla dokundu ve o gece olayları daha sakın kafayla hatırlayıp irdelemesi gerektiğini düşündü. Bir karar almalıydı.

* * *

Ertesi sabah bir kutu daha doldurdu. İçine eski kırtasiye malzemeleri, kurumuş tükenmezkalemler, sarı yapraklı defterler, gevşemiş paket lastikleri, son yıllara ait telefon rehberleri koydu. Bunların yoksul insanların işine yarayacağına emindi, böyle şeylerin var olduklarını bilmeseler bile bir gün ihtiyaç duyabilirlerdi. Telefon sehpasının oradaki, adamın faturaları düzenlemek için koyduğu küçük masaya gitti ve orada bulduğu başka bir-

kaç şeyi kutuya koydu. Adamın salondaki masada kâğıt ağırlığı olarak kullandığı küçük Yunan büstünü de kutuya koymayı düşündü, ama yerinde bulunmadı. Bazen kutuladığı her şeyi hatırlamadığının farkındaydı. Çok eşya vardı ve bütün yük kendi sırtındaydı, bazı ayrıntıları gözden kaçırmaması olağandı. Evvelki hafta ayakkabıların olduğu kutulardan birini açmaları gerekmişti, çünkü dikkatinin dağıldığı bir anda adamın bütün ayakkabılarını kutulamıştı. Evde pek az havlu kalmıştı ve koridordaki büyük ayna bitişiğindeki raf boşken o kadar hoş görünmüyordu. Ayrıca banyodaki çekmecelerde fırça ve tarak kalmamıştı. En fenası da buydu: Hep adamın eski tarağını kullanmak zorunda kalmak.

Öğle vakti kutuyu bantladı, bir etiket alıp üstüne "kırtasiye malzemeleri" yazdı. Kutuyu garaja taşısın diye adamı aradı, ama evdeki hiçbir odada bulamadı. Garajda ya da bostanda da değildi – bostanı yatak odasının penceresinden görebiliyordu. Adamın evden habersiz ayrılması konusunda anlaşmışlardı, çünkü kadını en tedirgin edenler bu tarz ortadan kaybolmalardı. Adama ihtiyaç duyabilirdi, her an elinin altında olmalıydı. Salonu boydan boya geçip ön kapıyı açtı. Adamı yerde görünce nefesi tıslamadan önce hıçkırığa benzer bir ses çıkardı. Kapının eşiğine tutundu. Adam sırtını duvara, alnını avucuna dayamış halde yerde oturmaktaydı. Lola nefes alıp gücünü topladı ve konuştu:

"Tanrım!"

Adam ise, "İyiyim, korkma," diye karşılık verdi. Avucundaki kana baktı, alnında küçük bir kesik vardı. "Galiba tansiyonum düştü, ama yere yıkılırken kenara tutunmayı başardım."

"Doktor çağıracağım."

"Sonra. Şimdi içeri girip biraz uzanmam lazım."

Kadın yatağı hazırladı. Adama çay götürdü. Koridor-

daki kitaplıkta *National Geographic*'in son iki sayısını buldu ve onları adamın başucundaki komodinin üstüne bıraktı. Bütün bunları makul bir tempoda yapmaya çaba gösterdi: Olabilecek en süratli şekilde, ama heyecana kapılmasına yol açmayacak hızda. Bunun "adamın" ânı olduğunun, kendisinin de onu rahatlatmak için bazı şeyler yapması gerektiğinin bilincindeydi. Ama adam, korktuğu için, muhtemelen sadece kendisini düşünüyordu, oysa birilerinin kadına da bakması lazımdı. Hayli yoğun saatlerdi. Yine de Lola üstesinden geldi. Sonra adam uyudu. Kadının son bir gayretle salona gitti ve dinlenmek için koltuğuna oturdu. Gücünü toplaması lazımdı, daha yapacak çok şey vardı.

* * *

Takırdayan parmaklıkların gürültüsüyle uyandı. Pencereden bakmak için boynunu uzatınca aniden kramp girdi ve önceki pozisyonuna dönmek zorunda kaldı. Dışarıyı göremese de gürültüyü kimin çıkardığını biliyordu. Televizyonun üstündeki saate baktı: Öğleden sonra dört buçuğu gösteriyordu. Komşu kadının bitişikteki eve giderken topuklu ayakkabılarını kaldırımda tıkırdattığını duydu. Sonra bir kapı kapandı. Lola'nın aklına ingilizanah-tarı geldi. Yumruklarını sıkıp kollarını iki yana açtı. Dr. Petterson'un programında öğrendiği bu ısınma egzersizini kaslarını açmak için kullanıyordu. Krampı geçti ve vücuduna –ya da en azından vücudunun bir kısmına– yeniden hakim olduğunu hissetti. İngiliz anahtarının muğlak biçimini hayalinde canlandırmaya çalıştı. Bordo süet terliklerinin ayağında, ince montunun ise girişteki diyafonun bitişğinde bulunan askılıkta olduğunu teyit etti. Nesnelerin diziliminin kendi lehine olduğunu görünce morali arttı. Ayağa kalkıp montunu giydi ve ön kapıyı açtı. Böylece

amacının ne olduğunu nihayet anladı ve gayet mantıklı bir karara varmış olduğunu düşündü.

Bitişikteki evin önüne gidip kapıyı çaldı. Komşu kadının sonunda kapıyı açtı, ama Lola öğle uykusunda topladığı enerjinin çoğunu bu bekleme sırasında tüketmişti. Şimdi her şey daha zor olacaktı. Kadın onu tanıdı ve içeri davet etti. Lola yarım yamalak gülümseyerek daveti kabul etti. İçeri doğru birkaç adım atıp öylece kaldı, ne yapması ya da söylemesi gerektiğini bilemedi.

“Çay alır mısınız?” diyen kadın mutfağa gitti. “İsterseniz oturun,” diye seslendi içeriden, “dağınıklığın kusura bakmayın.”

Duvarların sıvaları dökülüyordu. İçeride bir masa, üç köhne sandalye, üstlerine rengi atmış ve yerinden çıkmasın diye kolçaklara düğümlemiş örtüler serilmiş iki koltuktan başka mobilya yoktu. Kadın elinde bir fincan çayla döndü ve Lola’yı koltuklardan birine oturmaya davet etti. Koltuklar rahatsız görüldüğünden Lola oturursa kalkmakta zorlanacağını düşündü, ama ayıp olmasın diye kabul etti. Kadın çevik bir hareketle bir sandalye çekip sehpa niyetine Lola’nın önüne koydu. Bu esnada Lola pencerenin önünde zemine yığılmış dergileri ve kâğıtları gördü. Epey yer kaplıyorlardı ve hiçbir işe yaramadıkları açıktı.

“İsterseniz bir sürü boş kutum var,” dedi Lola. “Sağlam kutular, eşyaları paketleyip sınıflandırmak için kullanıyorum.”

“Gerek yok, teşekkürler. Peki siz ne istemişsiniz? Oğlumla ilgili bir şey mi? Dün gece eve gelmedi, çok endişeliyim.”

Lola önsezilerinin ne kadar yerinde olduğunu hemen anladı ve o gün parmaklıklarında duyduğu takırtıları hatırladı. Kadın bir işaret bekliyordu. Lola’nın karşısındaki koltuğa oturdu.

“Galiba oğlum bana kızdı. Lütfen, bildiğiniz bir şey var mı?”

Lola doğru yoldaydı, ama adımlarını dikkatli atması gerekiyordu.

“Hayır. Bunun için gelmedim. Size soracağım önemli bir şey var.”

Lola fincanındaki çaya baktı ve söyleyeceği şeyin yanlış tınlamayacağını ümit etti.

“Bir anahtarınız olup olmadığını öğrenmek istiyorum. İngilizanahtarı.”

Kadın kaşlarını çatı.

“Hani şu eviyeleri tamir etmek için kullanılanlardan,” dedi Lola.

Kadın ya anahtarı olup olmadığını bilmiyordu ya da soruyu anlamamıştı. Mutfaktan tarafa baktı, sonra yeniden Lola’ya döndü.

“Neyi kastettiğinizi anladım, kocanız geçen hafta bize öyle bir anahtar ödünç vermişti. Oğlum dünden önceki gün geri götürdü. Size verdi, değil mi?”

“Sorun da bu işte. Emin değilim.”

Kadın bir an Lola’ya bakakaldı.

“O anahtarın nerede olduğunu öğrenmem çok önemli.” Lola fincanını oynattı ve çay poşetini fincandan çıkardı. “Mesele anahtar değil, tahmin edersiniz. Demek istediğim, anahtarı arama sebebim anahtar ‘için’ değil.”

Kadın başını tek bir kez salladı, duyduklarını anlamak için çaba harcıyor gibi bir hali vardı. Lola mutfaktan tarafa baktı ve birkaç saniye boyunca sustu, derken birinin kendisiyle konuştuğunu duydu.

“İyi misiniz?”

Ağrılarını ve kramplarını tamamen unutmuştu. Nefesi neredeyse sessizdi ve bütün enerjisini henüz tanımadığı bu mekâna, mutfaktan gelen ve üstlerine dökülen gün ışığına yöneltmişti.

“İsminiz nedir?” diye sordu Lola.

“Susana,” dedi kadın.

Kadının gözlerinin altında koyu morluklar vardı, gözlerini aşağı çekerek onlara adeta yapaymış gibi bir hava katıyorlardı.

“Susana, mutfağınıza göz atmamda sakınca var mı?”

“Anahtarı geri vermediğimi mi düşünüyorsunuz? Siz beni nasıl bir insan sandınız?”

“Ah, yok, yok. Yanlış anlamayın. Başka bir şey için. Şey... Nasıl desem... Bir önsezi diyelim.”

Kadının keyfi kaçmıştı, ama ayağa kalkıp mutfağa yöneldi ve mutfak kapısının eşiğinde durup bekledi. Lola fincanını sandalyeye koydu, kolçaklardan destek alarak ayağa kalktı, dönüp fincanını yeniden aldı ve kadının yanına yürüdü.

Geniş ve aydınlık bir mekândı, dolaplar harap halde olsa da birkaç meyve ve kırmızı tencereler mutfağa sıcak bir hava katıyordu. Lola, etraf biraz toparlanıp temizlense buranın kendi mutfağından bile daha hoş görüneceğini düşündü. İstemeden gereğinden fazla hava soludu ve nefesini bir ıslık eşliğinde koyverdi. Kadının kendisine baktığının farkındaydı ve utandı. Adamı düşündü, uyanmış olabilirdi ve kendisini evde bulamazsa korkuya kapılırdı.

“Aradığınız nedir, hanımefendi?” Kadının tavrı saldırgan değildi, sesi daha ziyade bıkkın çıkmıştı.

Lola ona bakmak için başını çevirdi. Birbirlerine çok yakındılar, ikisi de kapı eşiğinin kenarlarına dayanmıştı.

“Size sormam gereken bir şey daha var.”

“Buyurun.”

“Size tuhaf gelebilir, ama...”

Kadın kollarını kavuşturdu, bakiştılar, artık pek sevecen görünmüyordu.

“Sizce birileri oğlunuza toz çikolata veriyor olabilir mi?”

“Nasıl?”

Lola pencereden kendi bahçesine baktı. Solurken gittikçe daha fazla havaya ihtiyaç duyuyordu ve nefesini toparlayabilmek için olabildiğince alçak sesle ısıklık çalmaya başladı.

“Toz çikolata,” dedi. Nefesinin hâkimiyetini kaybettiğini fark etti ve ısılığının mutfakta çınladığını duydu.

“Ne demek istediğinizi anlamıyorum,” dedi kadın.

Gözlerine bir şey oldu, duvarların beyazı yoğunlaşmıştı sanki. Kalbi göğsünde gümbürdedi, gırtlğından kuru ve korkunç bir tıslama yükseldi. Fincanını masaya bırakmak istediğinde kalbi bir kez daha gümbürdedi, sonra da bayılıverdi.

* * *

Yeniden nefes almaya başladı. Rahatlaması sadece fizikseldi. Etraftaki karanlığın gözlerinin kapalı olmasından kaynaklandığını ve hayatta olduğunu anladı, oysa ölmek için gayet iyi bir zaman olabilirdi bu. Yine becerememişti. Ölümü türlü biçimlerde çağırса da hiç işe yaramıyordu. Önemli bir şeyleri yerine getirmediğı belliydi ve yapabileceğı başka ne vardı, bilmiyordu. Gözlerini açtı. Yatak odasındaydı, ama adamın yatağındaydı. *National Geographic* dergileri bıraktığı yerde duruyordu. Adama seslendi. Mutfaktan sesler geldi, adamın tok ayak sesleri duyuldu, derken kadın kapıda adamın başının belirliğini gördü.

“Bayılmışım,” dedi.

“Ama iyisin,” diyen adam içeri girip kadının yatağına oturdu.

“Kendi yatağımda değilim.”

“Pencereden uzakta olmanın daha iyi geleceğini düşündük.”

“Niye çoğul konuşuyorsun?”

“Düşerken seni komşu kadın tutmuş, seni buraya getirmeme yardım etti.”

“Oğlanın annesi mi?”

Lola avucuna baktı. Küçük bir kesik vardı.

“Hiçbir şey hatırlamıyor musun? Buraya kadar yürüyerek geldin,” dedi adam.

Lola ne diyeceğini bilemedi. Hatırlıyordu, ama adamın anlatmasını istiyordu. En azından artık yatakta yatan kişi adam değildi ve her şey doğal akışına dönmeye başlamıştı. Yeniden elindeki kesiğe baktı ve acıyıp acımayacağını görmek için yarayı biraz sıkıştırdı.

“Ya oğlan? Yanınızda mıydı?”

“Hayır,” dedi adam.

Lola kadını, konuşmalarının yarım kaldığını, ingiliz-anahtarını ve toz çikolatayı düşündü, sonra birden zihninde alarmlar çalmaya başladı. Doğrulamaya çalışınca buna gücünün yetmediğini fark etti. Adam ona yardımcı olmak için arkasına bir yastık daha koymaya girişti. Kadın kaygılarını onunla paylaşmasa da yastığı koymasına izin verdi.

* * *

Lola'nın hatırlayamadığı birçok şey olmasına rağmen market olayı zihninde gayet berraktı. Hem olayı hatırlıyordu hem de o işe yaramaz doktoru; her seferinde, “Hanımefendi bugün nasıllar?” diye sorardı. Sorarken kocasına bakardı, çünkü ikisi de kadının cevap vereceğini düşünmezdi. O sersem neyden şüpheleniyordu ki?

Bazen bu soruyu duyduğunda Lola dalağına bir şeylerin battığını hissederci, oysa ani bir hareket falan yapmış değildi, ardından nefesinin düzensizleşeceğini ve odada yankılanmaya başlayacağını bilirdi.

“Bir liste yapmanız iyi olabilir,” demişti doktor bir keresinde.

Aman ne zeki bir adam, diye düşünmüştü Lola. Elleri titrediğinde doktor görmesin diye kucağında kavuştururdu.

Lola, “Ne listesi? Her şeyi gayet iyi hatırlıyorum,” demiş ve adamların aralarında bakıştıklarını fark etmişti.

Kendisiyle aptalmış gibi konuşuyorlardı, çünkü ikisi de ona ölüm döşeginde olduğunu söyleyecek kadar mert değildi. Bunun doğru olmadığını –yani aslında ölüm döşeginde olmadığını– biliyordu, ama bazen bu fikri zihninde evirip çevirmek hoşuna giderdi. Adam bunu hak ediyordu: Kadın ölürse adam aslında onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu, kendisine yıllarca yardım ettiğini anlayacaktı. Kadın yıllardır ölmeyi ne kadar çok istese de ölmüyor, sadece bedeni çöküyordu. Bu çökmenin hiçbir faydası yoktu. Öleceğini kendisine niçin söylemiyorlardı? Söylemelerini istiyordu. Gerçek olmasını çok istiyordu.

* * *

Lola gözlerini açtı. Adamın başucu saati üç kırkı gösteriyordu ve kadın bir ses duyduğuna emindi. Yine birinin eve izinsiz girdiğini düşündü, tıpkı birinin ön bahçeye girdiği o gece olduğu gibi, oysa adam ertesi sabah hiçbir iz bulamamıştı. Adamı uyandırmamak için yavaşça kalktı –belli ki bu meseleyi tek başına çözmeliydi–, terliklerini giydi ve sabahlığını sırtına geçirip koridora çıktı. Ses tekrarlandı, kadın bu kez gayet açık duya-bilmişti. Banyo penceresinden geliyordu. Lola birilerinin pencerenin buzlu camına çakıltaşları attığını gözünün önüne getirdi. Işıkları yakmadan banyoya girdi, duvara yaslanıp pencereye yaklaştı ve bekledi. Ses iki kez daha

duyuldu, Lola bunun oğlanın işi olduğuna emindi. Yatak odasına dönüp pencereyi araladı. Stratejik bir noktadaydı ve sesi beşinci kez duyduğunda taşların nereden geldiğini tahmin etti. Birkaç metre ötede, evin bittiği noktada, bahçelerini kadınınkinden ayıran çitle kurtbağrı çalısının olduğu yerde küçük bir hendek vardı. Hendeğin içinde biri vardı, yere uzanmıştı. Taşları oğlan atıyordu, kadın göremese de o olduğunu biliyordu. Acaba adamı çağırmak için mi taş atıyordu? Lola ayağı uyuşmasın diye ağırlığını öteki bacağına verdi. Bu yaşta böyle şeylerle uğraşılır mıydı? Üstelik adam hayatta bu saatte dışarı çıkmazdı, çıkması hem tehlikeli olurdu hem de aptalca. Adam oğlanla ilgilenmeyecekti. Lola'nın oğlan konusunu unutmaması lazımdı, orası kesindi, kendi kendine defalarca tekrarladı bunu, ardından da listesini hatırladı, ve yapması gereken bir yığın şeyi.

* * *

Belki de iyi uyumadığından, o gün her şey normalden daha ağır ilerledi. Evde gezinirken, adama seslenirken, market listesini yazarken hep zorlandı. Ama öyle ya da böyle elinden geleni yaptı. Adam da ona yardım etti. Yeterli olmasa da üstüne düşen işleri yaptı. Kahvaltıyı hazırladı, televizyonu açtı. Terliklerini önüne koydu. Kadın Dr. Petterson'un programını izledi. Listesinin bulunduğu kâğıdı defalarca açıp katladı. Öğle uykusu saatinde yatağına gitmeyi tercih etti. Çarşafı değiştirdi ve adam hem kirlileri nereye koyacağını hem de temizlerden hangilerini sermesi gerektiğini kadının söylemesine gerek kalmadan bildi. İyi bir uyku çektiler ve dinlenmiş olarak uyandılar. Adam başka boş kutular getirdi. Evvelki hafta getirdiği üç kutu dolmuş ve etiketlenmiş halde çoktan garaja konmuştu. Lola adamın kaşlarını çatarak

kutu yığınlarına baktığını gördü. Kutuları doldurmanın anlamını sorguluyor gibi bir hali vardı, ama elbette asla karşı çıkmayacağı bir şeydi, tıpkı son kullanım tarihleri geçse de kötü kokmayan ürünleri neden çöpe attıklarını ya da sonradan ütüleyecekleri çamaşırları tele niçin gere gere astıklarını soramayacağı gibi. Böyle ayrıntılar adamı aşıyordu ve sorumlulukları tamamen kadına aitti. Kutuların karşısında kaşlarını çatarken aklından bostanı ya da arabayı geçiriyor olabiliirdi. Kadın arkasında dikilip onu bekledi. Lola pek alışkındı onu beklemeye. Ama telaşa kapılmasına yol açan bir şey oldu: Adam birden etiketleri okumak için eğildi. Telaşın sebebi etiketlerde yazanlar ya da kutuların içindekiler değildi. Adamın ansızın kutulara ilgi göstermesiydi. Adam arkasına dönüp kadına baktı. Kadın ne demesi gerektiğini düşündü. Banyoda dolu bir kutu olduğunu hatırladı, adamdan onu getirmesini isteyebilirdi. Markete gitmesini isteyebilirdi, alışveriş listesi televizyonun üstündeydi; isteyebileceği bir sürü şey vardı, ama hangisini seçeceğine karar veremedi. Derken adam konuştu:

“Oğlanı bulamıyorlar.”

Lola bu durumun kendi arzularıyla örtüştüğünü fark etti ve bir an için suçluluk duydu.

“Dün gece de evine dönmemiş, saat neredeyse öğlen oldu.”

Kadın lokantadaki soygunu düşündü, parmaklıklardaki takırtıyı, ingilizanahtarını, toz çikolatayı ve oğlanın bostanda oturduğu tabureyi; tabure kendilerine aitti. Ama şöyle dedi:

“Kutulamak istediğin hiçbir eşyan yok mu?”

Adam başını çevirip kutulara baktıktan sonra tekrar kadına döndü.

“Nasıl yani?”

“Teyzem öldüğünde annem bir yıl boyunca onun

eşyalarını kutuladı. Her şeyi başkalarına bırakmamak lazımdır."

Adam dönüp bostana bakınca kadın onun tek sahip olduğu şeyin bu olabileceğini düşündü, onu incitmiş olmaktan korktu. Kocasını gibi bir adamın bir kutuyu dolduracak eşyaya sahip olmaması mümkündü.

"Sence başına bir şey gelmiş olabilir mi?" dedi adam, gözünü bostandan ayırmadan. "Bazen bu saatlerde bizim tarafa geçerdi."

Kadın yumruklarını sıktı, hemen ardından da gevşetti, dürtüsünü gizlemeliydi. Avucundaki yara zonkluyordu. Olan olmuştu: Adam söyleyeceğini söylemişti. Sonunda oğlandan bahsetmişti, üstelik bunu öyle gelişigüzel yapmıştı ki kadın hakkıyla tepki verememişti. *Adam ve oğlan*. Asıl haber yorumun içinde saklıydı: "Oğlanı bulamıyorlar." Adam onca zaman boyunca oğlanla bostanda görüşmüştü. Kadın bilmesine rağmen bunu sürdürmüş ve kadına söyleyememişti. Şimdi her şeyi ortaya dökmüştü; sadece kendisine ait olan ve o âna kadar sakladığı oğlan da buna dahildi. Lola derin bir nefes aldı ve nefesinin sesi ikisini birden sarmaladı. Kutuların üstünde duran koli bandını aldı ve yaşanacaklar için kuvvet toplayarak mutfağın yolunu tuttu.

Adam yatak odasında ve koridorda bir şeyler yapmaya başladı. Kadın çalışma odasına girdi ve raftaki son kutuyla ilgilenmeye koyuldu. Ama adamın çıkardığı gürültüler her zamankinden farklıydı, kadın bu sesleri duydukça adamın alışılmışın dışında bir şeyler yaptığını düşünmeden edemedi. Kaygı verici bir durumdu ve kadın başını uzatıp neler olduğuna bakmak istiyordu. Adamın ev işleriyle arası iyi değildi ve sıklıkla yönlendirilmesi gerekirdi, ama oğlanla ilgili o lafları ettikten sonra kadın aralarına mesafe koymalıydı. Adam yanlış davrandığını anlamalıydı. İşte bu yüzden kadın kendini tuttu. Ada-

mın yaptıklarına karışmadı, bahçeye çıktığını duyunca da hiç sesini çıkarmadı. Adam günün geri kalanını bahçede geçirdi ve hava kararınca eve girdi. Kadın adamın elinde tabure ve birkaç parça iş aletiyle içeri girdiğini gördü ve onunla karşı karşıya gelmemek için salona gitti, nasılsa akşam yemeği için lokantaya sipariş vermişti. Televizyonu açıp koltuğa oturdu ve haberleri izlemeye başladı, bu esnada adam da aletlerini garajdaki yerlerine yerleştirdi. Kadın biraz uyukladı, ardından adam eve girdi. Kadın önce garaj, sonra da mutfak kapısının sesini duydu. Geride bir yerde adamın varlığını hissetti, iki metre arkasındaydı, bir şeyler söylemesini bekledi, gözlerini televizyondan ayırmadı. Adamın bir şey demek istediğine emindi, doğru kelimeleri aradığını, özür dileyeceğini düşündü. Ona zaman tanıdı. Listeyi cebinden çıkarıp göz atmayı düşündü, ama yeni bir ses duyunca nefesi tılandı. Parkeye çarpan bir şeyin gürültüsüydü bu. Birden fazla darbenin bileşiminden oluşan boğuk bir gürültü. Kadın arkasını döndü ve yerde adamın bedenini gördü. Tuhaf, doğal olmayan bir biçimde eğilmişti, sanki içinde bir şey ansızın devre dışı kalmış, doğru düzgün düşmeye fırsat bulamamış gibiydi. Hemen sonrasında kadın parkeye ince bir çizgi halinde yayılan kanı gördü.

* * *

Lola lokantadaki kadını aradı. Lokantadaki kadın bir ambulans çağırdı ve ambulansın şoförü de ambulanstaki doktorun isteği üzerine polisi aradı. Adamın naaşını gri bir torbaya koyup götürdüler. Kadın da ambulansa girmek istedi, ama iki polis memuru kalması için ısrar etti ve onu salondaki koltuğuna oturttu; polislerden biri sorular sorup notlar alırken diğeri kadına çay demlemek için mutfığa gitti. Lola polisin sorularını

ses çıkarmadan dinledi, arada mutfaktan gelen gürültüler duyuluyordu; ocağa konan çaydanlık, açılıp kapanan dolap kapakları. Kadın kendini bitkin hissediyordu ve ara ara gözlerini kapayarak düşüncelere daldı. Toz çikolata tuzun ve baharatların arkasındaydı. Adamın henüz bostandan dönmemiş olması, yere çarpan kemiklerinin sesinin öğle uykusundan bir hatıra olması, adamın halen arkasında dikilmiş bekliyor olması mümkündü. Kadın birçok kez uykuya dalar gibi oldu, ne ismini tekrarlayan polis memuru umurundaydı ne de mutfaktaki. Ama yine zemine çarpan kemiklerin sesini işitti ve göğsünde yükselen kuvvetli bir sancı onu uyandırıp nefes almaya zorladı. Bu sancının kendisini sonsuza dek yaşatacağını nefret uyandıran bir berraklıkla anladı. Adam küt diye, hiçbir çaba göstermeden ölmüş, onu evle ve kutularla baş başa bırakmıştı. Kendisi için onca şey yapmasına rağmen onu ebediyen yalnız bırakmıştı. Oğlandı bahsetmiş ve söylemediği her şeyi mezara götürmüştü. Artık kadının öldükten sonra geride bırakacağı kimse yoktu. Boğuk ve hırıltılı mağaramsı nefesini salona salınca polis memuru konuşmayı bırakıp kaygıyla kadına baktı. Öteki polis de elinde çay fincanıyla yanında dikilmekteydi. Yalnız kalamayacağı konusunda ısrarcıydılar ve Lola bir süre düşünmesi gerektiğini anladı, gerçekliğe dönüp bu iki adamı evinden çıkarması lazımdı. Ses çıkarmamaya çalışarak nefes aldı, bir kez daha çektiği nefesin tamamını içinde tuttu. Kendileriyle ilgilenen bir bakıcı kadının olduğunu uydurdu, ertesi sabah erkenden gelecekti. Uyumaya ihtiyaç duyduğunu söyledi. Polisler evden ayrıldılar. Kadın mutfığa gitti ve bulaşık yıkayacağı zamanlarda adamın eviyenin önüne koyduğu tabureyi aldı. Kendi başına taşıyabildiği tek eşya oydu. Tabureyi salona götürdü ve duvarın önüne, adamın düştüğü noktanın yakınına koydu. Oturup bek-

ledi. Polisler mobilyaları kenara çekmiş ve yeri temizle-mişlerdi. Önündeki zemin nemli ve boş, buz pisti gibi parıldayan bir alana dönüşmüştü.

* * *

Hava kararırken kadının sırtı ağrımaya başladı, bacakları da epey karıncalanıyordu. Ellerini ceplerine soktu ve listeyi buldu. Listede şöyle yazıyordu:

Her şeyi sınıflandır.
Gözden çıkardığın şeyleri bağışla.
Önemli şeyleri kutula.
Ölüme odaklan.
Araya girerse onu görmezden gel.

Bazı şeylerin değiştiğini ve karar vermekte zorlanacağını anladı, ama nefesi ciğerlerini insafsızca doldurmaya devam edecekti. Sırtını doğrultmaya çalıştı, bedeninin halen emirlerine uyup uymadığını görmek istiyordu. Liste on yedi kelimeden oluşuyordu ve kadın onları dikkatle tek tek okudu. Ardından kalemini çıkarıp son satırın üstünü çizdi.

* * *

Gece bir ara yatak odasına gidip yatağına uzandı. Tam uykuya dalmıştı ki zil çaldı. Kafası her ne kadar ağır işlese de kadını bunun alışılmışın dışında ve tehlikeli bir durum olduğuna dair uyardı. Yatağın kenarına tutunarak ayağa kalktı ve ışıkları yakmadan salona döndü. Dışarıdan bir gürültü duydu ve yine kemiklerin sesi aklına geldi. Bitkinliği onu sersemletiyor, korkusunu yatıştırıyordu. Ön kapının deliğinden dışarı baktı. Parmaklığın ardında, bahçe kapısının yanında bir karaltı vardı. Oğlandı

bu. Sağ kolunu canı yanıyormuş ya da yaralanmış gibi sol eliyle kavramıştı. Tekrardan zili çaldı. Lola diyafonun ahizesini kaldırıp soludu.

"Açın, lütfen," dedi oğlan, "kapıyı açın."

Habire soluna dönüp sokağın köşesine bakıyordu, gerçekten ürkmüşe benziyordu.

"Matkap nerede?" dedi Lola. "Kocamın matkabın yerinde olmadığını fark etmeyeceğini mi sandın?"

Oğlan yeniden sokağın köşesine baktı.

"Garaja girebilir miyim?" Acı dolu bir ses çıkardı, ama Lola bunu gerçekçi bulmadı. "Kocanızla konuşabilir miyim?"

Lola ahizeyi yerine koydu ve olanca hızıyla garaja gitti. Adrenalinle dolan vücudu duruma ayak uydurmuştu. Garajın arka bahçeye açılan kapısını kilitledi ve pencereleri sürgüledi. Ardından yatak odasına gitti ve oradaki pencereleri de sürgüledi. Kapı zili bir kez daha çaldı, bir kez daha, ve bir daha. Sonra ses kesildi.

* * *

Ertesi sabah polis telefon etti. Karakoldan genç bir memura her şeyin yolunda gidip gitmediğini teyit etme görevi verilmişti. Kadını uyandırdığını fark eden memur özür diledi. Adamın naaşının morgda olduğunu ve öğleden itibaren kendisine teslim edilebileceğini söyledi. Dilerse cumartesi sabahı için bir cenaze levazımatçısıyla anlaşabilirdi, o zaman polis naaşı doğrudan oraya götürürdü. Lola aramayı sonlandırıp mutfığa gitti. Buzdolabını açıp kapadı. Dr. Petterson'un programının saatinin geldiğini gördü ve salona gidip oturdu, ama televizyonu açacak gücü bulamadı.

* * *

Adam ardında bir kutu bırakmıştı. Lola kutuyu garajda buldu; yerde, bostana açılan kapının önünde, diğer kutuların, yani kendi kutularının karşısındaydı. Diğerlerinden küçük bir kutuydu. *National Geographic* koleksiyonunu içermeyecek kadar hafif, bir İngilizanahtarı ya da bir kutu toz çikolata içinse fazlasıyla ağırdı. Kadın kutuyu salona götürüp masaya, listesinin hemen yanına koydu. Kutunun ön tarafına, özenle, kadının eşyaları sınıflandırmak için kullandığı etiketlerden biri yapıştırılmıştı. Adamın ismi ilk satırda yazılıydı ve kadın yüksek sesle okudu.

* * *

Hemen her şey bozulmaya başlamıştı. Bostanda sadece domatesler ve limonların kaldığını kadın yatak odasının penceresinden görebiliyordu. Ön bahçedeki camgüzelleri, akşamsefaları ve açelyalar harap haldeydi. Mektuplar bahçe kapısına bitişik posta kutusunda birikmişti, onları içeri getiren kimse yoktu. Yoğurtlar, bisküviler, ton balığı konserveleri ve makarna paketleri bitmişti. Çalışma masasının ilk çekmecesinin üstünde *para burada* yazan bir not vardı. Adamın başucundaki komodinin çekmecesinde de *para burada* yazılı nottan bir tane vardı, ama bu çekmece neredeyse bir hafta boyunca sürekli açılıp kapanmıştı; hem levazımatçı adam için –her şeyi o halletmiş, kadının evden çıkmasına gerek kalmamıştı– hem de lokantadan tavuk siparişlerini eve getiren delikanlı için. Dolayısıyla bu çekmecedeki notun üstü artık kalın bir kalemle çizilmişti. Evin kapısının önünde birkaç çöp torbası duruyordu, çünkü çöpçüler oraya ulaşmak için parmaklığı atlayacak değildi. Hava soğuk olduğundan çöpler kokuşmayacaktı, Lola buna güveniyordu. Acilen çözülmesi gereken meseleler vardı, ama kadın

konsantre olmakta zorlanıyor, bir türlü neyin önemli olduğunu hatırlayamıyor, karar alamıyordu. Listesine bir ekleme yapmıştı: O öldü. Bu notu ayrı bir listeye eklemesinin daha doğru olabileceğini düşündü. Ama önemli olan neyin hatırlanıp neyin hatırlanmayacağıydı, bu sebeple listedeki her şeyin kendi varlığını haklı çıkaran bir tarafı vardı. Adamın ölümünü gözünün önünde tutmak evdeki bazı şeylerin hali karşısında içinin kararmasını engelliyordu. Dikkatini bir şeylere verdiğinde, sınıflandırma ve etiketlemeyle dolu saatler geçirdiğinde ya da televizyon karşısında gereğinden fazla kaldığında bir an başını kaldırıp adamın seslerini duymak için kulak kabartıyor, onun evin neresinde olduğunu ve neyle uğraştığını tahmin etmeye çalışıyordu.

Bir gece, televizyon karşındayken, banyodan sesler geldiğini duydu. Pencerenin camına taş atılıyormuş gibi seslerdi. Önceden de bir ara duymamış mıydı bu sesleri? Nedense bahçesini kadınınkinden ayıran çit aklına geldi. Hendeği hatırladı. Sesler devam etti, birkaç saniye boyunca ısrarla tekrarlandı, Lola tam başka düşüncelere dalıp gitmek üzereyken yeni bir dürtü hissetti ve asıl önemli olanı hatırladı. Dürtüyü bedeninde hissetmiş, bu fiziksel uyarı sayesinde dikkat kesilmişti. Televizyonun sesini kısıtı. Bir elini dizine, öbürünüyse koltuğun arkasına dayayarak kaykıldı ve salonun ortasına doğru hareketlendi. Artık ayaktaydı. Garaja gitti ve ışığı yaktı. Tavandaki iki büyük lamba kutuları aydınlattı. Araba adam son kez kullandığından beri dışarıda kalmıştı, şimdi garaj neredeyse tamamen kutularla doluydu. Kadın eserinin boyutunu ilk kez algılayabilmiş gibi kutu yığınınına baktı. Biraz önce yanından geçtiği dolapları düşündü ve içlerinin artık bomboş olduğuna kanaat getirdi. Dönüp arkasındaki çalışma tezgâhını inceledi, orası eskiden çivi ve somun kutularıyla, kablolar ve iş aletleriyle doluydu; kadın onların da ica-

bına baktığını hatırladı. Bunu ne zaman ve nasıl yaptığını biliyordu, ama bir an için kutulama işiyle uğraşan başka birinin daha olabileceğini düşünerek korktu. Derken önceden de birçok kez garajı düzenlemeyi düşündüğünü hatırladı, ama oraya her gidişinde zaten düzenlediğini görmüştü. Banyo dolabını açmış ve içinin boş olduğunu görünce korkmuş, kapıdaki çöpleri ve harap haldeki bostanı gördüğünde de aynı şeyi yaşamıştı. Nefesi hızlanmaya başladı, ama telaşa kapılmamayı başardı. Kutuların üstünde daha küçük bir kutu gördü, ötekilerden bariz biçimde farklı bir kutuydu bu. Kendisi kutuları hiç öyle bantlamazdı, içindekilerin ağırlığı kartonu yırtmasın diye mutlaka kenarlarını da bantlardı. Kutuya yaklaştı. Üstündeki etikette –tıpkı kendisinin kullandığı etiketlerdendi– adamın ismi yazılıydı. Derken hatırladı. Adamın öldüğünü ve bu kutuyu hazırlayanın o olduğunu hatırladı. Sonra biraz aşağıdaki başka bir not dikkatini çekti, üstünde kendi eliyle yazılmış “açma” kelimesi bulunan bir nottu bu. Ama açıp açmadığını ve bu notun bir uyarı niteliğinde olup olmadığını hatırlayamadı. Belki de hatırlayamadığı daha birçok şey vardı. Listeye ek olarak başka notlar da almalı, unutmaması gereken yeni şeyleri yazıya geçirmeliydi. Not defterini almak için mutfığa gitti; defter yerli yerindeydi ve bu iyi bir şeydi. Garaja dönmek üzereyken bir an durdu. Buzdolabına yapıştırılmış bir not vardı: Üstünde “Adım Lola, burası benim evim” yazılı bir defter sayfasıydı bu. Kendi el yazısıydı. Hortlakları andıran hırıltılı bir ses duydu, bedenini titreten bu sesin nefesinin sesi olduğunu fark etti. Mutfak tezgâhına tutundu ve bulaşık yıkarken kullandığı, o sırada pencerenin önünde duran tabureye gitti. Dışarıda park etmiş halde duran kendilerine ait arabayı ve ön bahçedeki ağacı gördü. Bir saniye önce ağacın gövdesi kabarmış gibi geldi kadına, belki de oğlan ağacın ardında saklanmış, kendisi başka tarafa bak-

tığı anda eve girmek için pusuda bekliyordu. Tehlikeyle karşı karşıyayken bile kadının pes etmediğini fark etmişti; kadın bütün işlerin çaresine bakar, evle ilgilenir, alışverişi ve çöprü halleder, dünyanın bütün yükünü taşıırken adam yan odada uyuyordu.

* * *

Asıl önemli olan neydi? Karnı açtı, ama bunu hemen unuttu. Garaja gitti, salona döndü, adamın koltuğuna oturdu. Yerden iki *National Geographic* dergisini kaldırdı, orada ne işleri olduğunu merak etti. Kapının vurulduğunu duydu: Kapının dışında birileri vardı, belki kapıyı önceden de çalmışlardı. Ne yaptığını hatırlatsınlar diye dergileri elinden bırakmadan kapıya bakmaya gitti. Bitişik evdeki kadındı. Lola kadının gözlerinin altındaki morlukları görünce bir kez daha şaşırdı. Kadın her şeyin yolunda olup olmadığını sormaya gelmişti. Lola'nın cevap vermeden önce biraz düşünmesi gerekti, sonra günler öncesine dönmüş gibi oldu. Oğlanı hatırladı. Adamın öğleden sonraları oğlanla geçirdiğini hatırladı. Lokantada olanları ve oğlanın ortadan kaybolduğunu hatırladı. Derken kutuları ve ölmek istediğini de hatırladı, yıllardır ölmek istiyordu ve hâlâ hayattaydı; adam yokken bile kendisi hayattaydı.

"Bir ihtiyacınız var mı?" diye sordu kadın.

Lola sırtını biraz kamburlaştırıp ellerini göğsüne götürmüştü, ama hemen bakışını kaldırdı.

"Hastayım," dedi, "yakında öleceğim."

"Anladım," dedi kadın.

Bir an konuşmadan durdular. Sonra kadın sokağa doğru bir adım attı ve tekrar Lola'ya döndü:

"Bana teklif ettiğiniz kutular... Hâlâ duruyor mu?"

"Kutular..."

Lola kutuları düşündü, artan kutusunun olup olmadığı –yoktu–, nasıl cevap vermesi gerektiğini düşündü. Kutuları isteme sebebi taşınmaksa –ki böylesi kendisinin çok işine gelirdi– dolu kutuların bazılarını boşaltabileceğini ve kadından işi bitince kutuları geri getirmesini rica edebileceğini düşündü, ama görünüşe bakılırsa kadın kutuları başka bir şey için istiyordu, şayet öyleyse Lola kutuları kendine saklamayı, bağışlamayı, hatta yakmayı tercih ederdi, her halükârda kutuları bir daha görmeyeceği kesindi.

“Kutuları niçin istiyorsunuz?” diye sordu.

“Oğlumdan kalanları koymak için.”

“Artık beraber yaşamıyor musunuz?”

“Lola, oğlum öldü, bunu size kaç kez söyledim.”

Adeta bir düğüm çözülürdü, Lola bunu içinde bir yerlerde, yemek borusunun yakınında hissetti, gırtlığına takılan bir hapın en sonunda erimesi gibi bir histi. Toz çikolatayı, adamın bostanında kuru yaprakların üstünde açık kalan tabureyi düşündü. Sonra sağ elinden sarkan *National Geographic*'leri gördü ve adamın yine dergileri dağıttığını, onun tembelliğini ve dağınıklığını toplama işinin yine kendine kaldığını düşündü.

“Onu hendekte buldular,” dedi kadın, ve Lola kadının kendisine niçin öyle baktığını merak etti. “Sahiden hiçbir ses duymadınız mı? Polisi de mi duymadınız?”

Kadın ileri adım atarsa Lola'nın da gerilemesi gerekcekti ve ikisi beraber eve girmiş olacaktı. Tehlikeli bir durumdu.

“Birileri polisi arayıp oğlumun saatlerdir hendekte olduğunu söylemiş, ama iş işten geçmiş.”

Lola boşta kalan elini cebine sokup listesinin olduğu yıpranmış kâğıdı okşadı. Yeni notlar aldığını gayet iyi anımsasa da ne hakkında olduklarını hatırlamıyordu ve o sırada çıkarıp bakmak kabalık olurdu.

“Bence arayan sizdiniz,” dedi kadın.

Lola bekledi. Kadını şüpheyile süzdü.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Oğlumu hendekte gören sizdiniz.”

“Siz kimsiniz?”

“Benim kim olduğumu hatırlamıyorsunuz, ama kutuları hiç unutmuyorsunuz.”

Lola cebindeki kâğıdı okşadı, gerçekten listesini okuması gerekliydi.

“Size kutu ödünç veremem, hepsi dolu.” Lola kutuların neyle dolu olduğunu sorguladı ve ânında hatırladı. Sonra adamı hatırladı: “Tanrım, o öldü...”

“Öyle, ve sanırım polisi arayan sizmişsiniz.”

Bunu duyunca Lola'nın kafası yine karıştı.

“Kusura bakmayın, neyden bahsettiğinizi anlayamadım.”

Lola listesini cebinden çıkardı —daha fazla dayanamamıştı—, kâğıdı açıp içinden okudu. Listede şöyle yazıyordu:

Kırık şeyleri at.

Önemli şeyleri kutula.

Ölüme odaklan.

O öldü.

Kadın ileri doğru bir adım attı, Lola geriledi, artık evin içindeydiler. Lola kadını itti, içgüdüsel bir hareketti bu, kadın gerideki basamaklara doğru tökezledi ve düşmekten son anda kurtularak iki basamak aşağıdaki zemine indi. Lola kapıyı kapayıp sürgüyü çekti ve bekledi. Sessizliğe ve kapının kulpuna dikkat kesilerek bir dakika bekledi, sonra bir dakika daha. Hiçbir şey olmadı. İki dakika uzun bir süre sayılır; dizleri ve ayak bilekleri ağrıdı, sırtı sancıdı, ama bekledi. Kuvvetini topladı, kapı deliğinden baktı, kadın ortalarda görünmüyordu. Tükenmez kalemını aldı ve listesinin sonuna bir ekleme yaptı:

Bitişik evdeki kadın tehlikeli biri.

Sonra listesini yeniden okudu. Birçok önemli şey vardı ve ilk iki madde artık gereksizdi. Onların üstünü çizdi. En sona bir ekleme daha yaptı. Artık listede şöyle yazılıydı:

Ölüme odaklan.

O öldü.

Bitişikteki kadın tehlikeli biri.

Hatırlayamazsan bekle.

* * *

Lola bir sese uyandı ama gözlerini açmadı ve böyle yapmakla iyi ettiğini düşündü. Zira mesele artık hırsız veya evin önündeki parmaklıklar değildi. Ses yakından, odanın içinden gelmişti ve hafifçecikti. Lola gözlerini açarsa korkunç bir şeyle karşılaşmak zorunda kalabileceğini düşündü. Gözkapaklarını kontrol etmeye yoğunlaştı. Ölüme hazırdı, gelen sadece ölümse büyük bir rahatlama olacaktı, acı çekmek istemiyordu, arkasından üzülen olsun istemiyordu ve bir kez daha parkenin çıtırdadığını duydu, insan kaynaklı olduğu şüphe götürmeyen bir sestiydi. Adam mıydı acaba? Hayır, dedi içinden. O ölmüştü. Gözlerini açtı. Oğlan yatağın dibinde dikilmekteydi. Lola oğlanın suratını göremiyor, karanlıkta sadece yüz hatlarını seçebiliyordu. İçeri nasıl girdiğini sormak istedi, ama sesinin çıkmadığını fark etti ve bunun korktuğu için mi yoksa oğlan kendisine konuşmasını ya da bağırmasını engelleyen bir şey yaptığı için mi olduğunu merak etti. Oğlan kendi kolunu tutarak yavaşça yatağın kenarına oturdu. Lola ona değmemek için ayaklarını kaçırıp bacaklarını kendine çekti. Oğlan gözüne daha sıksa, daha solgun

göründü. Kadına baktığında yüzü tamamen karanlıktı ve yüz ifadesini seçmek mümkün değildi. Oğlan kendisini her korkutmaya çalıştığında kocası nerelerdeydi? Oğlan kalkıp mutfak yönünde uzaklaştığında Lola hiçbir şey yapmadı. Seslere kulak kabarttı. Oğlanın yürürken tökezlediğini, iki defa da eşyalara çarptığını duydu. Mutfak dolabının kapaklarının teker teker açıldığı, sonra da bir kapağın çarparak kapandığı duyuldu ve her şey sessizliğe gömüldü. Toz çikolatayı bulmuş muydu acaba?

* * *

Parkenin damarlarını seçebiliyordu. Gözlerini kapayıp tekrar açtı. Salonun zemininde yatıyordu. Yerde ne işi vardı? Listesinde yazanlara bakmak için elini önlüğünün cebine soktu, ama liste yerinde yoktu. Vücudunun yerle temas eden tarafı sancıyordu. Yavaşça doğrulurken bacaklarının sağlamca çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Olağan ağrıları yerli yerindeydi. Mutfğa gitti. Koridorda çöp torbaları vardı, boş raflara dayanmışlardı. Mutfğı boydan boya geçip garaja girdi. İçeride hatırladığından fazla kutu vardı ve adamın kendisine fark ettirmeden bir şeyler kutuladığını aklından geçirdi. Ellerini ceplerine sokunca parmaklarının gazlı bezle sarılı olduğunu fark etti. Ellerini kaldırıp baktı. Gazlı bezler sağ elinin işaretparmağı ve başparmağıyla sol elinin bileğini sarmalıyordu. Baştan aşağı kuru bir kırmızıya boyanmışlardı. Kadının karnı açtı ve mutfğa döndü. Musluğun üstünde bir not vardı: "Açmak için sağa, kapamak için sola çevir", biraz yanındaki diğer bir notta "sol" yazıyordu, zıt taraftaki başka bir nottaysa "sağ". Poşet süt dışarıda, tezgâhtaydı, üstündeki notta "buzdolabına koy" yazıyordu. Biraz ötede bir liste vardı, ama kendi listesi, yani önemli şeyler listesi değildi. Bu listede "süt poşetini bir kâseye koy ki etrafa

süt dökülmesin” yazılıydı. Poşette süt kalmadığını düşün-
düğünden okumayı bıraktı ve poşeti çöpe attı. Derken
arkasından boğuk bir ses geldi. Alçak bir sesse de Lola
tetikte olduğu ve etrafındaki her şeye dikkat kesildiği için
duyabilmişti. Bir kez daha duydu, bu kez tavandan gel-
mişti ve bir kez daha, bu kez çok daha yakından, dört bir
yanından geldi. Gidip gelen bir sestti, hırıltılı ve boğuk bir
horlamayı andırıyordu, evin içinde soluyan koca bir hay-
van vardı sanki. Lola tavana ve duvarlara baktı, pencere-
den dışarıyı gözetledi. Sonra kendi kendine konuştu, bu
sesi önceden de duyduğunu ve yapması gereken şeyi her
seferinde daha da geciktirmesine sebep olduğunu hatırla-
dı. Dikkatinin daha fazla dağılmasına izin vermeyeceğini
söyledi kendi kendine. Ne yapıyordu sahiden?

* * *

Evdeki üç ayna da kırıldı, camları tuzla buz olmuş ve
yerlere saçılmıştı, duvar diplerinde de özensizce süpürül-
müş cam kırıkları vardı. Kadın bunun oğlanın işi olduğuna
emindi. Bu oğlan, ki adamınkiydi, dolaptaki bütün
yiyecekleri almıştı ve her şeyi kırıp döküyordu. Toz çiko-
latayı da almış mıydı acaba? Kadın yatakta doğruldu. Bir
şey leş gibi kokuyordu, kesif, iğrenç bir kokuydu bu. Ka-
dın çoraplarını giyip terliklerini ayağına geçirdi. Sonra
sesi tekrar duydu: Yine evin içindeydi, çalışıyor, kırıyor, tı-
kınıyordu. Kadın ayağa kalktı –öfkelenmişti, bu duruma
artık katlanamıyordu– ve sabahlığının önünü bağlayarak
odadan çıktı. Ön kapıya gitti. Kapıdaki bir notta “Anahtar-
ları unutma” yazılıydı, böylece kadın anahtarları kaptı-
ğı gibi dışarı çıktı. Havanın kararmak üzere olduğunu
görünce şaşırdı, sabah olduğuna emindi, ama kendi ken-
dine bu yeni fikre alışması gerektiğini söyledi. Çöpün ya-
nından geçti, uzamış otların arasından parmaklıklara gitti

ve açık bahçe kapısından çıkıp kaldırıma adım attı. Bir an tereddüt etti, ayaklarına baktı, terlikleri ıslanmıştı, sonra kadının evine yöneldi ve kapısına ulaşınca zili çaldı. Her şey çok hızlı gelişmişti. Ne sızı hissetmiş ne de nefesi tıkanmıştı ve kadın kapıyı açtığı anda Lola yaptığığın doğru olup olmadığına emin olamadı.

“İyi günler,” dedi Lola.

Kadın boş boş ona baktı. Öyle sıska, öyle solgun bir kadındı ki hasta ya da uyuşturucu bağımlısı olduğu kesindi, dolayısıyla Lola söyleyeceği şeyin doğurabileceği sonuçları düşünerek endişelendi.

“Oğlunuz evimi soyuyor.”

Üstelik gözlerinin altı da mosmordu.

“Mutfağındaki bütün dolapları boşalttı.”

Kadının gözlerinin ardında bir parıltı belirdi ve yüz hatları iyice gerildi. Kendisi gibi ufak tefek bir kadından beklenmeyecek kadar derin bir nefes aldı, Lola’nın içeri girmesini engellemek istercesine kapıyı arkasından çekti.

“Hanımefendi...” dedi.

“Bunu ilk kez de yapmıyor.”

“Benim oğlum öldü.”

Kadının sesi bir telesekreterinki gibi soğuk ve madenî tınlamıştı; Lola insanların bu tür şeyleri nasıl böyle duygusuzca söyleyebildiğini aklından geçirdi.

“Oğlunuz arka bahçemde yaşıyor ve bütün aynalarımı kırıyor,” dedi, sesi gür ve kararlı çıktı, söylediklerine hiç pişman olmadı.

Kadın bir adım geriledi ve sıkılı yumruklarını göğsüne bastırdı.

“Artık size dayanamıyorum. Dayanamıyorum,” dedi.

Lola ellerini ceplerine götürdü, önemli bir şey aradığını biliyordu ama ne olduğunu hatırlayamıyordu.

“Sakin olmanız lazım,” dedi Lola.

Kadın başını evet anlamında salladı. Derin bir nefes alıp yumruklarını indirdi.

“Lola,” dedi.

Bu kadın ismini nereden biliyordu?

“Lola, oğlum öldü. Siz hastasınız.” Bir adım daha geriledi ve Lola onu kauçuk bir oyuncağa benzetti, sinirlerine hâkim olamayan biri olmalıydı. “Siz hastasınız, anlıyor musunuz? Ve sürekli kapımı çalılıyorsunuz,” dedi kadın, gözleri yaşlarla dolarak.

Elini uzatıp kendi kapısının zilini iki defa çaldı, rahatsız edici bir sestir ve başlarının tepesinde çinladı.

“Sürekli çalıp duruyorsunuz,” dedi ve tekrar çaldı, zile öyle sertçe basıyordu ki parmağı düğmenin üstünde kıvrıldı, sonra tekrardan, daha da şiddetli biçimde bastı, “Açtığımda bana oğlumun arka bahçenizde yaşadığını söylüyorsunuz,” dedi, sesi aniden tizleşerek. “Oğlum o benim, onu kendi ellerimle gömdüm, çünkü siz ahmak ihtiyarın tekisiniz ve polise vaktinde haber vermediniz.”

Lola’yı ittirip kapıyı yüzüne çarptı. Lola kadının kapının ardında ağladığını duyabiliyordu. Kadın çığlıklar atarak kapıdan uzaklaştı. Evin arka tarafından daha güçlü bir çarpma sesi daha duyuldu. Lola öylece dikilip terliklerine baktı. Öyle ıslaktılar ki beton zeminde izleri kalmıştı. İzlere bakmak için birkaç adım ilerledi, gökyüzüne baktı ve Dr. Petterson’un programının başlamak üzere olduğunu hatırladı, derken niçin dışarı çıktığını hatırladı, dönüp kapının önündeki iki basamağı çıktı ve zili çaldı. Bekledi. Kulak kabartınca evin arka tarafından sesler geldiğini fark etti. Tekrar terliklerine baktı, ıslanmışlardı ve bir kez daha Dr. Petterson’un programının başlamak üzere olduğunu hatırladı, basamakları yavaş, çok yavaş adımlarla indi, nefesi kontrolden çıkmasın diye bir strateji tasarlayarak evine olabildiğince çabuk dönmeye girişti.

* * *

Ama Lola markette olanları gayet iyi hatırlıyordu. Konserve reyonunda yeni bir ürün arıyordu. İçerisi sıcaktı, çünkü bu marketin çalışanları klimayı doğru düzgün çalıştırmazdı. Fiyatları hatırlıyordu, örneğin elinde tuttuğu ton balığı konservesi bir doksandı, tam o sırada mesanesinde bir baskı hissetmiş ve tuvalete gidesi gelmişti. Derken bir kadını görmüştü, biraz ileride, süt ürünleri reyonunda yoğurtları inceliyordu. Kırk yaşlarındaydı, hayli kiloluydu ve Lola ister istemez böyle bir kadının nasıl sevgili bulabileceğini düşünmüş, ayrıca kendisi o yaşta olsa bir yolunu bulup kilo vermeyi becereceğini aklından geçirmişti. Mesanesinde tekrar bir baskı hissetti, bu kez her zamankinden kuvvetliydi ve Lola artık bunun bastırılabilir bir ihtiyaçtan ziyade acil bir durum olduğunu anlamıştı. Sonra bir baskı daha hissederek sıçramış ve elindeki ton balığı konservesini yere düşürmüştü. Kadının dönüp kendisine baktığını görmüştü. Altına kaçırıldığını düşünerek korkuya kapılmış, kendinden tiksinerak yutkunmuştu. Başına hiç böyle şeyler gelmediğini aklından geçirirken bir ıslaklık hissetmiş, en fazla birkaç damla kaçırıldığını, eteğinin dışından belli olmayacağını düşünmüştü. Derken ansızın onu görmüştü, kadının market arabasında oturduğu yerden kendisine bakıyordu. Onu hemen tanıyamamıştı, bir an için market arabasında oturan iki-üç yaşlarında, alelade bir oğlan olarak görmüştü. Ama parlak kara gözlerini ve market arabasının madenî kenarlarını tutan küçük ama kuvvetli ellerini fark edince onun kendi oğlu olduğuna şüphesi kalmamıştı. İdrarın ılık ıslaklığı külotunun bir kısmını kaplamıştı. Geriye doğru iki sarsak adım atmış ve kadının kendisine yaklaştığını fark etmişti. Ayrıca bir şey daha olmuştu; hastanedeki doktor ve kocası da dahil kimseye anlatmadığı bir şeydi bu. Hatırlıyordu, çünkü o gün olanların hiçbirini unutmamıştı. Kendisine bakan kadının yüzünde

kendi yüzünü görmüştü. Bir göz yanılması söz konusu değildi. Bu kadın kendisinin otuz beş yıl önceki haliydi. Ürkütücü derecede gerçektir. Kendisine yaklaşan şişman ve pasaklı halinin yüzünde de bir tiksinti ifadesi vardı.

* * *

Dr. Petterson hâlâ aynı yerdeydi, televizyon ekranından kendisine bakıyor ve elinde tuttuğu konserve kutusunu gösteriyordu. Kadın ayaktaydı, masanın kenarına tutunmuştu. Öbür eliyle eteğinin fermuarını açtı, ama etek vücuduna yapışmıştı ve çıkarmak için aşağı doğru itirmesi gerekti. Oğlan adamın koltuğunda oturuyordu. Lola onu ancak o zaman gördü ve bakiştılar. Kadın oğlanın aklından geçenleri de, kendisinin ona dair düşüncelerini de bilmiyordu. Tek bildiği karnının çok aç olduğu ve buzdolabında artık yirmi dört paket şeftalili yoğurt olmadığıdır. Derken toz çikolatayı hatırladı ve kendini karanlık mutfakta kutudan kaşık kaşık toz çikolata yerken gözünün önüne getirdi. Acaba bunu hep kendisi mi yapmıştı? Böyle bir şey mümkün müydü? Adam biliyor muydu? O neredeydi ki? Gür, boğuk bir ses duydu. Öyle gürdü ki altındaki zemin titredi. Bir kez daha duyuldu, kendi içinden yükselen karanlık ve kasvetli bir sestir. Mağaramsı nefesiydi bu, bedeninin merkezinde etrafa can yakan darbeler indiren kocaman tarihöncesi bir canavar. Zaten beklediği de buydu, kendi kendine böyle dedi. Duvara yaslanıp yavaşça kayarak yere yığıldı. Acıya yoğunlaştı. Çünkü eğer ölüm buysa, ölmek için ihtiyaç duyduğu son darbe de bu demektir. Tek isteğiydi; ölümü senelerce arzulamış ama o gelip kocasını götürmüştü. Her şey sona erecekti. Kalbi hızla atmaya başladı, göğsünde çarparak canavarı hareketlendirdi, sesler kesildi, kadın kendini bıraktı, diplere dalarak yitti, rahatsızlıktan uzaklaştı.

Sessiz bir görüntü belirdi. Dedesinin çiftliğinde sıcak bir akşamüstünün hatırası; kır çiçeği desenli mavi elbisesinin eteğini tutuyordu. Sonra bir görüntü daha, adamın kendisi için hazırladığı ilk yemek, sofraya hazır, erikli etin tatlı kokusu. Derken Lola bedenine döndü, bedeni aracılığıyla da sancılara. Etinin hava tarafından doğranırcasına inip kalktığını hissetti. Ciğerlerindeki şiddetli bir batma hissi nihai haberleri getirdi: Asla ölmeyecekti, çünkü ölmek için adamın ismini hatırlamalıydı, çünkü adamın ismi oğlunun da ismiydi, birkaç metre ötesindeki kutuda yazan isim. Ama uçurum artık açılmıştı, sözcükler ve nesneler şimdi son sürat uzaklaşıyordu, ışık da onlarla beraberdi, artık hepsi vücudundan çok uzaklardaydı.

KIRKA KIRK

Kayınvalidem aspirin satın almamı istiyor. Bana yirmilik iki banknot verip en yakın eczanenin yerini tarif ediyor.

“Emin misin, zahmet olmayacak mı?” diyor.

Olmadığını söylüyorum ve kapıya yöneliyorum. Biraz önce bana anlattıklarını aklımdan çıkarmaya çalışıyorum, ama daire küçücük ve öyle çok eşyanın, biblolarla dolu öyle çok rafın ve büfenin etrafından dolanmam gerekiyor ki başka bir şey düşünmek zor. Daireden apartmanın karanlık koridoruna çıkıyorum. Işıkları yakmıyorum, asansörün kata gelip beni ışıyla aydınlatmasını tercih ediyorum.

Kayınvalidem sobanın oraya bir Noel ağacı koymuş. Soba gazlı ve taş görünümlü, kayınvalidem ne zaman yeni bir daireye taşınsa onu da ısrarla beraberinde götürüyor. Noel ağacı cüce bir insan boyunda, cılız, rengi suni yeşil. Kırmızı toplar ve altın yaldızlı iki çelenkle süslü, bir de Adam Asmaca kulübü gibi dallarından sarkan altı minik Noel Baba. Gün boyunca defalarca durup ona bakıyorum ya da başka şeyler yaparken aklıma geliyor. Annemin aldığı çelenk şeklinde süslerin çok daha düzgün ve fiyakalı olduğunu, annemin ağacındaki Noel Baba’ların gözlerinin olması gerektiği gibi,

gözçukurlarına denk gelecek şekilde boyandığını düşünüyorum.

Kayınvalidemin tarif ettiği eczanenin önüne geldimde kapalı olduğunu görüyorum. Saat gece onu çeyrek geçiyor ve başka bir nöbetçi eczane bulmam lazım. Burası tanıdığım bir semt değil ve Mariano'ya telefon etmek istemediğim için yoldan geçen araçların yoğunluğuna göre en yakın anacaddenin yerini tahmin etmeye çalışıyorum ve o yönde yürüyorum. Bu şehre yeniden alışmam gerek.

İspanya'ya taşınmadan önce kiralık dairemizi boşaltmış ve yanımızda götürmeyeceğimiz şeyleri kutulamıştık. Annem işyerinden boş kutular getirmişti, kırk yedi adet Mendoza şarabı kolisi, onları ihtiyacımızı karşılayacak şekilde doldurmuştuk. Mariano'nun bizi baş başa bıraktığı iki kez annem bana dönüp asıl taşınma sebebimizi sormuştu, ama iki seferde de cevap bulamamıştım. Bir nakliye kamyonu gelip bütün eşyaları bir depoya götürmüştü. Şu anda bunlar aklıma geliyor, çünkü üstünde "banyo" yazan kolide bir kutu aspirin olduğuna eminim. Şimdiyse Buenos Aires'e dönmüş olmamıza rağmen hâlâ eşyalarımızı depodan almadık. Öncelikle yeni bir daire bulmamız lazım, ondan önce de biraz para biriktirmemiz, çünkü çok para kaybettik.

Biraz önce kayınvalidem bana korkunç bir olay aktardı, ama bunu gururla anlattı ve birinin olanları yazması gerektiğini söyledi. Boşanmasından, evini satıp bize İspanya'ya taşınmamız için maddi destekte bulunmasından önce yaşamıştı bu olayı. Anlattıktan sonra tansiyonu düştü, başına feci bir ağrı girdi ve beni aspirin almaya gönderdi. Kayınvalidem annemi özlediğime inanıyor ve onu niçin aramak istemediğimi anlamıyor.

Anacaddede, bir sokak ileride bir eczane görüyorum, yolun karşısına geçmek için ışıklarda bekliyorum.

Orası da kapalı ama kapısında nöbetçi eczanelerin listesi asılı. Konumumu doğru anladıysam, Santa Fe Caddesi'nin öbür ucunda bir eczane olmalı, Carranza İstasyonu'nun raylarının diğer yanında. Orası dört sokak ötede ve şimdiden kayınvalidemin evinden epey uzaklaştım. Düşünüyorum da, Mariano eve gelir ve annesine beni sorarsa iyi olacak; kadın gece saat on buçukta tanımadığım bir semtte beni aspirin almaya yolladığını söylemek zorunda kalacak. Sonra kendi kendime bunun niçin iyi olacağını soruyorum.

Kayınvalidem başından geçen olayı anlatmaya, bir gün evinin yemek odasında ayakta dikilirken aklına bir şey geldiğini söyleyerek başladı. Kocasını istemiş, ama dönmesine az varmış. Dört çocuğu da dışarıdaymış, biri babasıyla çalışıyormuş, diğerleriye okuldaymış. Evvelki gece kocasıyla bir kez daha kavga etmiş ve ona boşanmak istediğini söylemiş. Evleri kocamanmış ve kayınvalidem evin egemenliğini kaybetmiş. Her şey temizlikçi kadının hâkimiyetindeymiş, kayınvalidem artık dolaplarda ne olduğunu, raflarda bir şeylerin eksilip eksilmediğini hiç bilemiyormuş. Sofraya oturduklarında çocukları annelerinin yemek yemesiyle dalga geçiyormuş. Tavuk varsa kadın tedirgince kemiklerini kemiriyormuş, tatlı varsa iki porsiyon yiyormuş, ağzı yemek doluyken su içmeye kalkışıyormuş. Öyle yalnızım ki, diyormuş içinden, çocuklarım sadece babalarına inanıyorlar.

Dört yola bağlanacağını düşündüğüm ilk köşeden saporum, ama yol kapalı, meğerse çıkmaz sokakmış, aynı şey bir sonraki köşede de başıma geliyor. Etrafta yol tarifi sorabileceğim birini arıyorum. Bana güvensizce bakan bir kadının yanına gidiyorum. Kadın iki sokak ilerideki metro istasyonunun tünellerinden Santa Fe Caddesi'nin öbür tarafına geçebileceğimi söylüyor.

Kayınvalidem o gün yemek odasında dikilirken elle-

rine bakmış ve bir karar vermiş. Montunu ve el çantasını alıp evden çıkmış ve bir taksiye binip Libertad Caddesi'nin yolunu tutmuş. Dışarıda sağanak yağmur yağıyormuş, ama kayınvalidem o an harekete geçmezse asla geçmeyeceğini düşünmüş. Taksiden indiğinde ayakları sırlıklam olmuş, su ayak bileklerine geliyormuş. Altın alıp satan bir dükkânın zilini çalmış. Işıldayan tezgâhların arasında bir görevli adamın belirdiğini görmüş. Herhalde adam kapıyı açmadan önce kayınvalidemi tepeden turnağa süzmüş, dükkânına üstünden sular damlayan birini alacağı için talihine sövmüştür. İçeride klima tam güç çalışıyormuş ve kayınvalidemin ensesi buz gibi olmuş.

"Bu yüzüğü satmak istiyorum," demiş. Kilo aldığı için parmağından çıkarmakta zorlanacağını düşünse de sırlıklam olduğundan yüzük hiç zorlanmadan çıkıvermiş.

Adam yüzüğü küçük bir dijital teraziye koymuş.

"Size otuz dolar veririm," demiş.

Kayınvalidem karşılık vermeden önce birkaç saniye düşünmüş. Sonra şöyle demiş:

"Bu benim alyansım."

Adam da, "Ederi bu kadar," demiş.

Metro istasyonunun girişindeki basamakları inip caddenin karşı tarafına uzanan tünele sapıyorum. Tüneli ikiye ayıran çataldaki tabelaların önüne gelince burayı tanıyorum ve geçmişte de buradan geçtiğimi hatırlıyorum. Sağdaki merdivenlerin aşağısında metro durağı var, soldaysa çıkış. Belki metro istasyonunda eczane olabileceğini düşündüğümünden ya da belki istasyonu biraz daha anımsamak istediğimden sağ taraftan iniyorum. Zaman harcıyorum, çünkü böyleyken bir şeyler yapmışım gibi hissediyorum; bir buçuk aydır boş duruyordum. Böylece istasyona iniyorum. Cebimde dolu bir metro kartı var, bir tren yaklaşıyor. Tekerlekleri gıcırıyor ve bütün kapıları aynı anda tıslayarak açılıyor. Metro saat on birde ka-

pandığından peronda çok az insan var. Bir adam başını ilk vagondan dışarı uzatıyor, belki de bir güvenlik görevlisi, trene binip binmeyeceğini merak ediyor olmalı. Tren uzaklaşırken peronun kenarındaki boş banklardan birine oturuyorum. İstasyon sessizliğe gömülüyor ve bankın ötesinde bir hareketlenme seziyorum. Zeminde oturan yaşlı bir adam bu. Kesik bacakları dizlerinin biraz altında birer yumru halinde sonlanan bir dilenci. Gözü rayların öbür tarafındaki şampuan ilanına dikili.

Kayınvalidem görevli adamın teklif ettiği parayı kabul ettiğini ve dükkândan yüzükparmağını okşayarak ayrıldığını anlattı bana. Dışarıda yağmur kesildiyse de yerler hâlâ göl gibiymiş ve ıslak ayakkabıları ayaklarına vurmaya başlamış. Birkaç gün sonra cebindeki dolarları bozdurup bir çift yeni ayakkabı almış, ama onları giymeye bir türlü eli gitmemiş, yine de kocasıyla yirmi altı ay daha evli kalmış. Bunları bana yemek odasında, tırnaklarına oje sürerken anlattı. İspanya'ya taşınmamız için bize borç verdiği paranın acelesi olmadığını, dilediğimiz zaman geri verebileceğimizi söyledi. Çocuklarını çok özlese de onların kendi hayatlarıyla meşgul olduklarını bildiğini, aklına her estiğinde onları arayıp yük olmak istemediğini söyledi. Anlattıklarını dinlemem gerektiğini düşündüm, evinde yaşadığım için buna zorunluydum, ayrıca yüzüğünü otuz dolara sattığı için suçluluk duyuyordum. Ne de olsa bize ısrarla yemek pişiriyor, her çamaşır yıkadığımızda giysilerimizi ütülüyordu, en başından beri bana çok iyi davranmıştı. Ayrıca bir komşusundan gazetenin emlak ekini rica ettiğini, taşınmak için yeni bir daire aradığını, çünkü burayı yeterince aydınlık bulmadığını söyledi. Yapacak başka işim olmadığından söylediklerini dinledim ve gözümü ona diktim, çünkü Noel ağacının önünde oturuyordu. Sonunda benimle böyle iki arkadaş gibi sohbet etmeyi sevdiğini

söyledi. Küçük bir kızken evlerinin mutfağında her konuda konuşulmuş, şimdilerde annesinin eksikliğini hissediyormuş. Bir süreliğine sustuğunda önümdeki dergiyi yeniden açmaya yeltendim, ama yeniden konuşmaya başladı:

“Tanrı'dan bir şey isteyeceğim zaman şöyle derim: Tanrım, hayırlısı neyse onu yap,” ve uzun uzun iç geçirdi. “Gerçekten, asla belli bir istekte bulunmam. İnsanları dinleye dinleye anladım ki çoğunlukla kendileri için en hayırlı olanı istemiyorlar.”

Sonra başının çok ağrıdığını, midesinin bulandığını söyledi ve benden zahmet olmazsa gidip aspirin satın almamı rica etti.

İstasyondan bir tren daha ayrılıyor. Dilenci bana bakıp, “Siz de mi binmiyorsunuz?” diyor.

“Kutularıma ihtiyacım var,” diyorum, çünkü aniden onları hatırlıyorum ve asıl istediğimin, halen bu bankta oturma sebebimin onlar olduğunu anlıyorum.

Ama kayınvalidemin söylediği bir şey daha var. Saçma bir şey, ama bir türlü aklımdan çıkaramıyorum. Anlattığına göre, cebinde otuz dolarla dükkândan çıktığında evine dönememiş. Taksiye yetecek parası varmış, adresini unutmuş değilmiş, yapacak başka işi de yokmuş, ama evine dönmek istemiyormuş. Sokağın köşesine yürümüş, orada bir otobüs durağı varmış, madenî banka oturmuş ve yerinden kıınıldamamış. İnsanları izlemiş. Başka bir şey düşünmeyi, yaşadıklarından sonuç çıkarmayı ne istiyor ne de becerebiliyormuş. Tek yaptığı etrafı izlemek ve nefes almakmış, ki bedeni bunu zaten otomatik olarak yapıyormuş. Belirsiz bir süre boyunca kendini bir döngüye bırakmış: Otobüs gelip gidiyor, durak boşalıp tekrar doluyormuş. Bekleyen insanlar hep bir şeyler taşıyormuş. Ceplerinde, çantalarında, kollarının altında, ellerinde, yerde ayaklarının arasında hep bir şey-

ler varmış. İnsanların varlıkları eşyalarını taşımakla bağlantılıymış ve eşyaları onlara anlam katıyormuş.

Dilenci oturduğum banka tırmanıyor. Bunu hangi arada yaptığını anlamıyorum, böyle hızlı hareket edebilmiş olması beni ürkütüyor. Çöp kokuyor, ama tavrı nazik. Cebinden bir yol kılavuzu çıkarıyor.

“Kutularınızı istiyorsunuz,” diyor ve kılavuzu açıp bana gösteriyor, “ama onlara nasıl ulaşacağınızı bilmiyorsunuz...”

Kılavuz eski olsa da üstündeki haritada şehrin metro istasyonlarını görüyorum. Retiro’dan Constitución’a, Centro’dan Chacarita’ya sürüyle istasyon.

Kayınvalidem o âna dair her şeyi hatırladığını söyledi, öyle ki, duraktaki insanların taşıdıkları şeyleri bile ayrıntılı olarak tarif edebilirmiş. Kendi elleriyse boşmuş. Hiçbir yere de gitmiyormuş. Kırka kırk bir yerde oturuyormuş, aynen böyle dedi. Söylediğini anlamakta geciktim. Kayınvalidemi böyle şeyler söylerken hayal etmek zor, ama aynen böyle dedi: Kırk santime kırk santim bir yerde oturuyormuş, bedeninin dünyada kapladığı alan bundan ibaretmiş.

Dilenci beni bekliyor. Bir anlığına gözünü kapıyor ve gözkapaklarında birer göz çizili olduğunu görüyorum; tıpkı Noel ağacındaki Noel Baba’lar gibi. Ayağa kalkmam gerektiğini düşünüyorum, depoya ulaştığımda ihtiyacım olan kutunun hangisi olduğunu bileceğim. Ama kalkamıyorum. Yerimden bile kıımılayamıyorum. Kalkarsam bedenimin gerçekte kapladığı alanı ister istemez göreceğim. Haritaya bakarsam –dilenci bunun bir yardımını dokunacakmış gibi haritayı bana biraz daha yaklaştırıyor– bütün şehirde adama işaret edebileceğim tek bir yer bile olmadığını keşfedeceğim.

ŞANSSIZ BİR ADAM¹

Sekiz yaşıma bastığım gün, kız kardeşim –ki şımarılmadan tek bir saniye bile duramazdı– tek dikişte bir bardak çamaşır suyu içti. Kız kardeşim Abi o sıralar üç yaşındaydı. Önce tiksiniyormuş gibi gülümsedi, hemen ardından yüzünü ürkütücü bir biçimde acıyla buruşturdu. Abi'nin elinde boş çamaşır suyu bardağını görünce annem de tıpkı kız kardeşim gibi bembeyaz keldi.

“Tanrım, Abi.” Annemin tek söyleyebildiği bu oldu. “Tanrım, Abi,” dedi ve ancak birkaç saniye sonra harekete geçebildi.

Onu omuzlarından tutup sarstı, ama Abi tepki vermedi. Annem bağırdı, ama Abi buna da tepki vermedi. Telefona koşup babamı aradı ve yanımıza döndüğünde Abi halen aynı yerde dikilmekteydi, boş bardak da elindeydi. Annem bardağı alıp eviyeye attı. Buzdolabını açıp sütü çıkardı ve bir bardağa doldurdu. Gözünü bardağa dikti, sonra bir Abi'ye baktı, bir bardağa ve sonunda o

1. “Şanssız Bir Adam” adlı öykü Ribera del Duero IV. Uluslararası Kısa Anlatı Ödülü'ne kazılan nüshada yer almıyordu. Öyküye bu kitapta yer verme kararı kitap yayına hazırlanırken alındı. Bu öykü 2012'de Uluslararası Juan Rulfo Öykü Ödülü'nü kazanmıştır. (Orijinal yayıncının notu.)

bardağı da eviyeye attı. İşyeri evimize çok yakın olan babam hemen geldi, annem süt bardağı gösterisini bir kez daha tekrarlamaya girişmişken babam dışarıdan korna çalıp bağırmaya başladı.

Annem Abi'yi kucaklayıp göğsüne bastırarak yıldırım gibi koştu. Ön kapı, bahçe kapısı ve arabanın kapısı açık kalmıştı. Korna sesleri tekrar duyuldu ve, arabaya yerleşen annem ağlamaya başladı. Araba kapısını kapama görevinin bana düştüğünü anlamam için babamın bana iki kez bağırması gerekti.

İlk on sokağı geçmemiz, benim arabaya binip kapıyı kapadıktan sonra emniyet kemerimi takmamdan daha kısa sürdü. Anacaddeye ulaştığımızdaysa trafik resmen kilit haldeydi. Babam kornaya asılıyor ve, "Hastaneye gidiyorum! Hastaneye gidiyorum!" diye bağırıyordu. Çevremizdeki arabalar biraz hareketlense ve geçmemiz için yol verse de birkaç metre ilerledikten sonra aynı durum tekrarlanıyordu. Babam başka bir arabanın arkasında frene bastı, korna çalmayı kesti ve direksiyona kafa attı. Onun böyle bir şey yaptığını hayatımda hiç görmemiştim. Bir an kimse ses çıkarmadı, sonra babam doğrulup orta aynada bana baktı. Arkasına dönüp bana şöyle dedi:

"Külotunu çıkar."

Üstümde okul eteğim vardı. Bütün külotlarım beyazdı, ama ben bunu hiç düşünmemiştim ve babamın ne istediğini anlayamamıştım. Doğrulamak için ellerimi koltuğa koydum. Anneme baktım ve bana bağırırdı:

"Çıkar şu kahrolası külotunu!"

Hemen çıkardım. Babam uzanıp elimden aldı. Camını indirip yeniden kornaya asıldı ve külotumu dışarı uzatıp sallamaya başladı. Elini iyice yukarı kaldırdı, bir yandan da bağırıp korna çalıyordu, böylece caddedeki herkes dönüp külotuma baktı. Külotum küçüktü ama bembeyazdı. Bir sokak sonra bir ambulans sirenini öttü-

rerek hızla yanımıza geldi ve bize eşlik etti. Babam hastaneye ulaşana dek külotumu sallamayı sürdürdü.

Arabayı ambulansların yanında bırakıp dışarı fırladılar. Annem bizi beklemeden Abi'yle beraber hastaneye girdi. Arabadan insem mi inmesem mi, emin değildim: Külotsuzdum ve babamın onu nereye koyduğunu görmeye çalıştım, ama ne ön koltuklardaydı ne de arabadan inip kapısını kapatan babamın elinde.

"Hadi, hadi," dedi babam.

Kapımı açtı ve inmeme yardım etti. Arabayı kilitletti. Hastanenin lobisine girdiğimizde birkaç kez omzuma dokundu. Annem ilerideki bir odanın kapısında belirip bize bakarak elini kaldırdı. Bir yandan da olanları yanındaki hemşirelere anlatıyordu, onun yeniden konuşmaya başladığını görmek içimi rahatlatmıştı.

Babam, "Buradan ayrılma," diyerek bana koridorun öbür ucundaki turuncu koltukları işaret etti.

Oturdum. Babam annemle beraber muayenehaneye girdi, bense uzun bir zaman boyunca bekledim. Ne kadar sürdü bilmiyorum, ama uzun bir zamandı. Dizlerimi iyice birleştirdim ve birkaç dakikada yaşadığımız onca şeyi düşündüm, belki okuldan bazı oğlanlar da külotumun havada dalgalandığını görmüş olabilirdi. Sırtımı doğrulttuğumda eteğim aşağı kaydı ve popomun üst kısmı koltuğun plastiğine değdi. Hemşire bazen muayenehaneye girip çıktığında içeriden annemle babamın tartışma sesleri geliyordu. Bu anlardan birinde boynumu iyice uzattığımda Abi'nin bir sedyenin üstünde huzursuzca kımıldandığını gördüm ve kız kardeşimin en azından o gün ölmeyeceğini düşündüm. Bir süre daha bekledim. Derken bir adam gelip yanıma oturdu. Nereden çıktığını bilmiyorum, onu önceden görmemiştim.

"Nasılsın?" diye sordu.

İyiym demeyi düşündüm, biri bu soruyu sorduğun-

da annem hep öyle der, az öncesinde bize kendisini çıldırttığımızı söylemiş olsa da soranlara hep bu cevabı verir.

"İyiyim," dedim.

"Birini mi bekliyorsun?"

Düşündüm. Kimseyi beklemiyordum ya da en azından o sırada kimseyi beklemek istemiyordum. Dolayısıyla hayır diye karşılık verdim ve adam şöyle dedi:

"O zaman niye bekleme salonundasın?"

Anladığım kadarıyla bu büyük bir çelişkiydi. Adam dizlerinde duran küçük bir çantayı açtı. Bir süre ağır hareketlerle içini karıştırdı. Sonra bir cüzdandan pembe bir kâğıt parçası çıkardı.

"İşte buldum, buralarda olduğuna emindim."

Kâğıt parçasının üstünde 92 sayısı bulunuyordu.

"Bunun karşılığında bir dondurma alabilirim, gel ısmarlayayım," dedi.

Reddettim. Tanımadığım kişilerin verdiği şeyleri kabul etmemeliydim.

"Ama bedava, hakkımla kazandım," dedi.

"Hayır."

Bakışımı karşıya diktim ve konuşmadan durduk.

"Nasıl istersen," dedi, hiç kızmadan.

Çantasından bir dergi çıkardı ve çengel bulmaca çözmeye koyuldu. Muayenehanenin kapısı yeniden açıldı ve babamın, "Böyle bir aptallığı kabul edemem," dediğini duydum. Böyle dediğini hatırlıyorum, çünkü babam her tartışmaya nokta koymak için bu lafı söyler, ama adam duymuşa benzemiyordu.

"Bugün doğum günüm," dedim.

Bugün doğum günüm, diye tekrarladım içimden, acaba ne yapmalıyım? Adam bulmacaya ara verip kalemini indirdi ve şaşkınlıkla bana baktı. Ona bakmadan başımı salladım, bir kez daha dikkatini çektiğimin farkındaydım.

"Bazen..." dedi, dergiyi kaparken, "kadınları anla-

makta gerçekten zorlanıyorum. Eğer doğum gününse bir bekleme salonunda ne işin var?”

Gözlem yeteneği güçlü bir adamdı. Koltuğumda bir kez daha doğruldum ve ne kadar dik dursam da boyumun adamın omuzlarına zor yettiğini gördüm. Adam gülümsedi, bense saçımı düzelttim. Sonra şöyle dedim:

“Külötüm yok.”

Bunu neden dedim, bilmiyorum. Doğum günümüdü ve külotsuzdum, bu durumu düşünmeden duramıyordum. Adam bana bakmayı sürdürdü. Belki de korkmuştu ya da alınmıştı, ve her ne kadar niyetim öyle olmasa da ona söylediğim şeyin kabalık sayılabileceğini fark ettim.

“Ama bugün senin doğum günün,” dedi.

Başımı evet anlamında salladım.

“Haksızlık bu. İnsan doğum gününde külotsuz gezmemeli.”

“Biliyorum,” dedim, bunu kendimden gayet emin biçimde söyledim, çünkü Abi’nin yaptığı şovun sonucunda ne büyük bir haksızlığa uğradığımı fark etmiştim.

Adam bir süre konuşmadı. Sonra otoparka bakan pencerelere döndü.

“Sana nereden külöt bulabileceğimizi biliyorum,” dedi.

“Nereden?”

“Sorun çözüldü.” Elindekileri çantasına kaldırdı ve ayağa kalktı.

Yerimden kalkıp kalkmamak konusunda tereddüt ettim. Bunun sebebi hem külotsuz olmamdı hem de adamın doğruyu söyleyip söylemediğine emin olamamam. Adam girişteki danışma masasına baktı ve elini kaldırıp orada oturan kadınları selamladı.

“Birazdan döneriz,” dedi ve beni işaret etti. “Bugün onun doğum günü.” Bense içimden, Meryem aşkına külötümden sakın bahsetmesin, diye geçirdim, neyse ki

bahsetmedi: Kapıyı açtı, bana dönüp tek gözünü kırptı ve artık ona güvenebileceğimi anladım.

Otoparka çıktık. Ayaktayken boyum adamın belini biraz geçiyordu. Babamın arabası hâlâ ambulansların yanındaydı, bir polis memuru huzursuzca etrafında dolaıyordu. Gözümü polise diktim, o da biz uzaklaşırken arkamızdan baktı. Rüzgâr bacaklarımı sarmaladı ve eteğimi kaldırdı; yürürken eteğimi aşağıda tutup bacaklarımı iyice birleştirmem gerekti.

Adam peşinden gelip gelmediğimi görmek için arkasını dönünce benim okul üniformamla mücadele ettiğimi gördü.

“Duvarın dibinden yürüsek daha iyi olacak,” dedi.

“Nereye gittiğimizi bilmek istiyorum.”

“Huylanma, *darling*.”

Caddenin öbür tarafına geçtik ve bir alışveriş merkezine girdik. Epey çirkin bir alışveriş merkeziydi, annemin burayı bildiğini sanmam. İçeride epey yürüdük ve büyük bir giyim mağazasına yaklaştık, gerçekten büyük bir mağazaydı ve annemin burayı bildiğini de sanmam. İçeri girmeden önce adam, “Sakın kaybolma,” dedi ve bana elini uzattı; eli soğuk ve yumuşacıktı. Kasiyer kızları tıpkı hastaneden çıkarken danışmadaki kadınları selamladığı gibi selamladı, ama karşılık veren olmadı. Giyim reyonlarında gezindik. Burada elbiseler, pantolonlar ve tişörtlerin yanında iş üniformaları da vardı: kasklar, çöpçülerinki gibi sarı tulumlar, kauçuk botlar, hatta bazı iş aletleri. Adamın da giysilerini buradan alıp almadığını, böyle kıyafetler giyip giymediğini merak ettim; ardından ismini de merak ettim.

“İşte burada,” dedi.

Etrafımızda erkek ve kadın iç çamaşırıyla dolu raflar vardı. Elimizi uzatsam içinde kocaman külotlar bulunan paketlere dokunabilirdim, hayatımda gördüğüm en bü-

yük külotlardı bunlar, üstelik tanesi üç pesoydu. Bu külotların içine benim boyumda üç kişi sığabilirdi.

"Bunlar değil," dedi adam, "şuradakiler." Ve beni biraz daha ilerideki, daha küçük külotların bulunduğu bir bölüme götürdü. "Bakın ne çok külot var... Hangisini arzu edersiniz, *my lady*?"

Bir süre bakındım. Hemen hepsi pembe ya da beyazdı. Beyaz bir külotu işaret ettim, oradaki fiyonksuz pek az külottan biriydi.

"Şu," dedim. "Ama param yok."

Bana yaklaştı ve eğilip kulağıma fısıldadı:

"Hiç dert etme."

"Buranın sahibi sen misin?"

"Hayır. Bugün senin doğum günün."

Gülümsedim.

"Ama iyice aramamız lazım. Emin olmalıyız," dedi.

"Okey, *darling*," dedim.

"Bana 'Okey, *darling*' deme," dedi, "huylanırım." Sonra da otoparktaki eteğini tutarak yürüyen halimi taklit etti.

Beni güldürdü. Komiklik yapmayı bırakınca iki yumruğunu birden sıkıp bana uzattı; sonunda ne yapacağımı anladım ve sağ yumruğuna dokundum. Yumruğunu açtı: Boştu.

"Bir hakkın daha var," dedi.

Öbür yumruğuna dokundum. Avucundaki şeyin bir külot olduğunu anlamakta biraz geciktim, çünkü o güne kadar hiç siyah külot görmemiştim. Üstelik kız külotuydu, çünkü üstünde beyaz kalpler vardı, öyle miniklerdi ki yarım aya benziyorlardı, önündeyse annemin de benim de hiç sevmediğimiz fiyonkların bulunduğu yerde Kitty'nin suratı vardı.

"Denemen lazım," dedi.

Külotu alıp göğsüme bastırdım. Adam bana yeniden elini uzattı ve deneme kabinlerinin oraya gittik, hepsi

boş görünüyordu. Başımızı uzatıp içlerine baktık. Adam içeri giremeyeceğini, çünkü bu kabinlerin kadınlar için olduğunu söyledi. Külotu tek başıma denemem gerekiyordu. Zaten mantıklı olan da buydu, çok yakından tanıdığımız kişiler olmadıkça kimse külotumuzu görmemeliydi. Ama kabine tek başıma girmeye korkuyordum, hem tek başıma girmeye hem de daha kötüsü, çıktığımda beni bekleyen kimse olmamasına.

“Adın nedir?” diye sordum.

“Bunu sana söyleyemem.”

“Niye?”

Adam yanıma çömeldi. Böylece boylarımız neredeyse eşitlenmişti, hatta ben birkaç santim daha uzundum.

“Çünkü gözler üzerimde.”

“Gözler üzerinde mi? O ne demek?”

“Benden nefret eden bir kadın bir daha adımı söylersem öleceğimi söyledi.”

Bunun da bir şaka olabileceğini düşündüm, ama adam gayet ciddi görünüyordu.

“Bir yere yazabilirsin,” dedim.

“Yazmak mı?”

“Yazarsan söylemiş sayılmazsın, yazmış sayılırsın. Adını bilirsem sana seslenebilirim ve kabine tek başıma girmekten o kadar korkmam.”

“Ama emin olamayız ki,” dedi. “Ya o kadın yazmakla söylemeyi aynı şey olarak görüyorsa? Ya söylemek derken adımı herhangi bir şekilde belli etmemi kastettiye?”

“Nereden bilecek ki?”

“İnsanlar bana güvenmiyorlar ve ben dünyanın en şanssız adamıyım.”

“Bu doğru değil, bunu öğrenmesi mümkün değil.”

“Bir şey biliyorum da söylüyorum.”

İkimiz de elimde tuttuğum külotu baktık. Babamların işlerini bitirmiş olabilecekleri aklıma geldi.

“Ama bugün benim doğum günüm,” dedim.

Belki bunu kasten de yapmış olabilirim, ama o anda hislerim gerçekten böyleydi: Gözlerim yaşlarla doldu. Derken adam birden bana sarıldı, çok hızlı hareket etmişti, kollarını sırtımda kavuşturdu ve beni öyle sıkı kucakladı ki yüzüm göğsüne gömüldü. Ardından beni bıraktı, dergisiyle kalemini çıkardı, derginin kapağının sağ tarafına bir şey yazdı, sonra o kısmı yırtıp kopardı ve üç kez katlayıp bana uzattı.

“Sakın okuma,” dedi, ayağa kalktı ve beni hafifçe kabinlere doğru itti.

Koridordaki dört boş kabinin yanından geçtim ve cesaretimi toplayıp beşinciye girdim, kâğıdı eteğimin cebine koydum, dönüp adama baktım ve birbirimize gü-lümsedik.

Külotu denedim. Mükemmeldi. Nasıl durduğunu görmek için eteğimi kaldırıp aynaya baktım. Çok ama çok mükemmeldi. Bana inanılmaz yakışmıştı, babam bir daha ambulansların arkasında dalgalandırmak için benden külotumu isteyemeyecekti, hem istese bile arkadaş-larım görür diye o kadar utanmayacaktım. Şu kızın ne biçim bir külotu varmış, diye düşüneceklerdi, mükem-mel bir külot. Külotu artık çıkaramayacağımı fark ettim. Ayrıca üstünde alarm bulunmadığını da fark ettim. Nor-malde alarmların takıldığı kısımda küçük bir delik izi vardı, ama üstünde alarm yoktu. Bir süre daha aynada kendime baktım, sonra kendimi daha fazla tutamadım ve cebimden kâğıdı çıkardım, açıp okudum.

Kabinden çıktığımda adamın vedalaştığımız yerde olmadığını gördüm; neyse ki biraz daha ötede, mayoların oradaydı. Bana baktı, külotu elimde görmeyince tek gö-zünü kırptı ve bu kez uzanıp elini tutan ben oldum. Eli-mi öncekinden sıkı kavradı, karşı çıkmadım ve beraber çıkışa doğru yürüdük. Adamın yaptığını biliyor olmasına

güveniyordum. Gözleri üzerinde hisseden ve dünyanın en şanssız adamı olan bir adamın böyle işlerden anladığına emindim. Kasaların önünde bekleyen insanların yanından geçip kapıya yöneldik. Güvenlik görevlilerinden biri elini kemerine koyup bizi izledi. Bu adamı babam sanmış olmalıydı, bundan gurur duydum. Kapıdaki alarm algılayıcıların yanından geçip alışveriş merkezinin koridorlarına adım attık ve konuşmadan yürüyerek caddeye çıktık. Tam o sırada Abi'yi yalnız başına otoparkın ortasında gördüm. Sonra annemi gördüm, caddenin bizim olduğumuz tarafındaydı, gözleri sokak köşelerini tarıyordu. Babamsa otoparktan çıkmış, bizden tarafa geliyordu. Önceden arabasına bakarken gördüğümüz polis memurunu hızlı adımlarla takip ediyordu ve polis bu kez bizi işaret ediyordu. Her şey çok çabuk gelişti. Babam bizi gördü, ismimi haykırdı ve birkaç saniye içinde polis memuru nereden çıktığını anlamadığım iki polisle beraber yanı başımızda belirdi. Adam elimi bıraktı, ama elim birkaç saniye boyunca havada asılı kaldı. Polisler adamın etrafını kuşatıp onu sertçe iteklemeye başladılar. Ne yaptığını ve adını sordular, ama adam cevap vermedi. Annem beni kucakladı ve tepeden tırnağa her yanımlı yokladı. Sağ elinde beyaz külotumu tutuyordu. Eteğimi kaldırıverdi: Başkalarının yanında olduğumuz da düşünülürse bu öyle ani ve şiddetli bir hareketti ki yere düşmemek için birkaç adım gerilemem gerekti. Adam bana baktı, ben de ona. Annem siyah külotu görünce, "Orospu çocuğu, orospu çocuğu!" diye bağırmaya başladı, babamsa adamın üstüne atlayıp yumruklar savurmaya girişti. Polisler onları ayırmaya çalıştı. Ben eteğimin cebindeki kâğıdı çıkarıp ağzıma attım ve yutmaya çabalarken bir yandan da içimden adamın adını tekrarladım, onu asla unutmamak için.

DIŞARI ÇIKMAK

Üç şimşek gecenin karanlığını aydınlatınca birkaç kirli balkonu ve binaların yan duvarlarını görüyorum. Henüz yağmur yağmıyor. Karşı binadaki balkonun kapıları açılıyor ve pijamalı bir yaşlı kadın çıkıp çamaşırları toplamaya girişiyor. Bunları yemek odasındaki masada oturduğum yerden görüyorum, kocam da karşımda, uzun bir sessizliğin ortasındayız. Kocamın parmakları çoktan soğumuş çay fincanının etrafında, kızarmış gözleri hâlâ haşince üstüme dikili. Söylenmesi gereken şeyi benim söylememi bekliyor. Bense söylemem gereken şeyi zaten bildiğini hissettiğim için söylemeyi bir türlü beceremiyorum. Battaniyesi kanepenin ayakucunda, ortadaki sehpa da iki boş kadeh, izmarit dolu bir kül tablası ve kullanılmış kâğıt mendiller var. *Söylemem lazım*, diyorum içimden, çünkü bu artık üstüme yıkılan cezanın bir parçası. Islak saçlarımı sarmalayan havluyu düzeltiyorum, bornozumun kemerini sıkıyorum. *Söylemem lazım*, diye tekrarlıyorum içimden, ama imkânsız bir komut bu. Derken bir şey oluyor, kaslarımda açıklanması zor bir hareketlenme hissediyorum. Daha ben ne olduğunu anlayamadan adım adım bir şeyler oluyor: Sandalyemi geriye itip ayağa kalkıyorum. Yana doğru iki adım atıp masadan uzaklaşıyorum. *Bir şey söylemem lazım*, diye

düşünüyorum, bu esnada bedenim iki adım daha atıyor ve tabakların durduğu büfeye yaslanıyorum, büfenin ahşabını yoklayarak kenarına tutunuyorum. Dairenin kapısını görüyorum ve kocamın hâlâ bana baktığını bildiğim için onunla göz göze gelmemeye özen gösteriyorum. Nefes alıyorum, dikkatimi topluyorum. Yana doğru bir adım atıp biraz daha uzaklaşıyorum. Kocam hiçbir şey demeyince cesaret bulup bir adım daha atıyorum. Terliklerim biraz ötemde ve ellerimi büfenin ahşabından ayırmadan ayağımı öne uzatıyorum, terliklerimi kendime doğru çekip eğilmeden ayağıma geçiriyorum. Hareketlerim ağır, tutuk. Ellerimi büfeden ayırıyorum, ileri doğru küçük bir adım atıyorum, nefesimi tutuyorum ve üç adımda salonu boydan boya geçip daireden çıkıyor ve kapıyı arkamdan kapıyorum. Heyecanla alıp verdiğim nefesler apartmanın koridorunda, karanlığın ortasında yankılanıyor. Bir an kulağımı kapıya dayayıp bekliyorum, içerideki sesleri, kocamın ayağa kalkarken ya da yaklaşırken çıkaracağı sesleri duymaya çabalıyorum, ama her şey sessizliğe gömülü. *Anahtarım yok*, diyorum içimden, yine de bunu gerçekten dert edip etmediğime emin değilim. *Bornozun altında çırılçıplığım*. Sorunun bilincindeyim, her şeyin farkındayım, ama içinde bulunduğum durum, bu alışılmadık derecedeki uyanıklık halim beni sağduyum kullanmaktan alıkoyuyor. Floresan lambalar kırpışıyor ve ardından apartmanın koridoru yeşilimsi bir aydınlığa bürünüyor. Asansöre gidip düğmesine basıyorum ve hemen geliyor. Kapıları açılıyor ve bir adam kapıyı açık tutma düğmesinden elini ayırmadan bana bakıyor. Kibar bir hareketle içeri geçmemi işaret ediyor. Kapılar kapanınca içeride yeni temizlik yapılmış gibi kuvvetli bir lavanta kokusu hissediyorum; başlarımızın tepesindeki sıcak bir aydınlık saçan ışık beni rahatlatıyor ve içime huzur veriyor.

“Saatin kaç olduğunu biliyor musunuz, hanımefendi?”

Adamın kalın sesi kafamı karıştırıyor, söylediği bir soru mu yoksa bir şikâyet mi, emin olamıyorum. Ufak tefek bir adam, boyu omzuma geliyor, ama yaşı benden büyük. Apartmanda çalışan görevlilerden ya da dairelerden birine tamirata gelmiş ustalardan birine benziyor, oysa apartmanın iki görevlisini de tanıyorum ve bu adamı ilk kez görüyorum. Kafası neredeyse tamamen kel. Üstünde yıpranmış bir tulum var, tulumun altına giydiği temiz ve ütülü gömlek adama nezih ve profesyonel bir hava katıyor. Kendi sorusuna cevap verircesine başını iki yana sallayarak, “Karım beni öldürecek,” diyor.

Niye diye sormuyorum, beni ilgilendirmiyor. Onun eşliğinde aşağı inmek içimi rahatlatıyor, ama söyleyeceklerini dinlemek istemiyorum. Kollarım iki yanımdan sarkıyor, gevşek ve ağırlar, gerginliğimin geçtiğini fark ediyorum, demek daireden dışarı çıkmak bana iyi geliyor.

“Anlatıp sizi de yormayayım,” diyor adam, başını yeniden iki yana sallayarak.

“Teşekkür ederim,” diyorum ve yanlış anlamasın diye gülümsüyorum.

“Hiç anlatmayayım.”

Apartmanın lobisinde başımızı eğerek vedalaşıyoruz.

“Size bol şans dilerim,” diyor.

“Teşekkürler.”

Adam otoparkın yolunu tutuyor, bense apartmanın ön kapısından çıkıyorum. Hava karanlık, ama saatin kaç olduğunu söylemek zor. Corrientes Caddesi’ndeki hareketi görmek için köşeye kadar yürüyorum, etrafta in cin top oynuyor. Trafik ışığının önüne gelince başındaki havluyu çıkarıp koluma asıyorum ve saçımı elimle geriye doğru tarıyorum. Bir haftadır hava nemli ve sıcaktı, şimdiyse Chacarita tarafından serin, hoş kokulu bir meltem

esiyor ve oraya doğru yürüyorum. Ablamı, ablamın yaptıklarını düşünüyorum ve içimden bunu birilerine anlatmak geliyor. Ablamın yaptıkları hep insanların ilgisini çekmiştir ve ben de, arada sırada, insanlara ilgilerini çeken şeylerden bahsetmeyi severim. Derken bir şey oluyor, ki aslında bunu bekliyordum. Korna sesini duymadan bir saniye önce onu, asansördeki adamı düşünmüştüm, bu yüzden arabasını kaldırıma yanaştırdığını ve gülümsediğini görünce rahatsızlık duymuyorum ve *Ona ablamdan bahsedebilirim*, diye düşünüyorum.

“Sizi bir yere bırakmamı ister misiniz?”

“Olabilir,” diyorum, “ama bir arabaya tıklamak için fazlasıyla güzel bir gece.”

Adam başını evet anlamında sallıyor, söylediğim şey planlarını biraz değiştirmişe benziyor. Arabayı durduruyor. Yanına gidiyorum.

“Karım beni öldürsün diye evime gidiyorum, bunu başarabilmesi için orada olmam lazım.”

Başımı sallıyorum.

“Dalga geçiyorum,” diyor.

“Evet, tabii,” diyorum gülümseyerek.

Adam da gülümsüyor ve gülümsemesi hoşuma gidiyor.

“Ama bütün camları açabilir ve arabada yavaş yavaş gidebiliriz.”

“O kadar yavaş gidersek birilerini kızdırır mıyız dersiniz?”

Adam caddenin iki yanına bakıyor, ensesinde azıcık saç var, kızılımsı bir tutam saç.

“Hayır, yollar bomboş sayılır. Hiç sorun olmaz.”

“Peki,” diyorum.

Arabanın etrafından dolanıp sürücünün yanındaki koltuğa oturuyorum. Adam camları indiriyor ve tavan camını açıyor. Araba eski olsa da rahat ve lavanta kokuyor.

“Karınız sizi neden öldürecek?” diye soruyorum, çünkü ablamdan bahsetmek için önce başkalarına bir şey sormalıyım.

Adam birinci vitesine takıyor, dikkatini bir an debriyaj ve gaz pedallarına vererek arabayı yavaşça hareket ettiriyor, sonra ağır bir hız tutturup bana bakıyor; başımı onay verircesine sallıyorum.

“Bugün yıldönümümüz,” diyor, “onu saat sekizde alacaktım ve akşam yemeğine çıkacaktık. Ama apartmanın çatısında bir sorun oldu. Anladınız mı?”

Esinti kollarımı ve enseme sarmalıyor, ne soğuk ne sıcak. *Mükemmel*, diyorum içimden, *tam da buna ihtiyacım vardı.*

“Siz apartmanın yeni görevlisi misiniz?”

“Yani, ‘yeni’ derken... Altı aydır apartmanda çalışıyorum, hanımefendi.”

“Aynı zamanda çatı tamircisi misiniz?”

“Aslında egzozcuyum.”

Elinde boş bir market torbasıyla hızlı adımlarla ilerleyen ve yan gözle bize bakan yaşlı bir hanımı takip edercesine kaldırımının dibinden gidiyoruz.

“Egzozcu mu?”

“Arabaların egzozlarını tamir ederim.”

“Egzozcunun bu anlama geldiğine emin misiniz?”

“Tabii, sizi temin ederim.”

Kaldırımdaki kadın huzursuzca bize bakıyor, geçip gidelim diye adımlarını yavaşlatıyor.

“Sorun şu ki, akşam yemeği saatini çoktan geçtik, karım saatlerdir beni bekliyor olmalı. Saat öyle geç oldu ki lokantalar artık kapanmaya başlamıştır.”

“Onu arayıp gecikeceğinizi haber verdiniz mi?”

Adam başını hayır anlamında sallıyor, belli ki hatasının farkında.

“Aramak istemediniz mi?”

“Hayır, pek iyi bir fikir olmayacağını düşündüm.”

“Peki, o zaman yapacak fazla bir şey yok. Evinize gidip karınızı görmeden kesin bir karara varamazsınız.”

“Ben de aynen öyle düşünüyorum.”

İleri bakıyoruz. Gece sessiz ve hiç uykum yok.

“Ben ablama gidiyorum,” diyorum.

“Ablanızın aynı apartmanda oturduğunu sanıyorum.”

“İşyeri bizim apartmanda, atölyesi iki kat üstümde. Ama evi başka yerde. Onu tanıyor musunuz? Ne iş yaptığını biliyor musunuz?”

“Pardon, biraz dursam rahatsız olur musunuz? Canım fena halde sigara çekti.”

Arabayı bir büfenin önünde durduruyor, motoru durdurup iniyor. *Buraya kadar her şey harika gitti*, diyorum içimden. *Şu an kendimi çok iyi hissediyorum*. Yaşadıklarımın özel bir yanı olmalı ve ben onu gözden kaçırıyor olmalıyım, *Ne olabilir?*, diye soruyorum içimden, bana iyi gelen şeyin ne olduğunu bulmalı ve onu tekrarlayabilmeliyim, ki her ihtiyaç duyduğumda bu âna geri dönebileyim.

“Hanımefendi!”

Egzozcu büfenin önüne çıkmış el sallıyor, beni yanına çağırıyor. Kafa havlumu arka koltuğa bırakıp arabadan iniyorum.

“Hiç bozuk paramız yok, ikimizin de bozuğu kalmamış,” diyor egzozcu, içerideki büfeci adamı işaret ederek.

Beni bekliyorlar. Bornozumun ceplerinde bozuk para arıyorum.

“İyi misiniz?” diyor büfeci adam.

Dikkatimi bornozumun ceplerine verdiğimden büfecinin soruyu bana yönelttiğini anlamakta gecikiyorum.

“Saçınız ıslak. Sanki duştan yeni çıkmış gibisiniz,”

diyor adam, bir tuhaflık varmış gibi beni işaret ederek. Bornozumda da bakıyor ama ona dair bir şey söylemiyor. "İyiyseniz söylemeniz yeterli, sonra bozuk para konusuna döneriz."

"İyiyim," diyorum, "ama bende de bozuk para yok."

Adam şüpheyle başını sallıyor, sonra da eğilerek tezgâhın ardında kayboluyor. Kendi kendine bir şeyler homurdandığını duyuyoruz, tezgâhın altındaki kutuların arasında hep bozuk paralar olduğunu söylüyor. Egzozcu saçına bakıyor. Kaşları çatık ve bir an için bir şeylerin onarılamaz derecede kırıldığı, bir şeylerin bozulduğu geçiyor aklımdan.

"Aslında," diyor büfeci adam, tezgâhın ardında doğrularak, "arka tarafta bir saç kurutma makinem var. İsterseniz..."

Egzozcuya bakıyorum, tepkisini ölçmeye çalışıyorum. İstemiyorum, saçımı kurutmak istemiyorum, ama kimseyi reddetmek de istemiyorum.

"Biz hallediyoruz," diyor egzozcu, arabayı göstererek, "gördünüz mü? Camları indirdik, birinci viteste gidiyoruz, hava zaten çok sıcak. Saçı birazdan kupkuru olur."

Büfeci arabaya bakıyor. Elinde birkaç tane bozuk para var, avucunu birkaç kez kapayıp açtıktan sonra tekrar bize bakıyor ve paraları egzozcuya uzatıyor.

"Teşekkürler," diyorum büfeden çıkarken.

Büfeci adam davranışlarımdan şüphelenmişe benziyor, buzdolaplarına yöneldiği sırada dönüp tekrar bize bakıyor. Dışarı çıktığımızda egzozcu bana sigara ikram ediyor, ama artık içmediğimi söylüyorum ve onu bekleyebileceğimi göstermek için arabaya yaslanıyorum. Adam bir sigara yakıyor ve tıpkı ablam gibi dumanını yukarı üflüyor. Bunu iyiye işaret olarak yorumluyorum ve bir kez daha yola çıktığımızda büfede kaybettiğimiz zamanı kolayca telafi edebileceğimizi düşünüyorum.

“Karnınıza bir şey alalım,” diyorum birden. “Gönlünü alacak bir şey olsun ve gecikmenizin ardında kötü niyet olmadığını anlasın.”

“Kötü niyet mi?”

“Çiçek olabilir, tatlı bir şeyler olabilir. Bakın, şu köşede benzincinin marketi var. Oraya yürüyelim mi?”

Adam başını olumlu anlamda sallayıp arabayı kilitliyor. Camlar gezintimizin başlangıcında anlaştığımız gibi açık kalıyor. *Bu çok iyi*, diyorum içimden. Köşeye doğru yürümeye başlıyoruz. İlk adımlarımız biraz düzensiz. Adam kaldırımın kenarına yakın yürüyor, adımları ritimsiz, ayakları bazen birbirine dolanıyor, kendi sakarlığı karşısında şaşırıyor. *Ritmini bulamıyor*, diyorum içimden, *sabırlı olmak gerek*. Heyecanlanmasın diye ona bakmayı kesiyorum. Gökyüzüne ve trafik ışığına bakıyorum, arabadan ne kadar uzaklaştığımızı görmek için dönüp arkama bakıyorum. Aramızda yeniden iletişim kurabilecek mesafe olsun diye biraz ona yaklaşıyorum. Destek olmak adına adımlarımı biraz yavaşlatıyorum, ama bu sefer de o öne geçiyor, sonunda duruyor. Bıkkınlıkla bana dönüyor ve bekliyor. Aynı hizaya gelince birkaç adım boyunca beraber ilerliyoruz, ama hemen sonrasında yine uyumu kaybediyoruz. Bu kez ben duruyorum.

“Olmayacak,” diyorum.

Adam birkaç adım daha attıktan sonra bana dönüyor, ayaklarımıza bakıyor.

“Dönelim,” diyor, “yola arabayla devam edebiliriz.”

Altımızdan bir metro geçiyor, kaldırım titreşiyor ve zemindeki ızgaralardan dışarı sıcak bir esinti süzülüyor. Başımı olumsuz anlamda sallıyorum. Birkaç metre gerimizde büfeci adam beliriyor ve bize bakıyor. *Artık doğru yolda değiliz*, diyorum içimden, *oysa her şey ne kadar iyi gidiyordu*. Egzozcu gülümsüyor, ama üzgün görünüyor.

Vücudum kasılıyor, ellerimin ve ensemin gerildiğini hissediyorum.

"Bu bir oyun değil," diyorum.

"Nasıl yani?"

"Bu çok ciddi."

Adam suskunlaşıyor, gülümsemesi kayboluyor.

"Kusura bakmayın," diyor, "ama ne yaptığımızı anlayamıyorum."

Yitirdik onu, diyorum içimden, *gitti*. Adam öylece dikilip bana bakıyor, ama gözlerinde bir pırıltı var, bir saniye için bana bakıyor ve anlamış gibi görünüyor.

"Bana ablanızdan bahsetmek ister misiniz?"

Olumsuz cevap veriyorum.

"Sizi apartmana bırakmamı ister misiniz?"

"Sekiz sokak ötede, yalnız dönmeyi tercih ederim. Siz karınızı arayın. Herhalde artık onu aramayı istiyorsunuzdur." Bir binanın parmaklıklarından dışarı çıkmış üç çiçeği koparıyorum. "Alın, eve döndüğünüzde bunları ona verin," diyorum.

Gözünü benden ayırmadan çiçekleri alıyor.

Asansörde bana söylediğini hatırlayarak, "Size bol şans dilerim," diyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum.

Arabanın yanından geçerken arka pencereden içeri uzanıp havlumu alıyorum. Yolun karşısına geçip dönüşe geçiyorum. Bir trafik ışığında bekliyorum, havluyu bir garson gibi koluma asıyorum. Ayaklarıma, terliklerime bakıyorum, dikkatimi yürüyüş ritmime veriyorum, derin nefesler alıyorum ve uzun uzun dışarı veriyorum, nefesimin sesinin ve yoğunluğunun bilincindeyim. *Ben böyle yürüyorum*, diyorum. *Bu benim apartmanım. Bu ön kapının kolu. Bu beni oturduğum kata çıkaracak asansörün düğmesi.* Asansörün kapıları kapanıyor. Açıldıklarında koridorun ışıkları yeniden kırpışarak yanıyor. Dairemin önünde havlumu bir kez daha kafama sarıyorum.

Kapı kilitli değil. Kapıyı yavaşça açıyorum ve her şey, salondaki ve mutfaktaki her şey ürkütücü derecede aynı. Battaniye kanepenin ayakucunda, izmaritler ve kadehler ortadaki sehpanın üstünde. Mobilyalar, bütün mobilyalar yerli yerinde, hatırlayabildiğim bütün nesneler onların içinde korunaklı halde. Kocam da hâlâ masada, bekliyor. Gözünü önünde kavuşturduğu kollarından ayırıyor ve bana bakıyor. *Biraz dışarı çıktım*, diyorum içimden. Biliyorum, konuşma sırası bendeydi, ama soracak olursa söyleyeceğim tek şey bu.